

Soha ne
mondd, hogy
soha

Kyra Angie

KYRA ANGIE

SOHA NE MONDD, HOGY SOHA

Írta: HORENKA ERIKA

Tördelés: DR. KISS ISTVÁN
Korrektúra: DR. KISS ISTVÁN

Copyright © Horenka Erika, 2015
Minden jog fenntartva!

Magánkiadás

Info: kyra.angie@gmail.com
www.kyra-angie.oldalunk.hu

Köszönetnyilvánítás:

Hálás vagyok bátyámnak és páromnak a biztatásért, támogatásért és kifogyhatatlan optimizmusáért. SÖRÖS ILDIKÓNAK és JENEI ANDRÁSNAK a szakmai iránymutatásért, valamint DR. KISS ISTVÁNNAK a szerkesztésért és korrektúráért, azonkívül az UNDERGROUND KIADÓ munkatársainak tartozom köszönettel.

Ajánlom e könyvet mindazoknak, akik, még ha csak az olvasás erejéig is, de bebocsátást/be tekintést szeretnének nyerni a vaksággal nehezített, bonyolított életbe.

K. A.

ELSŐ FEJEZET

Jessica Parker és Lucy Montgomery a melbournei egyetem szociálismunkás szak elsőéves hallgatói, az egyetem büféjében kávéztak. Jessica egy 20 éves, kb. 168 cm magas, vékony testalkatú, vidám, de kissé bizalmatlan, zárkózott teremtes. Hátközépig érő hosszú szőkésbarna haját rendszerint összefogva hordja. Öltözkéivel igyekszik követni az aktuális divatot, de kerüli a kihívó öltözetet és csak olyan ruhákat vesz fel, amiben jól is érzi magát. Nem csinál nagy ügyet abból sem, ha Jenny nevű nyolc hónapos golden retriever kutyája összeszörözi a ruháját. Lucy 21 éves, pár centivel kisebb Jessicánál, vékony, rövid szőke hajú, szemüveges, külsejére, megjelenésére gondosan ügyelő, kedves, dolgos, nyíltszívű teremtes. Lucy a következő órájuk, azaz a bevezetés a szociológiába jegyzeteit rendezgette és felolvasott egy-egy kis részletet Jessicának az előző óra anyagából. Jessica ugyanis látássérült.

Egyszer csak Jenett Jones, kissé szabadabb elvű évfolyamtársuk huppant le melléjük.

- Jessica nincs kedved elkísérni az esti buliba? - kérdezte Jenett, mit sem foglalkozva Lucyvel.

- Köszönöm, kedves vagy, hogy rám gondoltál, de kihagynám. Miért nem kéred meg Altia-t vagy mást?

- Mert veled szeretnék menni. Szeretnék bevezetni a társaságba - akadékoskodott tovább Jenett.

- Köszönöm, de jól megvagyok így.

- Az egyetemhez nemcsak a tanulás, de a bulik is hozzátartoznak - folytatta Jenett.

- Ebben igaza van - szólt bele Lucy.

- Meglehet, de sem időm, sem kedvem az ilyenfajta egyetemi bulikhoz. Bocsáss meg, de mennem kell - mondta csöppnyi megvetéssel a hangjában Jessica, mert hallott már egyet s mást az egyetemi bulikról és meg sem várta a választ, el is tűnt a folyosón. Látássérültsége ellenére meglehetősen jól közlekedik egyedül fehérbotjával. Igaz, olykor belekarol valamelyik barátnőjébe.

Utolsó órája kettőkor ért véget, hazaindult, de a portánál Jenettbe és az egyik előadó tanárba botlott.

- Jessica! - szólt oda neki Jenett, mikor a lány megpróbált elslisszolni mellettük.

- Jenett, Mr. Carter - válaszolt Jessica, mintegy köszönésképpen, egy bizonyos távolság betartásának szándékával magázva a férfit.

- Szia - köszönt a férfi is, aki a húszas évei vége felé járó, kb. 185 cm magas, vékony, sportos testalkatú, rövid gesztenyebarna hajú, jóképű, nőügyeiről híres fiatalember.

- Nem gondoltad meg magad? - kezdte ismét Jenett.

- Nem, köszönöm, kihagyom - mondta Jessica és mielőtt még jobban elmerült volna szokásos zavarában, ami Mr. Carter társaságában folyton hatalmába kerítette, sietősen távozott.

Hogy miért is jött folyton zavarba a férfi társaságában? A lány tudatosan nem boncolgatta. Bár ő nem látja a férfi arcának részleteit, nem merülhet el szemének bűvöletében, de a barátnők, Kelly és Lucy elmondásai alapján és gazdag fantáziájának köszönhetően, jóvágású férfiként gondolt rá.

*

Este nyolc körül Jessica a kedvenc saját válogatású zenei CD-jét hallgatta s közben a számítógépén az egyik házi dolgozatával foglalatzkodott, mikor csöngettek. Ajtót nyitott, Jenett és Mr. Christopher Carter volt az.

- Jó estét, miben segíthetek? - kérdezte anélkül, hogy beengedte volna őket.

- Bemehetnénk? - kérdezte Jenett.

- Persze, tessék csak! - sóhajtott fel Jessica és szélesre tárta előttük az ajtót. Egy-egy tétova pillantás után követték Jenettet, aki, mintha otthon volna, az előszobából Jessica szobájába ment és helyet foglalt az ablakok alatt és az íróasztal mellett álló egyik fotelbe.

- Azért jöttünk, hogy elvigyünk a buliba - vágott egyenesen a közepébe Jenett.

- Szerintem, nem kellene ajtóstul rontani a házba! - figyelmeztette a férfi.

- Sajnálom, de hiába... - kezdte volna Jessica.

- Megkérdezhetem milyen halaszthatatlan dolgod van, ami nem várhat holnapig? - vágott a szavába a férfi.

- Rengeteg tanulnivalóm van még, aztán Jennyt is le kell vigyem sétálni és...

- Tehát semmi halaszthatatlan - összegezte a férfi, majd így folytatta: - Nem gondolod, hogy egy kis kikapcsolódás, szórakozás pihentetően hatna, hogy utána újult erővel a tanulásra koncentrálhass?

- Nem hiszem, hogy pihentető lenne egy kicsi, emberek tömegétől zsúfolt, cigifüsttől bűzlő, sötét és a dobhártyát sem kímélő hangos zenéjű teremben ücsörögni.

- Ki mondta, hogy üldögnél? - kérdezte Jenett.

- Nos engedd meg, hogy kijavítsam az előbbieket. Jenettnek igaza van, nem feltétlen üldögnél, táncolni is lehet. Aztán se nem cigifüstös, se nem sötét. Az én véleményem az, hogy kimozdulnál a megszokott napi rutinból, hogy jó-e vagy nem, az csak tőled függ. Emberek között vagy, mégsem itthon egyedül. Ismerkedhetsz, új barátokat szerezhetsz - folytatta a férfi.

- Jól megvagyok itthon egyedül, és barátokra sincs igazán szükségem - ellenkezett Jessica.

- Ugyan már mit veszhetsz, max eltöltesz velünk egy kellemes estét? - érvelt most Jenett.

- Jól van, de egy rossz szó és már ott sem vagyok - adta be végül a derekát Jessica.

- Oké, akkor én leviszem sétálni az ebet, ti pedig elkészültök! - dobta fel a férfi, így közölve udvarias szándékát, hogy teret engedne a hölgyek készülődésének.

Jessica az előszobába ment és odaadta a férfinak a póráz és kiengedte őket, majd gyorsan elkészült. Októberi, azaz az ausztrál tavaszi este lévén egy sötét és vékonyabb hosszú nadrág és egy világos kereknyakú ujjatlan felső mellett döntött, amire azért egy tavaszi kabátkát húzott. Rakoncátlan tincseit hajgumival igyekezett kordában tartani. Készülődés közben azon morfondírozott magában, hogy mire ez a nagy érdeklődés a hétköznapi elfoglaltságai után, miért olyan fontos, hogy megjelenjen ezen a bulin. Mit akarnak tőle? De mivel Jenett sürgetően kopogott a fürdőszoba ajtaján, nem tudta megválaszolni felmerülő kérdéseit, gyanakvásának okát megmagyarázni, így a véletlenre bízta és várta: mi fog kisülni a dologból.

*

Jessica lakása a város művészeti negyedének határán, míg az egyetemi városrész és a klub a Swanston Street negyedben található. Mikor odaértek az egyetemi klubba, a buli már ment. Gyorsan, könnyen elvegyültek a tömegben. Jenett „leparkolt/leragadt” egy 6-8 fős társaság-

nál. Mr. Carter és Jessica egy másik kis csapathoz csatlakozott, akik többségükben szintén Jessica évfolyamtársai voltak. Iszogattak, beszélgettek és még táncolni is elvitték Jessicát. Éjfél körül Jessica távozni készült.

- Hazavihetlek? - kérdezte Mr. Carter, miközben udvariasan felsegítette a lányra a kabátját.
 - Elnézést, de nem hiszem, hogy vagy olyan állapotban, hogy kormány mögé ülhesz - tért ki a lány a válasz elől, feloldva ezzel a korábban elhatározott távolságtartó magázódást.
 - Igazad van, akkor legalább elkísérhetlek?
 - Köszönöm, de hívok egy taxit és...
 - Nincs kedved sétálni egy kicsit? Szeretnék még pár szót váltani veled.
 - Végül is miért ne? - Mikor kiléptek végre az utcára, megcsapta őket az éjféli hideg levegő. Mindketten szorosabbra húzták a kabátjukat magukon.
 - Mit szólnál hozzá, ha valami melegebb helyet keresnénk? - kérdezte a férfi.
 - Például?
 - Itt lakom a következő utcában és ez most mindenféle hátsó szándék nélküli megállapítás volt.
 - Képzelem.
 - Vagyis?
 - Rendben - egyezett bele rövid gondolkodás után a lány.
 - Egy vallomással tartozom - kezdte a férfi megfontoltan séta közben.
 - Hallgatlak.
 - Én kértem meg Jenettet, hogy valahogy hozzon el ebbe a buliba.
 - Abból, hogy egy pillanatra sem mozdultál el mellőlem, sejtettem. Miért is volt erre szükség?
 - Mármint Jenett bevonására vagy a bulira való becserkészésre?
 - Mindkettő.
 - Megérkeztünk. Fáradj be, kérlek! - lesegítette a lány kabátját s a sajátjával együtt, felakasztotta az előszobában a fogasra. - Megkínálhatlak valamivel?
 - Igen, köszönöm, valami buborékmenteset kérnék. Használhatnám a mosdót?
 - Természetesen, jobbra tőled - igazította útba a férfi, mert még az előszobában álltak.
- Míg a lány a fürdőben volt, a férfi az előszobából balra nyíló konyhába ment, kitöltötte az italokat és bevitte a konyhával szemben lévő nappaliba. Letette a kanapé előtti kis asztalkára és bekapcsolt valami halk zenét. A lány, mikor visszajött, alaposan végigjártatta a szemét (noha körülbelül egy méteres távolságból csak a körvonalakat észleli) a szobán. A nappaliban mindössze két fotel volt jobbra, szemben egy kanapé, balra pedig egy üvegasztal és néhány polc a falon. Tele sok-sok könyvvel és újságnak látszó kiadványokkal.
- Érezd magad otthon! - kérte a férfi, erre a lány letelepedett a kanapéra, a férfi csakhamar követte példáját.
 - Folytasd, kérlek! Ott tartottunk, hogy...
 - Szerettem volna veled tölteni az estét, pontosabban veled szerettem volna menni ebbe a buliba.
 - Ami meg is valósult. A miéltre később kitérünk, hogy jött Jenett a képbe?

- Úgy gondoltam, hogyha simán egyszerűen odaállok eléd ezzel a kéréssel, elhajtottál volna. Így megkértem Jenettet, hogy segítsen.

- De miért éppen Jenett? Mi nem is vagyunk...

- Annyira jóban? Igen, sajnos erre rájöttem már. Nem tudtam, kihez fordulhatnék? - szakította félbe a férfi.

- Akkor most rátérhetünk a miéltre?

- Szerettelek volna jobban megismerni, a közeledben lenni. A buli jó kiindulópontnak tűnt. De mivel ott beszélgetni nem igazán tudtunk, ezért javasoltam még a beszélgetést.

Erre a lány nem tudott mit mondani, így az ablakhoz ment, háttal a férfinak.

- Nem mondasz semmit?

- Mit mondhatnék erre? - nézett a férfit a lány. - Említettél bizonyos hátsó szándékot?

- Nem volt semmiféle hátsó szándék. Úgy éreztem, hogy jól éreztük magunkat egymás társaságában, a nagy tömegben, mivel ennek az estének tényleg az ismerkedés lett volna a célja. Ennyire nem terveztem előre, de bevallom, nem bánám, ha szexbe torkollana az éjszaka.

- Legalább őszinte vagy - mondta a lány és döbbenetét, zavartságát és tanácstalanságát leplezve ismét hátat fordított a férfinak, aki most felállt s kezét nyújtotta a lánynak.

- Szabad? - a lány elfogadta a felkérést s a szoba közepére mentek táncolni. Ezúttal egyikük sem volt olyan távolságtartó, mint a bulin.

- Volt egy néhány olyan pillanat a bulin, mikor azt éreztem, ha most megcsókolnálak, talán nem kapnék akkora pofont, hogy lerepül a fejem.

- Talán? - kérdezte halkán a lány, ezt a férfi bátorításnak vette és megcsókolta. A gyengéd szenvedélyes csók után a lány kibontakozva visszaült a kanapéra. - Hát akkor ismerkedjünk!

- Rendszerben, ki kezdi? - a lány mellé telepedett.

- Mire vagy kíváncsi?

- Mindenre, amit csak megosztanál velem.

- Sydneyből jöttem az egyetemre. Van egy bátyám, aki katonai főiskolára jár. Szeretem az állatokat, de leginkább a kutyákért és macskákért vagyok oda.

- Távolból én is szeretem őket.

- Tehát az állatok kilőve. Mi a helyzet a természettel?

- A környezetemet szeretem rendszerben tartani.

- Ez miben nyilvánul meg?

- Környezetvédelem, szelektív hulladékgyűjtés, tisztán tartom a környezetem.

- Nem mondd? Ez meglepő egy pasitól. Folytasd kérlek!

- Szeretek kerékpározni, olvasni, bulizni.

- Melbourne-i vagy?

- Nem. Dolgozni jöttem ide az USA-ból.

- Mi a helyzet a többi sporttal?

- A labdajátékokat csak nézni szeretem, mert béna vagyok bennük. Úszni nem tudok. Te hogy állsz ezekkel?

- Míg jobban láttam, szerettem kosarazni, kézilabdázni. Tanultam úszni és táncolni, de nem állítom, hogy menne is.
- Ha tanultad, biztos vagyok benne, hogy jobban csinálod mint én. Rátérhetünk a kapcsolati rendszerre?
- Egy pillanat, hogy állsz a kultúra és gasztronómia terén?
- Kultúra, mint koncert, film és színház?
- Igen, többek között.
- Az opera kivételével mindenre vevő vagyok. Ami pedig a gasztronómiát illeti, szeretem a hasam. Imádok jókat enni és egy-egy pohár bort inni egy kellemes társaságban. De a gyorskaját sem vetem meg. Mi a véleményed ezekről?
- Az operát én sem szeretem. Színházban nem fordulok meg olyan sűrűn, mint szeretnék. Érthető okokból a feliratos filmeket kerülöm. Koncertre is csak néhány alkalommal jutottam el. Ami pedig az ételeket illeti, szeretem a pizzát és az olasz, valamint a francia konyhát. De nem zárkózom el egyéb gasztronómiai különlegességtől sem, még ha kicsit csípős is, bár azt nem vihetem túlzásba, mert nagyon megfájdul a gyomrom.
- Ezzel hasonlóképpen vagyok én is. A nyers dolgokat és a tengeri herkentyűket mellőzöm az étlapomról.
- Vajon miért is? Meg tudom érteni. Mire gondolsz pontosan?
- Van kilátásban vagy elrejtve valahol egy barát?
- Barát-barát vagy szerelem-barát?
- Természetesen az utóbbi.
- Jelenleg szingli vagyok. Te?
- Még nem találtam meg az igazit - megcsókolta a lányt. Majd a csókok egyre szenvedélyesebbek lettek, a férfi felkapta a lányt és átvitte a kisebbik szobába. Az ágyra fektette, csókolták, simogatták és vetkőztették egymást. Így tehát a kis buli forró, szenvedélyes éjszakába torkollt.

*

Másnap hajnalban a lány kelt fel előbb.

- Uram-atyám! - tért magához az első döbbenet után, mikor összegezte magában, mi is történt az éjjel és hol is van. - Hogy lehettem ilyen ostoba! Én nem ilyen lány vagyok, aki így bedől, aki kapásból ágyba bújik az első pasival, aki...!!!! - dorgálta magát a lány. Nagyon halkan és gyorsan összeszedte ruháit, felöltözött és mielőtt a férfi felébredt volna, távozott.

Hazaérve levitte Jennyt sétálni. Reggeli után gyorsan lezuhanyozott és bement az egyetemre. Gondosan ügyelt rá, hogy elkerülje Mr. Cartert.

A büfében Jenett lépett oda hozzá.

- Leülhetek? - kérdezte barátságosan.
- Részemről nincs akadálya - mondta Jessica egykedvűen.
- Hogy érezted magad az este? Jól láttam, hogy vele mentél el? - és a feléjük közeledő férfira bökött a fejével, de mielőtt a lány válaszolhatott volna...
- Szép napot hölgyeim! - köszöntötte őket a férfi.

- Szia - köszönt Jessica és Jenetthez fordult: - Igen, meglepően jól éreztem magam az este. A másik válaszom is igen, Christopher gavallér módjára hazakísért.
- Jenett, szeretném megköszönni, hogy segítettél meggyőzni Jessicát a bulival kapcsolatban.
- Nincs mit. És? - nézett kérdően hol a férfira, hol a lányra.
- Jenett! - szólt rá elpirulva és szemlesütve Jessica, majd felállva így folytatta: - Elnézéseket kérem, de órám van.
- Várj! - kérte a férfi, de a lány már ott sem volt.

*

Mikor Jessica három óra körül hazaért Mr. Carter már a lépcsőházban várta.

- Szia - köszönt a lány egykedvűen és kinyitotta a lakásajtót.
- Szia. Beszélhetnénk? - kérdezte a férfi.
- Igen, de előbb le kell vigyem Jennyt.
- Veled tarthatok?

A kutya már az előszobában várta gazdáját, beléptek a lakásba, a lány ledobta a táskáját a szobájába, s a pórázért nyúlt, ezután szó nélkül a közeli Luna Parkba mentek.

- Na menj, de ne fuss messzire! - mondta a kutyának miközben lekapcsolta róla a pórázt.
- Milyen napod volt? - szólalt meg végre a férfi hosszú hallgatás után.
- Szokványos - válaszolt tömören a lány s egy fát kezdett dobálni a kutyának, majd bő fél óra múlva: - Na gyere, menjünk haza! - szólt a kutyának és megkötötte. Felérték a lakásba. - Helyezd magad kényelembe! Hozhatok valamit inni?
- Egy kávé jól esne, köszönöm - mondta a férfi és követte a lányt a konyhába.

A lány, hogy zavarát leplezze, a kávé elkészítésével foglalatoskodott.

- Köszönöm, hogy... - kezdte a lány, de a férfi egy csókkal félbeszakította, amit a lány viszonzott, de a kávéfőző jellegzetes eresztő hangja visszarántotta a „földre”.
- Mi a baj? - kérdezte végre a férfi a lány zavarát látva.
- Minden és semmi - válaszolt a lány és a férfi elé rakta a kávé, leült vele szemben, miután magának készített egy teát.
- Ezt hogy kell érteni? - kérdezte a férfi, ekkor a lány szerencséjére megcsörrent a telefonja.
- Bocsáss meg, kérlek! - mondta a lány és felvette a telefont s átment a nagyszobába. - Szia. Köszönöm, hogy visszahívtál. Nem, dehogy, nem zavarasz, gyere csak nyugodtan! Oké, akkor várlak. Szia - tette le végre a telefont s visszament a férfihoz a konyhába. - Ott tartottunk, hogy...? - nézett kérdően a férfira.

- Reggel, mikor felébredtem, már nem voltál sehol. Bocsáss meg, de szerintem mindkettőnk dolgát megkönnyítjük, ha nem futjuk tovább a tiszteletköröket - vágott egyenesen a közepébe a férfi.

- Sajnálom, én...
- Ne kérlek, ne csináld ezt velem! Tudom, hogy megy egész mondatokban is.
- Hát nem mondhatnám, hogy megkönnyítéd a dolgom.
- Szóval?

- Köszönöm, hogy nem verted nagydobra a történeteket.
 - Ez természetes, és mit sajnálsz?
 - Azt, ahogy leléptem reggel. Sajnálom - kezdte a lány, felállva a konyhaszekrényénél kezdett matatni.
 - Pánik lett úrrá rajtad, mert te nem olyan lány vagy, aki egyéjszakás kalandokba bocsátkozna - szakította félbe a férfi. - Engem pedig megelőzött a hírem, ha jól sejtem.
 - Igen, vagyis nem teljesen. Nem szoktam a pletykákkal foglalkozni.
 - Vagyis hozzád is eljutott?
 - Természetesen hallottam egy s mást, hisz nem egy lakatlan szigeten vagyunk. De, mint mondtam, nem foglalkozom szóbeszédekkel. Meg aztán... - ekkor megcsörrent a kaputelefon.
 - Bocsáss meg - mondta a lány. - Bújj be! - engedte be, s az ajtóban megvárva barátnőjét a lány, megölelték és megpuszították egymást, odasúgta neki, hogy nincsenek egyedül. - Egy teát?
 - Kérek, köszönöm - mondta és követte a konyhába.
 - Szia. Hát te? - kérdezte a férfi a jövevénytől, akit egyébként Kelly Thomsonnak hívnak. Egy vékony testalkatú, rövid festett szőke hajú, nyílt, üde, talpraesett nő. Első perctől kezdve jó barátnők voltak Jessicával.
 - Szia. Bocsi, megzavartam valamit? - kérdezte Kelly a férfi arcát fürkészsze.
 - Nem, dehogy - mondták szinte egyszerre.
 - Visszajöhetek később is - javasolta Kelly.
 - Ugyan, menj már! - mondta Jessica.
 - Nem láttalak ma a suliban - fordult Kellyhez a férfi.
 - Dolgom volt, így nem tudtam menni. Elkérhetem a mai jegyzeteket?
 - Persze. Mennyire sietsz? - kérdezett vissza Jessica.
 - Hétkor randim van, tehát nem nagyon, de...
 - Akkor bocsássatok meg, de elkezdem felrakni a hanganyagokat a gépre és konvertálni (átalakítani). Elvagytok?
 - Menj csak, de nem sürgős! - mondta Kelly.
- Jessica a szobájába ment és bekapcsolta a gépet, majd egyenként felrakta a hanganyagokat a diktafonról, és konvertálni kezdte, közben a konyhában:
- Mi történt? - kérdezte a lány.
 - Miből gondolod, hogy történt valami? - kérdezett vissza ártatlan képpel a férfi.
 - Hallottam ezt-azt. Ráhajtottál?
 - Mit hallottál?
 - Olyasmit csiripelnek, hogy tegnap együtt voltatok az egyetemi klubban és együtt távoztatok.
 - Ez így igaz - helyeselt a férfi.
 - Mit akarsz tőle? Nem hiszem, hogy őt is be kéne állítani a sorba.
 - Nem hiszem, hogy ez rád tartozna, de azért megsúgom, hogy ez most más.

- Mennyiben?
- Kedvelem, többet szeretnék, mint eddig másoktól.
- Ezt ő is tudja? Egészen pontosan mire is gondolsz?
- Nem, még nem tudtam megmondani, mert...
- Miért?
- Nem tudom, olyan furcsán viselkedik. Nem tudok kiigazodni rajta.
- Ezen könnyen segíthetünk. Na gyere! - kérte a lány és csatlakozott Jessicához a szobában. - Miről akartál velem beszélni? - kezdte Kelly. Jessica a monitorról a férfira nézett, majd a lányra.
- Csak hiányoltalak, s tudni szerettem volna, hogy segíthetek-e valamiben?
- Én most akkor hagyom beszélgetni a hölgyeket. Később felhívhatlak? - kérdezte a férfi s elindult a bejárati ajtó felé, Jessica kikísérte.
- Persze. Sajnálom, hogy... - mondta halkán a lány, de a férfi ismét félbeszakította egy csókkal, amit a lány most is viszonzott, majd szó nélkül távozott.
- Szóval? - kezdte faggatni Kelly, mikor visszament hozzá a szobába.
- Mi szóval?
- Miért kerestél? Van köze Christopherhez?
- Igen.
- Mi adott okot a kétségbeesésre?
- Olyan gyorsan történt minden. Én nem szoktam... Olyan ostoba voltam...
- Várj, lassíts! Kezd az elejéről és mesélj!
- Jenett azzal kezdett el nyaggatni tegnap, hogy menjek el vele az egyetemi klubba.
- Jenett Jones?
- Igen. Visszautasítottam, de este beállítottak Christopherrel. Sikerült meggyőzniük. Elmentem velük, iszogattunk, táncoltunk. Jól éreztem magam, de éjfél körül hazaindultam, mert már fáradt voltam. Christopher haza akart kísérni, mondván, még beszélgetni akar, aztán együtt töltöttük az éjszakát.
- Megtörtént? - kérdezte Kelly elképedve.
- Igen.
- Nem gondoltam volna, hogy pont vele, amikor...
- Tudom. Én sem.
- Nem értem. Mikor reggel felébredtél, már nem volt ott?
- Én nem voltam ott.
- Aha.
- Aha, mi?
- Akkor, ha jól sejtem, arra számítottál, hogy nem is látod többet, mert csak egyéjszakás kaland volt?

- Igen, vagyis nem. Nem számítottam semmire, nem gondoltam az égvilágon semmire... - állt fel az asztaltól a lány s mászkálni kezdett a szobában.

- Hé, nyugi! Nincs ok pánikra. Kedveled? - vágott a szavába Kelly.

- Azt hiszem... nem tudom. Miről beszélgettetek, míg én itt tettem-vettem?

- Megkérdeztem tőle, hogy mit akar tőled?

- Tessék? - torpant meg egy pillanatra Jessica, majd folytatta a mászkálást. - Nem mondod komolyan!

- De igen. Nem is érdekel, mi volt a válasza?

- Nem, nem, köszönöm. Nincs... Áh, hagyjuk!

- Beszélj vele!

- Nem látom értelmét. Kész van a konvertálás - mondta Jess és leült végre a géphez. - Itt a pendrive-od? - kérdezte Jessica, ekkor csörögni kezdett Kelly telefonja, fel is vette, közben odaadta Jessnek a pendrive-t és kiment a konyhába, mert látta, hogy Christopher keresi. Majd mikor visszajött, Jess már lehúzta a gépről s átadta neki, közben halk zenét kapcsolt, s hanganyagaival foglalatostkodott. Csöngettek.

- Kinyitnád?

- Szia, ez gyors volt - engedte be Mr. Cartert Kelly.

- Nem mentem messzire - vallotta be halkan, mielőtt beléptek volna a szobába.

- Akkor én mennék is. Köszönöm a jegyzeteket - mondta Kelly. Jessica kikísérte.

- Eddig egy százas! - poénkodott Jessica, majd komolyan hozzátette: - Nincs mit, később beszélünk - zárta be barátnője mögött az ajtót, visszament a szobába. - Megkínálhatlak valamivel?

- Nem, köszönöm.

A lány visszaült a géphez, a férfi mögé állt és figyelte, mit csinál.

- Ha jól sejtem, még mindig a magyarázatra vársz? - fordult a férfihoz.

- Igen, vagyis nem. Én csak szeretném tisztázni ezt a helyzetet.

- Nem értem, mi tisztáznivaló lenne ezen. Jól éreztük magunkat az este. Az éjszakát is együtt töltöttük, de egyikünk sem akar... - kezdte a lány.

- Mit? Én igenis szeretnék...

- Mit? - szakította most a lány félbe hevesebben, mint szeretne volna.

- Szeretném ezt a kapcsolatot. Részemről nem egyéjszakás kaland vagy csak szex volt.

- Várj, lassíts kérlek! Úgy érted, hogy randizni és járni szeretnél? Te most viccelsz velem?

- Nem viccelek. Igen, úgy értettem.

- Te most szórakozol, gúnyolódsz? Egy ilyen pasi, mint te, pont egy ilyen csajt akar, mint én? - állt fel a lány és az ablakhoz ment.

- Mit akar az jelenteni, hogy ilyen pasi, mint én és olyan lány, mint te? - a lány a férfit nézett s szóra nyitotta a száját, de legyintett egyet és kiment a konyhába, a férfi követte.

- Szerintem ez a beszélgetés nem vezet sehova - állapította meg a lány és készítette magának még egy teát. - Kérsz?

- Nem, köszönöm, én válaszokat kérnék. Ha jól sejtem, nem a társadalmi különbségekről beszélsz?
- Most, hogy mondod...
- Ne már, Jess, kérlek! Nem a 18. században vagyunk.
- Kérlek, Christopher, hagyjuk ezt ennyiben! - javasolta a lány.
- Én nem szeretném ennyiben hagyni.
- Gondolkodj már józan ésszel! Én se nem okos, se nem szép és se kalandor nem vagyok. Te pedig...
- Ne beszélj zöldségeket. Igenis, te egy kedves, okos, szép, szellemes...
- Igen, éjjelente kísértetni is szoktam - vágott a szavába gúnyosan a lány.
- Nem vennéd egy kicsit komolyabban?
- Ugyan mit? - fakadt ki végre a lány. - Egy olyan nőcsábász, jóképű pasi, mint te, majd pont egy nem túl érdekes, izgalmas vak csajt akarna, mint én? Ez vicc, ez komolytalan. Nem vagyok sem naiv, sem ostoba. Nem kell a szálnak sem! - tartott egy lélegzetnyi szünetet és szélesre tárva a bejáratú ajtót, így folytatta: - Most bocsáss meg, kérlek, sok dolgom van!
- Rendben, most elmegyek. De gondolkozz el, kérlek, az elhangzottakon. Én nem bántam meg semmit, és szeretném megpróbálni veled - mondta a férfi határozottan, és a lányhoz lépett, hogy megcsókolja, de ő hátrálva kitért előle s bezárta a férfi után az ajtót.

*

A következő napokban a lány gondosan ügyelt rá, hogy elkerülje a férfit, szerencséjére órája sem volt vele a héten. Pár nap elteltével Jessica és Kelly az egyetem közelében egy kávézóban üldögéltek és beszélgettek, mikor Mr. Carter lépett oda hozzájuk.

- Szabad lesz?
- Nem táncolunk, köszönjük - mondta Jessica elutasítóan.
- Persze, foglalj helyet köreinkben - mosolyodott el Kelly és elvette táskáját a mellette álló székről, a férfi leült Jessicával szemben. Egy pincér jelent meg mellettük:
- Mit hozhatok?
- Én egy kávét és egy narancslevet kérnék. Ti? - nézett kérdően a két lányra, Jess megrázta a fejét.
- Mi ugyanezt kérnénk! - mutatott a poharaikra Kelly.
- Rendben, rögtön hozom - mondta a fiatalember és távozott.
- Hogy vagytok? - kérdezte a férfi.
- Köszönjük jól - válaszolt Jessica hűvösen.
- És te? - kérdezett vissza Kelly.
- Remekül, köszönöm.
- Futtok még pár kört, vagy belevágtok végre... - érdeklődött Kelly.
- Kelly! - szólt rá figyelmeztetően Jess.
- Gondolkodtál a pár nappal ezelőtti beszélgetésünkön? - fordult most Jessicához a férfi.
- Nem - vágta rá határozottan a lány.

- Miért? - kérdezték szinte egyszerre, de a lány szerencséjére megjelent a pincér az italokkal.
- Köszönjük - mondta Christopher, majd mikor a pincér távozott, Jessre nézett.
- Ez így nem fair, ketten egy ellen? - válaszolt kitérően a lány.
- Mi nem ellened vagyunk, hanem melletted - helyesbítette Kelly.
- Illetve én csak szeretnék... ha hagynád - fűzte hozzá a férfi.
- Szóval? - nézett kérdően Kelly.
- Nem gondolkodtam rajta, mert, mint mondtam, akkor is ez egy nagy vicc, egy oltári, nagy marhaság.
- Miért? - kérdezték megint szinte egyszerre.
- Ugyan már, Kelly! Nézz rá és nézz rám!
- Szerintem pedig ez a butaság - hárította el ismét a férfi.
- Kifejtenéd? Mert én még nem értem - kérte Kelly.
- Arra gondol, hogy is fogalmaztad... én, mint egy jóképű, nőcsábász és ő egy nem túl érdekes, izgalmas vak lány - válaszolt a férfi a lány helyett, mert ő inkább a poharáért nyúlt, jelezve, hogy nem kíván válaszolni.
- Jaj, ne már, Jess! Ha jól sejtem, a vak lányon volt a hangsúly? - érdeklődött Kelly.
- Nem. Az is nyomós ellenérv, de nem azon volt a hangsúly. Részemről a témát lezártam - felállt. - Javaslom, nem, inkább kérem, hogy ti is térjetek napirendre fölötte! - folytatta a lány és távozott.
- Köszönöm, hogy segíteni próbáltál - mondta a férfi.
- Ismételten kérdezem, mit akarsz tőle?
- Többet, mint eddig bárkitől.
- Ezt már hallottam. Ez mit jelent?
- Azt nem állítom, hogy szerelmes vagyok belé, még... de szeretném megismerni, és szeretnék vele járni.
- Magyarázz meg nekem még valamit, kérlek! Egyik nap úgy ébredtél fel, hogy ma ágyba viszem és szórakozok egy kicsit azzal a vak lánnyal az egyetemről?
- Már bocs, de ez így hülyeség. Ez nem egy hirtelen jött szexuális fellángolás, ahogy te és ő gondoljátok. Már jó ideje figyelem a háttérből és...
- Akkor mi volt az a baklövés Jenett-tel? Ha oly régóta figyelted, akkor tisztában kellett volna lenned a barátaival, vagy nem?
- Az tényleg egy baklövés volt. Hozzád vagy Lucyhez kellett volna fordulnom.
- Miért pont most léptél színre?
- Bátorságot gyűjtöttem, mert ugye egy ilyen helyzetben lévő személyhez megfontoltan kell közeledni. Valamint pont ettől az ellenérvtől tartottam. Meg aztán ez a buli végre megfelelő alkalmat és segítséget nyújtott a színrelépésre.
- Ha ez tényleg így van, akkor segíték. De jaj neked, ha megbántod!
- Komolyan így van. Hogy gondolod?
- Ma elmegyünk moziba, négyesben. Mit szólsz hozzá?

- A kérdés ugyanaz: hogy gondolod?
 - Te elmész és megveszed a jegyeket ma estére. Négyet és vigyázz: ne feliratos legyen a film!
 - Eddig rendben. Hogyan tovább?
 - Én odaviszem Jess-t a moziba, te az utolsó percben jelensz csak meg. Utána csak rajtad múlik, hogy élsz a lehetőséggel vagy elpuskázod. De ne nyomulj!
 - Rendben, köszönöm a segítséged. Majd értesítelek, mit tudtam intézni.
- Később Christopher szólt Kellynek, hogy a hét órás filmre kapott jegyet. Így hat óra körül Kelly és a barátja, Richard, Jesshez mentek.
- Sziasztok! - engedte be őket Jess.
 - Szia!
 - Megkínálhatlak valamivel titeket?
 - Nem köszönjük - mondta Kelly. - Öltözz, moziba megyünk! - folytatta ellentmondást nem tűrően.
 - De én...
 - Nincs de. Levinnéd addig sétálni a kutyát? - fordult Richardhoz a lány, ő némán bólintott és már ott sem voltak. Jess gyorsan letusolt, addig Kelly előkészített neki valami csinos ruhát.
 - Nem akarom elrontani a randitokat, és a főszerepos harmadik szerepéhez sincs kedvem, a gyertyatartásról nem is beszélve!
 - Ne beszélj már hülyeségeket! A barátok elmennek moziba hármasban, majd mikor hazahozunk, kezdődik a randi.
 - De én nem... hacsak... - akadt el Jess hangja.
 - Hacsak mi?
 - Ugye ez nem egy dupla randi kísérlet?
 - Nem, dehogy, öltözz már! - nógatta Kelly, majd mikor a lány már kész volt, és össze akarta gumizni hátközépig érő hosszú szőkésbarna haját: - Ne, hagyd kiengedve a hajad! - javasolta kissé utasítászerűen. Ekkorra már Richard is visszajött.
- Elsétáltak a moziba, elfoglalták a helyüket. Már épp kezdődött a film, mikor Mr. Carter ült le Jessica mellé.
- Sziasztok!
 - Szia! - köszönt vissza Kelly és Richard. Jess egy mérges pillantást vetett Kelly felé. Elkezdődött a film.
 - Gyönyörű vagy - súgta oda Jessnek, miközben átkarolta és megpuszilta az arcát, a lány lefejtette magáról a férfi karját.
 - Tudom, hogy ezt most nem hiszed el nekem, de ez, hogy így itt összefutottunk, a véletlen műve!
 - Képzelem.
 - Az én jegyem hátra szól. Nézd meg! - nyújtotta a lánynak a kis papírt. De mikor átgondolta, mit is mondott, így folytatta: - Bocsáss meg! Megláttalak titeket és idejöttem - folytatta a férfi. A lány elvette a jegyet és megbökte Kelly oldalát.
 - Hová szól?
 - 82. sor 16. szék.

- Kösz - mondta a lánynak és a férfihoz fordult: - Még nem tudom, hogy csináltad, de rá fogok jönni! Rendben, nézzük a filmet!

Így is tettek, kicsit később a férfi újra átkarolta a lányt. Ezúttal Jess nem is tért ki előle, sőt a férfihoz bújt. Aki simogatta a lány hátát, haját, karját és egy-egy puszit nyomott a lány arcára, nyakára. Mikor vége lett a filmnek, kimentek a mozi elé:

- Hazakísérhetlek? - kérdezte Christopher.

- Még jó, hogy otthon rákérdeztem, ugye? - nézett barátnőjére a lány színlelt haragossággal, majd a férfihoz fordult: - Ez a legkevesebb azok után, ahogy átvertetek.

- Jess, én... - kezdte volna Kelly.

- Ne, ne mondj semmit, kérlek! Na, menjetek, jó szórakozást! Kösz mindent - mondta és átölelte barátnőjét. Kelly és Richard távozott.

- Azon gondolkoztam, hogy lenne jobb neked, ha te karolsz vagy én? - kérdezte Christopher és megemelte a karját, hogy átkarolja a lányt.

- Majd én, de a jobb oldaladon! - mondta a lány és a férfi jobb karjába karolt. Rövid séta után odaértek a kocsihoz, a férfi kinyitotta az ajtót a lánynak, ő is beült.

- Kösd be magad, kérlek! - A lány (az európai közlekedéstől eltérően, Ausztráliában bal oldali közlekedés és jobbkormányos autó lévén, a sofőrtől balra ült) a bal kezével az övét nyúlt anélkül, hogy odanézett vagy fordult volna. - Még egy kicsit feljebb, az az. Megy, vagy segítek?

- Boldogulok, köszönöm. Megvan - kapott a fejéhez a lány, miután becsatolta az övet. A férfi kérdő pillantását érezve, így folytatta: - Két jegyed volt.

- Most lebuktam - vallotta be a férfi.

- Mire volt ez jó megint?

- Kifejtenéd?

- Ez az egész, a két jegy, Kelly bevonása és...

- Kellyvel a sztori ugyanaz, mint múltkor Jenett-tel. Gondoltam, hogy kettesben nem...

- Próbáltad akár egyszer is?

- Nem, igazad van, nem próbáltam, mert amiket mondtál...

- Szeretném, ha a barátnőimet kihagynád a játékból!

- Sajnálom - mondta bűnbánóan a férfi. Megérkeztek, felkísérte a lányt az ajtóig. - Jó éjszakát! - búcsúzóul egy puszit nyomott a lány arcára.

- Várj! - húzta vissza a férfit. - Nem jössz be egy pillanatra?

- Nagyon szeretnék, de attól tartok, hogy ugyanaz lenne a vége, mint a bulikor és végleg elszúrnám minden esélyemet nálad.

- Remélem ez nem színlelt őszinteség. Miből gondolod, hogy van esélyed? Mi lenne, ha ezt bent folytatnánk? Mármint a beszélgetést.

- Jó éjt, jól éreztem magam veled - mondta a férfi és ismét megpuszilta a lányt, de most a lány egy csókkal válaszolt.

- Mindent összevetve én is jól éreztem magam. Szia!

MÁSODIK FEJEZET

Másnap, a két előadás közötti szünetben, Jessica és Kelly az udvaron, egy padon ülve beszélgettek.

- Ugye nincs harag a...
- Nem, ne aggódj! Bár nem volt szép, ahogy összehoztátok azt a dupla randit, de megbocsátok! - vágott a szavába Jess.
- Mi volt? - kíváncsiskodott Kelly.
- Hazakísért és hazament.
- Veszekedtél vele?
- Nem. Múltkor azt mondtad, hogy megkérdezted tőle, mit akar tőlem? Most kíváncsi lennék a válasza.
- Miért? Mi történt vagy változott azóta?
- Valójában semmi. Csak úgy érzem, tegnap azzal a mozival nekem dobtátok a labdát, vagy nem?
- De azt hiszem, nálad van a labda. Dönts, elpasszolod vagy visszadobod! Te hogy látod a dolgaitokat?
- Tükör által homályosan. Szóval?
- Azt mondta, hogy ez most veled más, hogy többet akar, mint eddig bárkitől! Szeretne megismerni és járni veled.
- Szerinted?
- Komolynak tűnt.
- Mi a francot csináljak?
- Hát ezt csak te döntheted el! Na gyere, menjünk, mert elkészünk és mérges lesz! - javasolta Kelly és elindultak az emeletre a 2. előadóba.
- Ki?
- Mr. Carter.
- Nem mondod, hogy most vele lesz óránk? Én erről miért nem tudok?
- De igen. Azt hittem, tudod - mondta Kelly. Mikor a teremhez értek, bementek.
- Később folytatjuk! - búcsúzott Kelly és a hátsó padsorok egyikéhez ment, Jess, pedig leült az első padba Lucy mellé, ahogy szokott.

Jess többször azon kapta magát az órán, hogy gondolatai elkalandoznak, ami még jobban tetőzte zavarát. Azon tépelődött, hogy adjon-e egy esélyt ennek a kapcsolatnak? Milyen következményekkel járhat az érzelmi szál kibontakozása?

Megkönnyebbülten sóhajtott fel az óra végén.

*

A szünetben Jess kivételesen a teremben maradt. Szerette volna elkerülni a magánbeszélgetés lehetőségét Mr. Carterrel. A teremben maradtakkal egyetértve a szellőztetés szükségessége mellett döntöttek. Így Jess az ablakhoz ment és kinyitotta, ott is maradt „nézelődni”, levegőzni.

- Szia, hogy vagy? - lépett oda hozzá a semmiből Mr. Carter.

- Jaj, a frászt hozod rám! Köszönöm jól és te?

- Én is köszönöm. Megkérdezhetem...

- Azt hiszem... - kezdték szinte egyszerre.

- Bocs, mondd csak te!

- Nem, mondd te! Hölgyeké az elsőbbség!

- Rendben, azt kezdtem el, hogy azt hiszem, beszélünk kéne.

- Mikor és hol?

- Javaslat? Én háromkor végzek itt.

- Bocsi, hogy belekotyogok, de régi az infó, még óránk lesz utána - szólt oda Kelly, ahogy elhaladt mellettük és a második padsorhoz lépve elkért egy órarendet, majd visszament Jessicáékhoz, az ablakhoz.

- Nem mondod, hogy...

- De igen - válaszolta Kelly.

- Alig pár lépéssel vagyok lemaradva - bosszankodott Jess. - Hol volt feltüntetve a mai órarendváltozás? És ez csak a mai napra érvényes?

- A közös levelezőben és igen, csak a mai napra érvényes. Itt is van - válaszolta Kelly és bogarászni kezdte a kezében lévő papírt. - Ma, kérlek szépen, most lett volna állam és jogtudományi alapismeretek Julié-val délig.

- De én tartottam bevezetés a szociális munkába órát és ő valamikor visszacseréli - szólt közbe helyeslően a férfi.

- Úgy van - bólogatott Kelly, s így folytatta: - Méghozzá, ma 15:30-17:00-ig.

- Ne már, délutánra rakni a jogot, délelőtt is... - kezdett el morgolódni Jess, de a férfira pillantva, véleményét megtartva, csak ennyit mondott: - Bocsi.

- Ne. Fejezd csak be nyugodtan - biztatta a férfi.

- Azt akarta mondani, hogy a jog délelőtt is nyakatekert, kusza, követhetetlen sokszor, nem-hogy délután, mikor már fáradtabb az ember - segítette ki Kelly, erre Jess ismét az ablakhoz ment és kifelé nézett.

- Akkor ötkor a sulis előtt? - váltott halkabbra a férfi, hogy csak a két lány hallja.

- Részemről rendben - mondta Jess és közben a férfira nézett.

- Akkor ezt tisztáztuk, később beszélünk - köszönt el a férfi.

- Várj! Te is akartál valamit mondani vagy kérdezni? - szólt utána Jess, erre a férfi visszalépett hozzájuk.

- Igen, de azt hiszem, megkaptam rá a választ, ha pedig nem, akkor majd délután.

*

Öt óra után tíz perccel Jess Kellybe karolva hagyta el az épületet. Kelly körbenézett az egyetem előtti járdán várakozó, cigarettázó kis csoportokon, de nem látta Christophert sehol.

- Látod valahol? - kérdezte halkán Jess, hogy csak a lány hallja.

- Egyelőre nem, de menjünk arrébb! - válaszolt Kelly és elindultak a bejáratától jobbra lévő parkoló felé, ahol meglátta a férfi kocsiját. Christopher bent ült, meglátta Kellyéket és intett a lánynak, hogy menjenek oda, mert ő telefonált. - Oké, nyugi, itt van, a kocsiban ül és telefonál - súgta oda Jessnek és lelassították lépteiket, és kicsit távolabb a járműtől megálltak.

- Gyertek, üljetek be! - szólt ki a férfi, mikor befejezte a telefonhívást. - Kelly elvihetünk valahová? - érdeklődött a férfi, mikor Jess előre, Kellyt hátra invitálta.

- Igen, köszönöm, merre mentek?

- És a Táltos? - kérdezte mosolyogva Jess a lányt. Kelly ugyanis rendszerint biciklivel érkezett az egyetemre, ami gyakran számító közlekedési eszköz a városban, hiszen sík területen helyezkedik el.

- Miféle Táltos? - tudakolta értetlenül a férfi.

- Táltos az én biciklim, ma nem vele jöttem - válaszolta Kelly is nevetve, mert sűrűn vicc témáját képezi, ahogy közös erővel elnevezték a biciklit.

- Merre menjünk?

- Vásárolnom kéne, mielőtt hazamennék - gondolkodott hangosan Kelly.

- Viktória királynő piac vagy valamelyik Pláza?

- Amelyik útba esik nektek.

- Rendben - mondta a férfi és elindultak.

- Nem zavar titeket, ha bekapcsolom a zenét? - érdeklődött a férfi, Jess megrázta a fejét.

- Nem.

- Milyen napotok volt? - törte meg a csendet a férfi.

- Szokásos - felelte Kelly.

- Hosszú - nézte eltűnődve és nagyot sóhajtva Jess a déli félteke legmagasabb irodaépületét, a Rialto Towers-et.

- Neked? - faggatta Kelly.

- Mint minden hétköznap, átlagos - húzta el a száját a férfi és bekanyarodott az egyik hipermarket elé.

- Köszí a fuvart.

- Megvárjunk? - nézett kérdően a férfi a kikászálódó lányra.

- Nem köszí, majd Richard hazavisz. Sziasztok, kellemes hétvégét - búcsúzott el a lány.

- Szia, köszí neked is - válaszolták.

- Most haza? - puhatolta a férfi.

- Igen, köszönöm. Le kell vinnem az ebet, és utána valami terv?

- Mivel kapcsolatban?

- Helyszín. Gondoltam, tegnap nem akartál bejönni, így ma sem.

- Ez így nem teljesen igaz.
- Vagyis?
- Először oldjuk meg az eb helyzetet, aztán meglátjuk - javasolta a férfi.
- A vak is ezt mondta, mégsem látta meg soha - kuncogott halkan a lány a saját viccén, a férfi tanácstalanul nézett rá. Majd csöndbe burkolóztak.
- Miért vagy ilyen csendes? Fáradt vagy? Vagy...
- Vagy mi?
- Vagy esetleg meggondoltad magad?
- Ne láss rémeket! - mondta a lány miközben kiszállt a kocsiból. - Megvárnál a lakásban, vagy sétálsz velünk, vagy később...?
- Veletek tartanék.
- Oké, mindjárt jövünk - mondta a lány és felment a lakásba, gyorsan ledobta táskáját. A kutya már az előszobában toporgott és már mentek is. Szótlanul elsétáltak a közeli Luna Parkba, ahol Jess elengedte a kutyát.
- Még nem válaszoltál a kérdésekre.
- Melyikre?
- Miért vagy ilyen csendes?
- Aha, arra, fáradt vagyok egy kicsit. Ha már a kérdéseknél tartunk, te is szerettél volna valamit ott a teremben?
- Igen, de mint mondtam, azt hiszem, megkaptam rá a választ.
- Hiszed vagy tudod?
- Rendben, arra lettem volna kíváncsi, hogy mi volt az oka az órai dekoncentrációnak?
- Aha, és szerinted mi a válasz rá?
- Nem tudtál az órarendváltozásról, nem számítottál rá, hogy ilyen hamar órai keretek között találkozunk.
- Lám-lám. Igazad volt, megkaptad rá a helyes választ - mondta a lány és játszani kezdett a kutyával. - Ráérsz, maradhatunk még egy kicsit?
- Nem sietek. Én is eldobhatom neki a botot?
- Persze - adta át a fát a férfinak, majd egy jó óra múlva visszamentek a lány lakásába.
- Gyere be és érezd magad otthon! Megkínálhatlak valamivel?
- Egy kávé és egy üdítő jól esne, köszönöm.
- Egy pillanat, megmosom a kezem, ha esetleg te is... - mondta a lány és a fürdőszobába ment.
- Igen.
- Menj csak, szappan a mosdókagylón, törülköző jobbra a falon! - mutatta meg a lány, és otthagynak a férfit a konyhába ment. A kávéfőzővel babrált, mikor a férfi csatlakozott hozzá. - Fél perc és kész a kávé, mit szeretnél inni? Ásványvíz buborékos vagy szénsavmentes, esetleg almaleve vagy kóla?
- Almaleve jó lesz, köszönöm - válaszolta a férfi és leült az asztalhoz, a lány kitöltötte neki a kávékat meg az almalevet, és lerakta elé. Magának is almalevet töltött.

- Nem sajnálom, csak biztosra akartam menni...
 - Ezt hogy és mire érted?
 - A kávéra és az üdítőre gondoltam, hogy nem sajnálom. Magamnak úgy szoktam tölteni, hogy egyik kezemmel öntöm, a másik kezemmel pedig ellenőrzöm, meddig van a pohár. Ez viszont egy vendég esetében nem ildomos. Így viszont meglehet, hogy nem lesz tele a pohár.
 - Értem, igazad van. Leleményes. Ugyanakkor segítséget is kérhetsz?
 - Igen, de akkor hol az önállóság? No ezt, ne úgy értsd, hogy a segítségkérés és -nyújtás ellen vagyok, bizonyos esetekben adok és elfogadok. De amit lehet, szeretnék magam megoldani.
 - Teljesen világos.
 - Zavarna, ha...? - kezdte volna bizonytalanul a lány.
 - Nem, csak nyugodtan - szakította félbe a férfi.
- A lány megitta almalevét és bement a szobába, hogy a számítógépen valami zenét kapcsol, aztán mégis meggondolta magát és a CD-lejátszót indította el. A férfi csatlakozott hozzá a szobában.
- Jelek szerint akkor itt maradunk? - állapította meg a nyilvánvalót a lány.
 - Igen, reméltem, hogy a hazai terep megnyugtat egy kicsit - mondta a férfi és leült az ágyra.
 - Milyen figyelmes, köszönöm.
 - Megkérdezhetem, milyen gondolatok hoztak zavarba az órán lépten-nyomon?
 - Durr bele a közepébe - mondta halkan a lány, és hogy idegességét leplezze, az ablakhoz ment, megállt előtte, háttal a férfinak, aki követte, megállt mögötte és átkarolta. Pár másodperc múlva a lány kibontakozott az ölelésből hátrált egy lépést és a férfira nézett: - Mit akarsz tőlem?
 - Szeretnék megismerni. Szeretnék randizgatni veled és járni, és...
 - Annyira ne siessünk előre. Miért?
 - Mit miért?
 - Miért szeretnél megismerni és járni velem?
 - Mert te egy különleges, kedves, gyönyörű, vicces és még sorolhatnám a pozitív jelzőket... lány vagy.
 - Mennyiben?
 - Mennyiben vagy különleges?
 - Igen.
 - Hát lássuk csak: kedves, gyönyörű, okos.
 - Ezeket már mondtad, - szakította félbe a lány. - Félreértés ne essék, nem képzelek sokat magamról, csupán...
 - Csupán kipróbálsz, hogy tényleg nem szájalomról van-e szó?
 - Ennyire átlátszó lennék?
 - Nem, csak már világosan értésemre adtad, hogy nem kérsz se a sajnálkozásból, se a szájalomról. Szerintem sem vagy sem naiv, sem ostoba.
 - Fizikai vagy érzelmi a vonzalom?

- Mindkettő. És nálad? - kérdezett vissza a lánynak váratlanul a férfi. A lány odalépett és lekapcsolta a zenét, majd letelepedett az ágyra.
- Talán nem lennék ennyire zavarban, vagy bizonytalan, ideges vagy nem... Nem is tudom, ha tudnám.
- Nem félnél ennyire attól, hogy megbántalak? - ült le mellé az ágyra.
- Térjünk vissza hozzád, mit is és hogyan képzelte ezt az egészet?
- De engem érdekelne a te álláspontod.
- Azt majd idővel megtudod. Szóval?
- Akkor ez azt jelenti, hogy megkapom azt a bizonyos esélyt, amit tegnap említettem?
- Jó úton haladsz felé.
- Hogy képzeltem? Kezdetnek néha elmehetnénk ide-oda.
- Például?
- Mozi, vacsora, tánc, kirándulás...
- Miért ne? Színház, hangverseny?
- Természetesen, ha szeretnél, semmi jónak nem vagyok az elrontója.
- Elkísérrél szövis rendezvényekre?
- Szövis?
- Vakok szövetsége által szervezett programok, műsorok stb.
- Természetesen támogatnám, hogy találkozz a sorstársakkal, és nem szégyellnélek egészséges emberek közé vinni sem.
- Mint ahogy mondtam tegnap is, remélem, hogy ez nem színlelt őszinteség. De lesz időd bizonyítani - erre a férfi átkarolta és megcsókolta a lányt, aki viszonzta.
- Köszönöm, nem fogsz csalódni.
- Remélem - mondta a lány és visszakapcsolta a zenét. A férfi visszahúzta maga mellé az ágyra, lefeküdtek, ölelte és csókolta a lányt.
- Én is választ kaphatnék arra a két kérdésemre?
- Melyikre?
- Azok a bizonyos órai gondolatok.
- Furdalja a kíváncsiság az oldalad, mi? - mosolygott a lány.
- Igen.
- És a másik?
- Fizikai vagy érzelmi a vonzalom? Mert ugye, be kell látnod, hogy...
- Húha, de nagy arcunk van. Nagyobb arcot vagy kisebb tükröt kérsz karácsonyra? - poénkodott tovább a lány, mire a férfi is elmosolyodott végre.
- Beérem bizonyos válaszokkal is.
- Hát rendben, a másodikra a válaszom: nem tudom igazán, talán mindkettő.
- Talán? - kérdezett vissza úgy a férfi, ahogy Jess tette, azon a bizonyos első éjszakán.

- Az elsőre pedig, huh, nem is tudom, elég sok minden kavarg a fejemben.
- Mondj egy párat!
- Felidéződtek a tegnapi mozi egyes részletei, aztán az a bizonyos együtt töltött éjszaka, és rengeteg kérdés.
- Például?
- Hogy fogom/fogjuk kezelni ezt az egészet, ha lesz belőle valami?
- Úgy érted az egyetemen?
- Igen.
- Javaslat?
- Nem tudom.
- Zavarna, ha a suliban érintenélek, csókolnálak, vagy kiderülne?
- Bajod lehetne belőle? A vizsgáztatásomat leszámítva, mert azt ugye igencsak megnehezítené.
- Nem hiszem. Ami pedig a vizsgádat illeti, találunk rá megoldást.
- Nem hiszed, vagy nem lehet?
- Szerintem, nem lehet. Zavarna?
- Ha nincs számodra vagy számunkra káros következménye, akkor nem.
- Rendben, tudod mit, akkor egyelőre távol tartjuk az egyetemtől - javasolta a férfi.
- Igen, lehet, hogy ezt kéne tegyük. És most hogyan tovább?
- Mármost az est további részével kapcsolatban?
- Igen, arra gondoltam.
- Mihez lenne kedved?
- Nem tudom, neked?
- Maradhatunk vagy el is mehetünk valahová? - nézett kérdően a lányra. Ekkor megcsörrent a férfi telefonja, de meg sem mozdult, hogy felvegye.
- Vedd csak fel! - mondta a lány, a férfi felkelt az ágyról és kiment a kabátjához a telefonjáért, felvette és visszament a lányhoz, aki elfeküdt az ágyon és becsukott szemmel lazított. A férfi a lány mellé feküdt és megcsókolta, majd az oldaláról a hátára gördült és magához húzta a lányt. Majd mikor lerakta a férfi a telefont az éjjeli szekrényre, ismét ölelni és csókolni kezdték egymást. Most a változatosság kedvéért a lány telefonja szólalt meg, aki nyújtózott érte, de nem érte el, így a férfi nyúlt érte és odaadta:
- Köszönöm - és egy futó csókot nyomott a férfi ajkára. - Szia, mondd! Visszadobtam. Nem tudom, mindjárt megkérdezem. Kelly kérdezi, lenne-e kedvünk valamihez négyesben?
- Például mihez?
- Például mihez? - tolmácsolta a lány a telefonba. - Mozi vagy tánc vagy... - fordult most a férfihoz.
- Nekik mihez lenne kedvük?
- Ilyen sorrendben? - nevetett Jess.

- Olyan szép vagy, mikor nevetsz - súgta oda neki a férfi.
 - Szóval? - nézett a férfira.
 - Miért ne, fél hétkor a mozinál.
 - Hallottad? Oké, akkor ott. Pusszantalak - lerakta a telefont és megcsókolta a férfit.
 - Köszönöm a bókot.
 - Nem vagy túl fáradt hozzá? - kérdezte aggódva a férfi.
 - Nem. Uram-atyám, 20 perc múlva ott kell lennünk, és én még kész sem vagyok. Két perc és szalonképesse várázsolódom - mondta a lány és elővett néhány ruhadarabot a szekrényéből és elvonult a fürdőbe, majd visszajött.
 - Húha, de jól nézel ki! - bókolt újra a férfi, de tényleg komolyan is gondolta, majd mikor a lány össze akarta fogni a haját: - Ne kösd össze, kérlek! Miért fogod össze mindig?
 - Nem tudom, talán kényelmesebb. Mehetünk? Te nem szeretnél volna...
 - De, beugrunk hozzám is! - szakította félbe a lányt. Úgy is tettek, a férfi is gyorsan átöltözött, majd a mozi előtt várták Kellyéket.
 - Mit dobtál vissza?
 - Hogy mondod?
 - Te mondtad a telefonba Kellynek.
 - Ja, arról beszélsz? A labdát dobtam vissza.
 - Érthetőbben?
 - Azt beszéltük Kellyvel, hogy tegnap a mozival nekem dobtátok a labdát. Mire ő: dönts el, hogy elpasszolod vagy visszadobod. Hát visszadobtam.
 - Értem.
- Megérkeztek Kellyék, bementek a moziba és elfoglalták a helyüket. Christopher már a kocsiból való kiszállás óta ölelte a lányt, a film alatt is és többször megcsókolta, amit a lány szenvedélyesen viszonzott. A film után táncolni mentek, de Jess kérésére nem az egyetemi klubba, hanem egy helyi diszkóba. Mivel Christopher vállalta a sofőr szerepét, így ő nem fogyasztott alkoholt, ahogy persze Jess sem, Mert ő alapjáraton szeszital mentes életet él. Kb. két óra körül hazavitték Kellyéket, majd Jesst kísérte haza.
- Nagyon jól éreztem magam. Bejössz?
 - Nem köszönöm. Jó éjt! Holnap találkozunk?
 - Igen, miért ne, kitalálhatunk valamit. Jó éjt! - megcsókolták egymást és a férfi távozott.

HARMADIK FEJEZET

Jessica másodéves órarendjében több lyukasóra is volt. Egy ilyen másfél órás szünetben, mikor az évfolyamtársak szétszéledtek, a városba mentek sétálni, vagy épp valamilyen dolgot intézni, Jessica és még páran: Kelly, Stefanny, Brandon és Alex a folyosón beszélgettek.

- Bocsáss meg, Jess, de én annyira... - kezdte Brandon.

- Annyira mit? - kérdezett vissza a lány a fiú zavarát látva.

- Nem értem, hogy boldogulsz ilyen jól ebben a helyzetben? - bökte ki végül.

- Mármost a vakságomra gondolsz? Szeretnél róla beszélni? - tudakolta a lány. Nem vette zokon a fiú érdeklődését, mert kedvelték egymást, s tudta/feltételezte, hogy nem bántani akarta.

- Ha nem gond. Pontosítanád nekem, hogy mit és mennyit is látsz? Hogy kell ezt elképzelni?

- Mit és mennyit látok? Huh, hogy is mondjam... látássérültként van még valamennyi látásmaradványom. Ami azt jelenti, hogy megvannak még a fények, bizonyos távolságban a tárgyak és formák körvonalai és az elkülönülő színek. Jobban látok a vakoknál, akik semmit nem látnak, azaz teljes a sötétség, de nem látok elég jól az egészséges emberek mércéjét illetően. Még tudok egyedül közlekedni a fehérbottal, igaz néha kicsit bizonytalanul, mert nem tudom reálisan felmérni a távolságokat. Várj csak, támadt egy ötletem! Üres ez a terem? - kérdezte Jess az ajtóra mutatva, amelytől nem messze álltak.

- Igen, azt hiszem - válaszolt most Kelly.

- Gyere, Brandon! - kérte Jess és bementek a terembe.

- Mire készülsz? - puhatolta Kelly.

- Egy kis játékra - mondta Jessica. - Van valakinek egy sálja, vagy valami sötét? - érdeklődött a lány.

- Igen, nekem - szólott Stefanny.

- Megkaphatnánk?

- Igen, persze, tessék - és odaadta Jessicának.

- Köszönöm. Gyere, Brandon! - kérte Jess és visszament az ajtóba, megvárta a fiút, s bekötötte a szemét, hogy semmit ne lásson, majd meg is pörgette néhányszor, majd a többiekkel a terem végébe húzódtott. - Tudod, melyik teremben vagyunk? - faggatta a fiút.

- Igen az 5. előadóban.

- Emlékszel a teremben lévő tárgyak elhelyezkedésére? - tette fel az újabb kérdést Jessica.

- Igen - válaszolta a fiú.

- Ezt most felejtsd el, mert átrendeztük egy kicsit - megtolt egy-két széket és asztalt, hogy tényleg úgy hasson, hogy átrendezik a termet.

- Cseles - mosolyodott el a fiú, átlátva a szitán.

- Akkor most próbálj meg eljutni ide hozzánk! Óvatosan, lassan ne kapkodj! - figyelmeztette a lány.

A fiú tett egy lépést és az ajtófélfának ütközött.

- Aúú - nyögött fel a fiú.

- Bocsi, ezt elfelejtettem - hadarta mosolyogva Jess és a fiúhoz sietett.

- Mit?

- A védőtartásokat.

- Miket?

- Azt, amivel elkerülhettük volna, hogy megfejed az ajtófélfát. Nos, ha otthon vagy más ismerős vagy ismeretlen beltéri környezetben jársz, érdemes védőtartással közlekedni. Van felső és alsó, valamint komplex védőtartás. - Jess megfogta Brandon jobb kezét. - Nyújtsd ki, kérlek, egyenesen előre! Hajlítsd be a könyököd, a kézfejed húzd a tested középvonalába kb. 20 centire az arcod elé, kézháttal kifelé! Ez a felső védőtartás.

- Értem, de gondolom ez az utcán nem túl kivitelezhető?

- Nem, ott a bot fog majd időben jelezni. Az alsó védőtartás pedig: a bal kezedet húzd be a tested középvonalába és szintén kézháttal kifelé a csípőd vonalában kb. 30 centire tartod. A komplex pedig, ha mindkettőt egyszerre alkalmazod. Megmutatod?

- Így valahogy? - bizonytalankodott kicsit Brandon.

- Igen, nagyon jó. Érted, mi a lényege?

- Igen, az elsővel a fejemet védem, a másodikkal pedig a csípőmet.

- Úgy van. Mivel ismered a terem berendezését, rád bízom, hogy melyiket alkalmazod, vagy boldogulsz nélkülük?

- Mivel itt zömében asztalokra, székekre számíthatok, megpróbálkozom az alsóval.

- Bölcs döntés, azzal a kézzel alkalmazod, amelyik szimpatikus. - Jess visszaosont a többiekhez, Brandon pedig tett egy tétova lépést.

- Nem kaphatnék egy kis segítséget?

- Ó, dehogynem. Valaki? - nézett kérdően Jess a többiekre.

- Majd én - vállalkozott Stefanny.

- Oké, innen irányítsd! - hagyta jóvá Jessica, a többiek még mindig némán figyeltek.

- Rendben. Fordulj 90 fokot jobbra! - kezdte Stefanny. - Nem arra! A másik jobb kezéd felé! - mosolyodott el a lány, mikor a fiú balra fordult. - Most két lépés előre - a fiú lépett kettőt és egy kicsivel a pad előtt a védőtartásnak köszönhetően megállt. - Oké, akkor most megvan a pad. Most fordulj 90 fokot jobbra. Így a pad a bal kezednél van, annak segítségével menj előre, majd fordulj balra.

- De mennyit? - kérdezte a fiú.

- Érintsd meg a padot és megtudod! - javasolta Jessica.

- Három-négy lépés előre - folytatta Stefanny, mikor a fiú az első padsor előtt balra fordult.

- Most balra ott van a közlekedő folyosó a két padsor között, azon egyenesen idejutsz! - A fiú óvatosan lépkedett s odaért végre a lányokhoz, majd levette a sálát:

- Huh ez nagyon durva.

- Én is kipróbálhatom? - érdeklődött Kelly.
- Persze, ha van kedved hozzá - mondta Jessica, így Kelly és Brandon ment az ajtóhoz, ahol gyűltek a bámészkodók. A fiú bekötötte a lány szemét. S most tényleg átrendezték egy kicsit a termet.
- Fordulj 90 fokot balra! - kezdte most a navigálást Brandon. - Két lépés előre! Vigyázz! - figyelmeztette a fiú.
- De mire vigyázzon? - kérdezte Jessica.
- Az asztalra - mondta a fiú.
- Mi tudjuk, de ő nem, így megijedhet. Így helyes a figyelmeztetés: Vigyázz, előtted pad! - javította ki Jessica.
- Ez igaz. Most fordulj jobbra, balra kerül az asztalt és menj előre a falig! - folytatta a fiú. - Fordulj balra! Vigyázz.
- Ne, hagyd, hadd érzékelje saját maga! - szakította félbe Jessica. Ekkor Kelly elérte a táblát, s leverte a szivacsot a meglepettségtől, hogy megváltozott a fal tapintása, ő ugyanis okosan használta a falat vezetőnek.
- A fenébe, valamit levertem - állapította meg a lány, mikor a szivacs megütötte a lábát.
- Mi folyik itt? - lépett be Mr. Carter s hátrament Jessicáékhoz.
- Jesszusom, a frászt hoztad rám! - ijedt meg Kelly.
- Kelly, felismerted a hangot? Ki ő? - kérdezte Jessica.
- Nem. Megszólalnál még egyszer? - kérte Kelly, a férfinak összeállt a kép, mit is művelnek, így belement a játékba.
- Azt kérdeztem, hogy mi folyik itt? - tette fel ismét a kérdést Mr. Carter.
- Christopher?
- Kijelented vagy kérdezed? - érdeklődött Jessica.
- Kijelentem.
- Talált, süllyedt - mondta most Brandon.
- Akkor vegyük most fel a szivacsot, amit sikeresen levertél - javasolta a fiú.
- Várj! - szólt gyorsan Jessica, mikor „lelki szemeivel látta”, hogy a lány egyszerűen le akar hajolni, odament hozzá.
- Leleményes ötlet volt a falkövetés. Ezzel és a rács-technikával szoktuk az ismeretlen helyiséget feltérképezni.
- Rács-technika? - kérdezte valaki a terem hátsó részéből.
- A név beszédes. Falkövetéssel elindulsz az ajtótól 3 méterre. Onnan 3 méter balra és 3 méter szintén balra. Elvileg visszajutottál a kiindulópontba. Most a másik irányba indulsz el szintén négyzetet leírva s előbb-utóbb megismerted a helyiséget. Vagyis tudod, hogy mi mivel van szemben. Érthető volt ez így?
- Igen.
- Jó akkor térjünk vissza a szivacshoz, illetve a felvételéhez. Ez így, ahogy szeretted volna, nem túl biztonságos - megfogta a lány kezét és az előttük lévő asztal sarkára tette. - Ha

egyszerűen lehajolsz, ahogy szeretted volna, szépen lefejtetted volna az asztalt. Soha nem tudhatod, milyen akadály van még előtted. Így függőleges vonalban haladva leguggolsz, és úgy veszed fel a leejtett akármít, jelen esetben a szivacsot.

Kelly megtalálta a szivacsot és visszarakta a helyére.

- Most két lépés előre! Előtted szék! - folytatta Brandon.

- Helyes, látom, figyelsz - dicsérte meg Jessica a fiút.

- Miért? - kérdezte halkán Mr. Carter a körülötte állóktól.

- Azért, mert nem ijesztette meg vigyázz felszólítással, hanem megmondta, mire vigyázzon - válaszolt Stefanny.

- Ha kikerülted a széket, körülbelül négy lépés előre és ott lesz balra a...

- Ne mondd meg! - kérte Jessica. - Mi az Kelly? Felismered?

- Valami szekrény.

- Úgy van. Most egyenesen előre és már itt is vagy - irányította tovább Brandon, a lány odaérve levette a szeméről a sálát s így szólt:

- Ez baromira ijesztő.

- Miért? Megfogalmaznátok a többieknek? - érdeklődött Jessica.

- Mert váratlanul érnek az ingerek s ijesztőek - öntötte nehezen szavakba az érzést Kelly.

- Brandon? - faggatta Jessica.

- Mert, ahogy az emberek többsége, én is nagyon támaszkodom a látásomra. Furcsa, hogy nem látom, hova lépek, nekimegyek-e valaminek vagy épp lefejelek valamit? Nem tudom, hogy nekem szólnak-e vagy sem?

- Bizony, ezek fogas kérdések s ez még csak egy kis szeletkéje a nem mindig teljes, de vak életnek.

- Rossz néven vennétek tőlem, ha...? - kezdte Mr. Carter.

- Dehogyan - mosolygott biztatóan Kelly és már elindult az ajtó felé a sállal. - Idejönnél? - majd bekötötte a férfi szemét, és ahogy Jessica is, ő is megpörgette a férfit.

- Mit szólnátok hozzá, ha egy kicsit változtatnánk és most nem a teremben kéne elboldogulni, hanem mondjuk kimehetnénk az udvarra vagy a büfébe? - tudakolta Jessica.

- Legyen a büfé.

- Bevállalod Christopher? - kérdezte Kelly.

- Miért ne.

- Bátraké a cseresznye - hagyta jóvá Jessica.

- Navigálhatom most én? - vállalta hamiskás mosollyal Alex.

- Nem lehetne, hogy inkább Jessica vagy Kelly? - érdeklődött a férfi.

- Ne aggódj, Alex sem hagyja, hogy bajod essen! - nyugtatta meg Jessica. - Indulhatunk?

- Részemről. Christopher? - fordult Alex a férfihoz.

- Igen.

- Oké, akkor fordulj 180 fokot valamelyik irányba! - kezdte Alex. - Három lépés előre! Most fordulj 90 fokot jobbra! Balra a lábaddal érintheted a székeket, ne ijedj meg tőle!

- Ügyes! Csak így tovább! - dicsérte meg Jessica.

- Most egyenesen előre egészen addig, amíg a falba nem ütközöl! - poénkodott Alex, amit a közönség néhány tagja mosollyal, kuncogással díjazott.

- Nyugalom, itt vagyunk - érintette meg a férfi karját Jessica, mikor az megtorpant.

- Bocsánat. Rossz vicc volt. Mindjárt eléred a lengőajtót, lesz egy kis küszöb! - kért elnézést Brandon és átvette a navigálást. - Két lépés és ott a fal. Fordulj jobbra, nagyjából négy lépés előre! Fordulj balra, két lépés előre és ismét balra, négy lépés előre és ott a lépcső felfelé! A korlát bal kezdednél.

- Helyes és figyelmes - lelkesedett Jessica.

- 9 lépcső van - folytatta Alex. - Körülbelül négy lépés előre és egy ajtó, amelynek csak az egyik szárnya van nyitva.

- Sziasztok - köszönt rájuk Miss Cassandra Marsh, aki a húszas évei vége felé járó, vállig érő barna hajú, vékony testalkatú, dekoratív megjelenésű és külsejű tanárnő.

- Szia! - köszöntek szinte kórusban.

- Christopher, felismerted a hangot? - tudakolta Jessica.

- Igen, Cassandra.

- Mit műveltek? - kíváncsiskodott Miss Marsh.

- Egyfajta kísérletet végzünk - válaszolta Mr. Carter.

- Én inkább tapasztalatszerzésnek nevezném - javította ki Jessica.

- Christopher, leülhetünk? - kérdezte Alex.

- Igen, bocsi. Tarts velünk, ha időd engedi és elmagyarázzuk!

- Rendben, akkor átvergődünk az ajtón, majd csaknem tíz lépés előre, és ott vannak a fotelok az asztalokkal.

- Figyelmes - dicsérte meg ismét Jessica Alexet.

- Miért? - puhatolta Mr. Carter.

- Közölte veled azt a nem mellékes infót, hogy foteloknál van szabad hely, továbbá, hogy fotelba kell ülni, ami általában alacsonyabb, mint a szék.

- Erre nem gondoltam - ismerte el Mr. Carter.

- Nagyon sokan így vannak vele. Nehogy kávéfoltos legyen az inged, azt javaslom, hogy most vedd le a sálát!

- Szerintem is - mondta nevetve Miss Marsh, a férfi levette a sálát és átadta Jessicának, aki visszaadta Stefannynak.

- Köszönjük. Brandon, ha nem is teljesen, de megkaptad a kérdéseidre a választ?

- Ráfoghatjuk, de majd dolgozunk még rajta.

- Pillanatnyilag nem értem, mire gondolsz, de tudod, hol találsz. Most pedig elnézéseket kérem, de mennem kell - mondta Jessica és Kellyvel együtt távozott.

*

Az utolsó előadás után Jessica és Kelly hazafelé készülődtek. A portánál Mr. Carterbe botlottak.

- Sziasztok.

- Szia - köszöntek a lányok.

- Csatlakozhatok?

- Részemről nincs akadálya, nekem úgyis mennem kell - válaszolta Kelly.

- De ugye nem miattam? - kérdezte a férfi.

- Nem, ne aggódj! Dolgom van, azért kell mennem - köszönt el barátnőjétől Kelly és távozott.

- Szia. Később beszélünk.

- Elvihetlek? - ajánlotta fel udvariasan a férfi.

- Igen, köszönöm. - Beültek a kocsiba, majd a férfi megcsókolta végre a lányt, majd mikor ajkuk elvált, így szólt:

- Van valami terved délutánra és vagy estére?

- Még nincs. Javaslat?

- Mozi, vacsi, tánc?

- Végül is, miért ne? - Nem volt nagy forgalom, így hamar odaértek a lányhoz. - Érezd magad otthon! - lerakta táskáját és az eb pórázáért nyúlt. - Lejössz velünk, vagy itt megvárnál?

- Lemennék.

- Rendben, menjünk! - Majd a parkban, mikor már elengedte a kutyát:

- Mi volt az az egész délelőtt? - kíváncsiskodott a férfi.

- Minek látszott?

- Mint mondtam, kísérletnek.

- Nem, tapasztalatszerzés. Brandon nem értette, hogy lehet így boldogulni. Gondoltam, minek magyarázkodjak, amikor ki is próbálhatja.

- Jó meglátás. Nem gondolkodtál rajta, hogy ezt szélesebb körben is megvalósíthatnád?

- Eszemben sincs - vágta rá a lány gondolkodás nélkül.

- De miért?

- Mert sem időm, sem kedvem, sem pedig fölös energiám nincs ilyesmire.

- Szerintem érdemes lenne.

- Miért? Azért, hogy rajtam köszörüljék a gonosz nyelvüket az emberek? Eddig szerencsére kimaradtam, de nem szeretném kísérteni a sorsom.

- Rossz tapasztalat?

- Áh, felejtse el! Passzolok, köszönöm - mondta a lány és játszani kezdett a kutyával.

A férfi, mivel látta a lány hajthatatlanságát, feladta a próbálkozást, egyelőre.

A délutánt és az estét kellemesen eltöltötték úgy, ahogy azt a kocsiban hazafelé az egyetemről megbeszélték. Számos téma szóba került, a zenétől, a filmeken át a könyvekig. Nem túl komoly hangvételben felvetődött a szerelmi zálog, ajándék vagy épp a személyes kis gyengeségek, gyarlóságok lehetőségeinek színes példatára. Fény derült Christophernek a nők és a sör

iránti mérhetetlen vonzódására. Jessica romantikus oldala is megmutatkozott, mikor a romantikáról, szerelmi zálogról esett szó. Fél egy körül vitte haza a férfi Jess a kellemes vacsi utáni táncos buliból.

*

Másnap a férfi az első órája után kiszaladt a városba, mikor visszafelé igyekezett az egyetemre, úgy negyed tíz felé, az épület előtt találta Brandont és Kellyt, akik elmerülve beszélgettek.

- Sziasztok - köszönt rájuk.

- Szia.

- Nem lenne kedvetek folytatni azt a tegnapi tapasztalatszerzéses kísérletet, csak most más körülmények között? - vágott egyenesen a közepébe a férfi.

- De, én is gondoltam már rá. Épp most mondtam Kellynek. Mire gondolsz egészen pontosan?

- kérdezett vissza a fiú.

- Nem tudom, utcai közlekedés, étkezés stb.

- Ez szerintem nem túl jó ötlet. Lehet, hogy ez Jesszt érzékenyen vagy kellemetlenül érintené - aggályoskodott Kelly.

- Brandon, megkérdeznéd a többieket? - kérte Christopher.

- Jól sejtem, hogy te már próbálkoztál ezzel Jessnél, de elhajtott? - vágott a szavába Kelly.

- Ne aggódj, majd én elintézem Jess-szel - mondta Brandon, mit sem törődve a lány aggályai-val.

- Ti tudjátok, de ne lepődjete meg, ha a képetekbe fog robbanni! Én figyelmeztettelek benneteket! - hagyta rájuk a lány és a bejáráshoz lépett.

- Brandon, később beszéljünk még róla! Várj, Kelly! - érte utol Christopher a portától az emeletre vezető lépcsőnél.

- Itt van már?

- Igen, már fent van Lucyvel a teremnél - válaszolt Kelly egykedvűen.

- Megkérhetlek, hogy...

- Mire? Arra, hogy segítsék Brandonnak? Nem, kösz, én kimaradnék belőle - szakította félbe a lány már-már mérgesen.

- Most miért vagy dühös?

- Ha magadtól nem jössz rá, akkor nem segíthetek. Mire szeretnél volna kérni?

- Csak arra, hogy odaadnád ezt neki? - egy csokoládét és egy félliteres üdítőt vett elő a táskájából.

- Persze, szívesen. Valami üzenet mellé? - mondta a lány kedvesebben és még egy mosolyt is megengedett.

- Köszönöm, érteni fogja, hálám örökké üldözni fog.

- Ne fenyegezz! - poénkodott most már a lány, aki a 2-es előadóba, a férfi pedig az irodájába ment.

*

Kelly a terembe érve félrehúzta a tanári asztalnál csoportosuló hölgykoszorúból Jess.

- Ezt neked küldik - adta át a küldeményt a lánynak, aki elmosolyodott rajta.

- Köszönöm, Kelly, kedves vagy.

- Ugyan, menj már! Azt mondta, érteni fogod - szakította félbe a zavartan habogó lányt.

- Igen. Tegnap poénkodtunk olyasmikről, hogy kitartás, csokival való megvesztegetés és hasonlók - magyarázkodott Jess.

- Értem, vagyis nem! Most akkor szerelmi kedvesség, ajándék, vagy megvesztegetés?

- Szerintem mindkettő, de ha nincs más dolgod óra után, kideríthetnénk? Ne a szó rossz értelemben vett jelentésére gondolj és ne nagy dolgokra! - Mivel bejött Miss Marsh a szociális munka elmélete előadás megtartására, a többiek elkezdtek a helyükre tódulni, így a lány lehalkította hangját.

- Oké, óra után jövők érted - mondta Kelly búcsúzóul.

Jess berakta a táskájába a kapott ajándékot és letelepedett Lucy mellé.

*

Úgy is lett, óra után a lányok Christopher irodája felé indultak, mikor a folyosón Brandon és kis csapata állította meg őket, Kelly rosszallóan megrázta a fejét, amit Jess csak a lány fülbevalóinak csörgéséből észlelt. Jess egyelőre nem tudott mit kezdeni Kelly ezen mozdulatával.

- Jess, válthatnánk két szót, vagy siettek valahová? - érdeklődött Brandon.

Jess Kellyre nézett, de most nem volt reakció, így:

- Nem, mondd csak!

- Arra gondoltunk... - szedte össze a bátorságát Brandon és a többiekre: Stefanny, Kelly, Lucy és Alexre nézett, de egyikük sem segített neki.

- Nézd, sem emberevő, sem gondolatolvasó nem vagyok, tehát... - bátorította Jess.

- Hát jó, arra gondoltunk, ha nem lenne kifogásod ellene... - ismét a többiekre nézett, a válasz ugyanaz.

- Bökd már ki! - nógatta Jess.

- Szeretnénk folytatni azt a tegnapi tapasztalatszerzéses kísérletet más körülmények között - bökte ki végül Brandon.

- Te és még ki?

- Mi itt mindannyian - válaszolt ismét a legbátrabb Brandon.

- Te is? - fordult Jess Kellyhez.

- Végül is igen, de nekem a többiekkel ellentétben némi aggályom is van a dologgal kapcsolatban.

- Sziasztok - lépett oda hozzájuk Mr. Carter és Miss Marsh.

- Sziasztok - köszöntek vissza Jess kivételével, ami nem került el Christopher figyelmét.

- Mikor gondoltad, Brandon? - kérdezte Jess.

- Ma délután?

- Nem, ma dolgom van, holnap reggel választ adok! Most pedig levegőzzünk egyet! - fordult Kellyhez, választ sem várva a többiektől, elindultak lefelé a lépcsőn. Mikor már hallótávolságon kívül voltak:

- De nem az irodájába indultunk? - tudakolta Kelly.

- De igen, de most jobban érdekelnek például az aggályaid, vagy...? Nem is, kezdjük ezzel!

- A többiekkel ellentétben, bennem felmerült, hogy ez az egész kellemetlenül, bántóan érintet téged.

- Kedves vagy, hogy figyelsz az érzékenységre, az érzelmeimre, de ne aggódj emiatt! Őszintén szólva, még nem is igazán gondolkodtam erről és nem tudom, mihez kezdjek ezzel. Más lenne, ha bántó célzattal közelítenétek meg, akkor el is hajtanálak benneteket!

- De így benne vagy? Akkor miért kértél úgymond gondolkodási időt?

- Az, ha jól sejtem, nekem szólt - lépett oda hozzájuk Christopher.

- Akkor én most megyek a dolgomra - javasolta udvariasan Kelly.

- Ne, kérlek, maradj! - állította meg Jess.

- De... - kezdte volna Kelly.

- Nincs de. Megegyeztünk és meg is tartjuk, hogy távol zajlik ez az egész a sulitól! - magyarázta határozottan Jess. - Különben is hozzá indultunk, mert kérdezni szeretnél volna valamit. Itt az alkalom.

- Jelek szerint beszédes üzenet volt az időkérés - jegyezte meg Kelly.

- Igen, igazad van, kérdezni szerettem volna valamit.

- Hallgatlak.

- Arra lettem volna kíváncsi, hogy mi volt az a kis küldemény? Szerelmi kedvesség, ajándék, vagy megvesztegetés?

- Mindkettő. Gondolom ez téged is érdekel?

- Nagyon remélem, sőt bízom benne, hogy nincs közöd a nagy ötlethez!

- Nem, nincs köze hozzá - vette védelmébe Kelly a férfit. - Az igaz, hogy támogatta az ötletet, s szeretne ő is és Cassandra is részt venni benne, de tényleg tőlünk indult ki, ahogy tegnap is.

- Miért? Nincs jobb elfoglaltságotok?

- De lenne, de ez is nagyon érdekesnek ígérkezik - fontolta meg jól a választ a férfi.

- Átgondolom és visszatérünk rá!

- Igaz, nem rám tartozik, de a másodikat, azaz, hogy megvesztegetés, egy aprócska utalással ha megmagyaráznátok esetleg? Hisz tudjátok, szőke nő vagyok - erre mindhárman nevetésben törtek ki.

- Csupa apróság: egy mosoly, kiengedett haj, stb. - kezdte a férfi.

Kelly elképedését látva Jess gyorsan hozzáfűzte:

- Ez csak poén volt, nem komoly! De a plafon egy randi! Amit ezúton vissza kell utasítanom - fordult a férfinél kicsit komolyabban. - Mert, mint hallhattad, délután dolgom van.

- Ma találkozol Vektorral? - kérdezte Kelly.

- Igen.

- És utána? - nyomta el gyorsan a feltörő féltékeny kérdést a férfi. - Ha esetleg megtoldanám ezzel? - s egy kis plüssmackót vett ki a zakója alól.
- De ari - szaladt ki Kelly száján.
- Mielőtt megkérdeznéd, ez most az első kategóriába esik - szögezte le gyorsan a férfi.
- Akkor ugye el is fogadod? - kíváncsiskodott Kelly.
- Nem tudom, szerinted? - fordult nevetve Jess a lányhoz és a mackóhoz.
- Fogadj el, kérlek! - szinkronizálta a férfi a mackót.
- Rendben, ígérem jó sorod lesz nálam. De ha rossz leszel, nem ígérem, hogy nem adlak oda Jennynek - poénkodott tovább Jess, mire ismét nevetni kezdtek.
- Ezek után ne gyötörd már tovább, válaszolj már neki! - fordult Kelly Jesshez.
- Meglátjuk, csörgess meg, ha ráérsz! - felelte engedelmesen Jess.
- Oké, de miért nem biztos?
- Mert nem tudom egészen pontosan, te mikor végzel, azt tudom, hogy később, mint mi. Meg a rendezvényt sem tudom meddig tart, és...
- Jó, értem, akkor majd hívlak - mondta a férfi és távozott.
- Nekünk is mennünk kéne, mert elkésünk - javasolta Kelly.
- Jól sejtem, hogy van még valami a háttérben, ami nyugtalanít?
- Csupa szóbeszéd. Amúgy nem Vektorral, hanem Steve-vel találkozom - zárta le Jess a témát és Kellybe karolva, a mackót szorongatva, visszamentek a terembe.

*

Az órák végeztével Jess Kellybe karolva lépett ki az utcára, ahol egy 24 év körüli, Jessicánál fél fejjel magasabb, vékony testalkatú, se nem hosszú, se nem rövid szőkésbarna hajú, szemüveges fiatalember lépett oda hozzájuk:

- Sziasztok. Jess, ugye nem felejtetted el, hogy...
- Szia, nem, dehogy. Kelly, hadd mutassam be neked barátomat, Steve Scottot. Steve, ő az egyik kedves barátnőm, Kelly Thompson.
- Szia, örülök, hogy megismerhetlek - mondta Kelly.
- Szia, én is. Jess, van még pár ilyen gyönyörű barátnőd? - válaszolt a folyton flörtre kész Steve.
- Ne kezd, az ő szíve már foglalt! Nincs esélyed nála!
- Legnagyobb sajnálatomra el kell köszönnünk, mert elkésünk - színészkedett egy kicsit a fiú.
- Igen, megyünk már. Szia, Kelly, később beszélünk.
- Sziasztok - köszönt el Kelly is.

Jessék egyenesen a rendezvény helyszínére, a művelődési házba mentek. Jess az ajtóhoz közel ült le Steve-vel. Fél füllel a rendezvényre figyelt, de gondolatai kissé elkalandoztak. Azon morfondírozott, hogy honnan ez a nagy érdeklődés a személye és a vak élet iránt? Ennyire érdekes lett volna a kis szeletnyi tapasztalatszerzés, hogy még többet szeretnének? Christophernek miért olyan fontos ezt kivinni a nagy nyilvánosság elé? Csajozós plusz pontokat remél a rászorultak segítségével? Huh, ez most nagyon merész és gonosz volt. Hogyan kellene, hogy érintsen ez az egész? Az biztos, hogy tartok a gonosz nyelvektől, a csípős megjegyzésektől,

valamint a megalázásoktól. Megsértődjek rajta? Nem hiszem, hogy erre okom lenne. Örüljek neki? Igen azt hiszem, ez lenne a legmegfelelőbb reakció, ha azt nézzük, hogy azért jelentkeztem a szociális munkás képzésre, hogy valamilyen úton-módon segíthessek a sorstársaimon. S ha ezt úgy érhetem el, hogy az egészséges populációt érzékenyítem, tanítom a segítségnyújtás mikéntjére, elértem a célokat. Tessék, ölembe pottyant egy nagyszerű lehetőség! Rendszerben, akkor első körben megmutatom, hogyan kell fehérbottal közlekedni és mondjuk bevásárolni. A többit majd meglátjuk. Mindezt úgy kellene kivitelezni, hogy elhagyhassam ugyan a szürke kisegér állapotát, de ne kerüljek rivaldafénybe. Hol az arany középút?

Már öt óra is elmúlt, mikor Jess telefonja a zsebében rezegni kezdett. Feltűnés nélkül kiment a teremből, majd az épületből és felvette. Christopher volt az. Megbeszélték, hogy odamegy érte és hazaviszi. Az épület előtt várta a férfit. Steve jelent meg mellette és átkarolta:

- Hova tűntél, szépségem, már mindenhol kerestelek?
- Itt voltam - mondta a lány és kibújt az ölelésből, de sajnós elkésett vele, Christopher már meglátta.
- Szia - köszönt egykedvűen a férfi.
- Szia - lépett oda hozzá a lány és megcsókolta.
- Opsz, bocsi, lemaradtam pár körrel! - kezdett magyarázkodásba Steve.
- Csak egy barát...
- Nyugi! Christopher Carter vagyok! - nyújtott kezet a fiúnak.
- Steve Scott.
- Itt is voltam, beszéltem is, akivel kellett. Christopher, mehetünk is, ha gondolod?
- Részemről nincs akadálya.
- Szia - köszönt el Jess a fiútól, de azért még odasúgta neki: - Ezért még számolunk.

*

Másnap reggel Christopher hét óra körül csengetett Jessnél, de senki nem nyitott ajtót. Már épp feladta és távozni készült, mikor Jenny jelent meg mellette és a lány hangját hallotta:

- Mi lenne, ha egyszer megvárnál az életben? Nem kéne elfelejtened, hogy a kulcs nálam van.
- Jó reggelt - köszönt a férfi a felérkező lánynak.
- Jó reggelt! Hogyhogy ilyen korán? - kérdezte meglepődve a lány, miközben beengedte őket.
- Hol voltatok?
- Egészségügyi sétán, összekötve egy kis futással.
- Azt akarod mondani, hogy...
- Igen, azt. Szóval: hogyhogy ilyen korán?
- Meg szerettelek volna lepni egy kis reggelivel.
- De kedves, köszönöm. Öt perc és rendbe szedem magam! Foglald el magad addig, kérlek! - mondta a lány és eltűnt a fürdőben. Felfrissülve, megszépülve tért vissza. A férfi addig főzött egy kávé, és tányérra rakta a hozott péksüket. Majd mikor meghallotta, hogy már a szobában van a lány, bement hozzá.
- Diktafon üres, elemek rendszerben, pótelem táskában, füzet, filcnagyító szintén táskában, ahogy az elemőzsia is.

- Van még valami meglepetésed számomra?
- Mire gondolsz? A futásra?
- Igen.
- Nem tudom, majd kiderül. Mackó, hol vagy? - kezdte el keresni a lány. Az ágyon letakarva bukkant rá. - Megvagy - és berakta a táskájába. A férfi mosolyogva szemlélte az eseményeket, majd megreggeliztek és bementek az egyetemre.
- Délután a parkban várom a kis csipet-csapatot! - köszönt el Jess és ment az órájára.

*

Jess az előadások után Kellyvel ment a megbeszélrt helyre, a többiek már ott voltak.

- Egészen pontosan mire gondoltatok? - vágott a közepébe Jess.
- Közlekedés utcai forgalomban és egyéb olyan dolgok, amikkel nap mint nap meg kell küzdenetek - kezdte Brandon.
- Rendben, kezdjük a kályhánál, és fokozatosan távolodjunk el tőle. Mivel én nem vagyok gyakorlott tanár, mint egyesek... - indított egy kis humorral Jess, mire a többiek nevetésben törtek ki -, nem tudok úgy egyszerre több személyre figyelni, így a javaslatom a következő: ahogy tegnap is, most is egyenként kerüljétek sorra. Nézzétek el nekem a bakikat!
- Rendben - mondták szinte egyszerre.
- Helyes kis kórust alkottok - poénkodott ismét a lány, amin nevettek is a többiek. - Félre a tréfával! Tegnap megengedett volt az a kis vicc, poén, de ma kérek mindenkit, hogy mellőzzük ezeket! Most élesben megy a játék, s nem szeretném, ha bárki megsérülne.
- Ez természetes - helyeselt Brandon.
- Köszönöm. Ki kezdené? - kérdezte Jess, erre mindenki a másakra nézett.
- Majd én - vállalta be Brandon.
- Bátraké a cseresznye. Köszönöm. Stefanny, itt van az a jó kis sötét sálad? - tudakolta meg Jess.
- Igen, tessék - átadta, Jess bekötötte Brandon szemét.
- Köszönjük. Brandon, milyen kezes vagy? - kíváncsiskodott Jess.
- Jobb - erre a lány a fiú jobb kezébe nyomta a táskájából elővett öt részes, összecukható fehérbotját.
- Bemutatom hűséges társad és segítődet, a fehérbotot - kezdte Jess. Kellyn kívül senki nem mert mosolyogni a megjegyzésen. - Az az igazság, hogy sok hasznos és elengedhetetlen dolgot tanítanak a rehabilitációs tanárok a kliensnek, mielőtt a fehérbot használatáról szó esne. Olyanokra gondolok, mint az egyenes tartása, az óra analógia vagy a tömeg-árnyék hatás, hogy csak egy párat említsek. Mivel nem konkrétan és életszerűen alkalmaznátok a botozást, eltekintenek a részletektől, de szívesen elmagyarázom, ha valakit érdekel.
- Nekem, ha a két utolsót két szóval megmagyaráznád, hálás lennék - kérte Kelly.
- Az óra analógiában irányokat, hangokat, távolságot, vagy épp támpontot határozhatunk meg az óra segítségével. A tömeg-árnyék, pedig a beltéri - leginkább a folyosókon - való közlekedést segíti árulkodó jeleivel.
- Pillanatnyilag értem, de később lehet, hogy gyakorlati megerősítésre lehet szükség.

- Rendben, emlékeztess, ha aktuális. Nos, Brandon, két lehetőség közül választhatsz. Vannak olyan vakok, akik még látnak valamennyit, ők csak jelzésként használják a fehérbotot. (Zárójelben jegyzem meg, nem mintha figyelnének rá.) Ez az „A” lehetőség, és a „B”, amit neked is ajánlok, a tényleges fehérbot használat. Őszintén: kilátsz a sál alól?

- Nem.

- Helyes. Kétféle botozást különböztetünk meg, az ingázást és a pásztázást. Az ingázás alap-tartása úgy néz ki, hogy a mutatóujj kinyújtva, a többi hajlítva, megfogod a botot. A test középvonalába húzod, köldöktől körülbelül 30 centire. S vállszélességben jobbra-balra koppantasz egyet-egyet. Csak csuklóból! Először próbáld egyhelyben! Ha felkészültél, ellentétesen s a szélességet tartva indulhatsz!

- Mármint a koppantás és a láb az ellentétes?

- Igen. Kezdetben indulj el egyenesen előre! - Megfogta a fiú kezét és pár lépésen keresztül megmutatta, hogy is kell ezt csinálni. - Nem kardoznak, Brandon, kopogtatunk! - próbálta oldani egy kis poénnal a feszültséget Jess.

- Értem, de hogy észlelem a fel- vagy lelépőt, vagy azt, hogy egyenesen haladok-e vagy sem?

- Ha teheted, besorolsz a járda szélére, s a pásztázással elvileg tudod követni a járda vonalát. Azaz: egy kopp a lábaid előtt, egy pedig a járda mellé, félre, s így, ha nem keresztezik utadat, viszonylag egyenesen haladhatsz. Azt pedig, hogy van előtted fel- vagy lelépő, vagy egyéb, a pásztázással kiderítheted, azonkívül a hangok milyensége, visszaverődése sokat elárul. Ez így elmondva kicsit zavaros lehet, majd a gyakorlat letisztázza, mire is gondolk.

- Remélem. Indulhatok?

- Tudom, hogy tudsz haladni, de most lassan indulj el, majd ha megszoktad, gyorsíthatunk! - Brandon követve Jess instrukcióit, elől, a kis csapat pár lépéssel lemaradva, mögötte haladt.

- Tegnap egymást irányítottátok, ma ki szeretne segíteni Brandonnak?

- Majd én - vállalta Kelly.

- Oké, kezdjük mondjuk egy nyolcassal a park és a művelődési ház körül - javasolta Jess.

- Jó ötlet. Brandon, fordulj balra! - vezényelte Kelly és Jessbe karolt. - Most tovább egyenesen!

- Állj meg, Brandon! Lépj két lépést jobbra, vissza a járdára! - kérte Jess. - Oké, most mehetsz tovább előre, de a kopogtatás mellett figyelj a lépéseidre is! Nem érezted, hogy megváltozott a talaj a lábad alatt?

- Nem.

- Körülbelül be tudod tájolni magad, hogy hol jársz?

- Igen, balra a park, jobbra a művház.

- Úgy van. Eddig nagyon jól csinálod! - dicsérte meg Jess.

- Most mehetsz tovább előre, de használd a botot! - irányította Kelly.

- Brandon, előtted oszlop, jobbra kerüld! - figyelmeztette Christopher.

- Helyes és figyelmes. Interaktív játék, gyerekek, csak bátran - lelkesedett Jess.

- Miért? - tudakolta Brandon.

- Valaki? - nézett a többiekre Jess.

- Mert megadta azt is, merre férsz el, hogy ki tudd kerülni - mondta Stefanny.
- Úgy van. Valamint nyilvánvalóvá tette, hogy neki szól, s nem bizonytalanította el - helyeselt Jess.
- Most még kb. tíz lépés előre és utána a sarkon fordulj jobbra! - navigálta tovább a fiút Kelly, mikor egy gépkocsi nagy gázzal közeledett a mellettük lévő parkolóba, és hangos fékezéssel megállt a padka előtt kicsivel.
- Brandon összerezzen és megtorpant.
- Ne aggódj, közelében sem vagy az autóknak! Csak a parkolóba jött egy kocsi, amit te már elhagytál! - nyugtatta meg Jess a fiút.
- Ha jól sejtem, pont az ilyesmik miatt kezdtük itt? - kérdezte Cassandra.
- Igen, senkit nem akartam egyenesen a mélyvízbe dobni - válaszolt Jess és Kellyhez fordult. - Kb. hány méterre van Brandon a padtól?
- Három.
- Akkor figyelmeztess, hogy lassítson, mert tereptárgy van előtte, de bízd rá az észlelést és a kerülést - súgta oda Jess.
- Brandon lassíts, mert egy tereptárgy van előtted! - figyelmeztette Kelly.
- Honnan tudta? - érdeklődött Cassandra.
- Nap mint nap megfogom azt az átkozott padot. Mert ugye a kedves meggondolatlan emberek folyton áthelyezik a tér egy másik pontjára - válaszolta Jess vigyorogva, miközben felidézte magában legutóbbi bosszantó találkozását a paddal. Eközben Brandon is elérte és bal lábával érintve a padot, ki is kerülte.
- Azt hiszem, kezdem érteni azon mondanád tényleges tartalmát, hogy ha büntetni akarsz egy vakot, pakold át a szobáját! - elmélkedett félhangosan Kelly.
- Ügyes, csak így tovább! De ne lepődj meg, ha kissé összepiszkolta a pad a nadrágod.
- Mehetsz tovább előre! - utasította Kelly. - Nemsokára, kb. öt lépés után, eléred a sarkot, fordulj jobbra!
- Brandon, ha befordultál, állj meg, kérlek! - kérte Jess, a fiú úgy is tett. - Most hol vagyunk, Brandon?
- Jobbra a művház, balra a lakótelep és egy egyirányú utca.
- Nagyon jó. Kíváncsi lennék rá, persze ne adja isten, hogy tényleges vakon is ilyen jól tájékozódna-e?! - helyeselt és tépelődött Jess.
- Nos, akkor tudod, hogy jobbra a művház fala végig téglá, úgy értem, nincs üvegkirakat, ugye?
- Igen.
- Ilyenkor, amikor ezzel tisztában vagy, besorolhatsz teljesen a fal mellé és hasonló kopogtató módszerrel a fal segítségével haladhatsz előre. Vagyis most nem előtted koppantasz, hanem vagy alacsonyan végig a falon, vagy a jobb lábad előtt és a falon. Én személy szerint az első lehetőséget alkalmazom és javaslom. Nem magasan és nem nagyot, csak hogy segítsen - magyarázta Jess és ismét megmutatta a gyakorlatban is, Brandon botos kezét megfogva. - Érted?
- Menni fog, igen - mondta a fiú. Jess Kellyre nézett, jelezve, hogy övé a szó.

- Oké, ha elfogy a fal, akkor váltasz az eddig használt kopogtatásra. Mehetsz tovább egyenesen előre! - vezényelte Kelly, majd nagyjából 15 méter után elfogyott a segítő fal, a fiú megtorpant.
- Anélkül, hogy elfordulnál bármerre is, lépj két lépést balra, kérlek! - kérte Jess, mikor utolérték a fiút.
- Most kb. két lépés előre és két lépcső lefelé, tapizd ki a bottal! - utasította tovább Kelly, Brandon ügyesen vette ezt az akadályt is.
- Ügyes, most csaknem 15 méter előre és utána jobbra! Azután kb. 50 méter előre! - Ezeken az egyenes szakaszokon lendületesen haladtak előre.
- Nagyon jó, Brandon! Nekem nem sikerül mindig ilyen egyenesen ez a szakasz! - vallotta be Jess mosolyogva.
- A zebra után párost váltunk! Ki lesz a következő? - Elérték az átkelőhelyet.
- Brandon, állj meg, mert gyalogátkelőhelyhez érsz lassan! - figyelmeztette Kelly. Utolérték.
- Ilyenkor jobban figyelj! Csak a füledre hagyatkozatsz, mert nincs lámpa sem, nem mintha az segítené neked, persze, ha sípolna, akkor igen. Megeshet ugyan, hogy egy-egy látó embertársad segítségére siet s vagy beléd karolva átsegít, vagy megmondja a lámpa jelenlegi állását, de ez sajnos ritka, tehát ne nagyon reménykedj és bízz ebben! Hogy gondolod, mehetünk?
- Nem, balról autó.
- Úgy van, de utána, ha jól hallom, most mehetünk! - mondta Jess és átkeltek a zebrán. A járdán megálltak és Brandon levehette végre a sálát.
- Huh, ez nagyon gáz! Azt hittem összecsinálom magam ott a parkolónál, pedig nem vagyok egy ijedős típus - összegezte Brandon a tapasztalatait.
- Ki lesz a következő? Hölgyeim? - kérdezte Jess.
- Majd én - vállalta Cassandra, Brandon bekötötte a nő szemét.
- Oké, a bot használat érthető? - tudakolta Jess.
- Azt hiszem.
- Hiszed vagy tudod? Kérdezz bátran, senki nem fog kinevetni! - biztosította Jess.
- Bízom benne, hogy tudom.
- Ki vállalja a navigálást?
- Majd én - vállalkozott most Christopher.
- Nem bánnátok, ha Stefanny segítené? - javasolta Jess.
- Még nem értem, de részemről rendben - hagyta jóvá Christopher.
- Nekem sincs kifogásom - mondta Cassandra.
- Rendben, Stefanny, haladjunk el az árkádok alatt, kerüljük meg az épületet, majd a közelebbi zebrán átkelve, menjünk el a bolthoz! - adta ki az útirányt Stefannynak Jess.
- Akkor körülbelül öt méter előre, és utána jobbra fordulunk! - vette át a navigálást Stefanny. Jess még mindig Kellybe karolt.
- Miért volt fontos, hogy Stefanny segítse Cassandrát? - súgta halkan séta közben Kelly.

- Mert ők ketten tegnap nem vettek részt a játékban és kíváncsi vagyok, így hogy boldogulnak együtt, bíznak-e egymásban.
- Azt hiszem értem - mondta Kelly, közben elérték a zebrát, ezúttal nem Jess segített, hanem ebben is Stefanny.
- Ha átértünk a zebrán, balra haladunk tovább a járdán. Csaknem tíz méter előre és egy újabb átkelőhely! - folytatta Stefanny.
- Ezen a gyalogátkelőhelyen is sikeresen átkeltünk, most jobbra megyünk a járdán közel 30 métert és ott megállunk! - Elérve a szupermarketet, megállt a kis csapat.
- Nagyon ügyesek voltatok! Remekül dolgoztatok össze! - dicsérte meg őket Jess.
- Egyelőre letudtuk a közlekedést. A másik kihívást jelentő terület a bevásárlás. Ki vállalja?
- Majd én - szánja el magát Kelly.
- Oké, ki szeretné segíteni? - tudakolta Jess.
- Megpróbálhatom? - bátortalankodott Cassandra.
- Természetesen - hagyta jóvá Jess, és bekötötték Kelly szemét.
- Vásárlásra fel! - szólt Jess.
- Jessica, felajánlhatom segítő karomat?
- Igen, Christopher, köszönettel elfogadom.

*

A kis csapat betódult a boltba, Jessék is vettek egy kocsit.

- Mit szeretnél venni Kelly?
- Kenyeret, többek között.
- Oké, akkor menjünk a kenyereshez. A javaslatom a következő: a vásárlók testi épségének megóvása érdekében a látók vezetik a kocsit, a vaksik kapaszkodnak, és megpróbálják meg-tölteni a kosarakat. - Megálltak a kenyeresnél.
- Kelly, itt a zacskó, előtted a kenyeres - magyarázta Cassandra. Kelly gyakorlott mozdulattal játszott a kenyeret a zacskóba és a kosárba.
- Vacsi? - puhatolta halkan Jess, hogy csak Christopher hallja, aki halkan válaszolt, hogy igen. Így ő is betett egy francia kenyeret a kosárba.
- Kelly, használd nyugodtan a kezedet, az üveges rész kivételével! Ott inkább kérj segítséget!
- fordult most a lányhoz, majd elváltak útjaik. Jessék bevásároltak egy kicsit és a pénztárnál bevárták Kellyéket.
- Nos, a fizetés, az egy kisebb tortúra. Nagy segítség, ha több „fiókos” pénztárcád van. Ez persze csak a személyes trükköm. Így külön vannak a 100 ausztrál dolláros (AUD) bank-jegyek (nem mintha sok lenne belőlük), a kettő számjegyűek, azaz a 10, 20, 50 dollárosok, és az 5 dolláros bankók. És természetesen az aprók.
- De mi van, ha két kétszámjegyű van, 10, 20, vagy 50-es? - vetette fel Cassandra.
- Semmi, ugyanúgy a második fiókba kerülnek, de külön hajtogatva - válaszolta Jess. Ők kerültek sorra, gyorsan végeztek. Jess fizetett, addig Christopher udvariasan bepakolta a vásárolt dolgokat a szatyorba, majd távolabb mentek, helyet adva Kellyéknek. Mivel Kelly-

nek nem úgy volt elrendezve a pénztárcájában a pénz, mint Jessnek, így Cassandra segített a fizetésnél. Majd mikor mindannyian már kint voltak a bolt előtt:

- Mi a helyzet az apróval? - faggatta most Alex. - Azokat hogy különbözteted meg? Van amúgy a bankókon vakírás?

- Jó és lényeges kérdés. Nincs Braille-írás a bankókon. Az aprókat „könnyű” megkülönböztetni a méretük és a súlyuk alapján. Az érmék élei recézettek, aminek milyensége szintén segíthet a megkülönböztetésben. Be kell valljam viszont, hogy ez utóbbi nekem nem nagy segítség. Nos, akkor haladhatunk tovább?

- Igen - válaszolta Kelly.

- Rendben, mit szólnátok hozzá, ha...

- Beülnénk egy kávéra valahová? - szakította félbe Christopher Jessicát, mire a többiek nevetésben törtek ki.

- A kis kávéfüggő, vártam már, mikor rukkolsz ki a nagy ötlettel - élcelődött Cassandra.

- Ha mindenki benne van, ám legyen. De a magam és fogyózó nőtársaim nevében ne cukrászdába menjünk! - kérte Jess.

- Menjünk abba a Caffee-valamibe ott a zebránál - javasolta Brandon.

- Bár nem túl empatikus egy vak vagy látássérült személy társaságában, de most az egyszer kivételt tehetünk. Kézfeltartással szavazzunk! - javasolta Jess, mindenki felrakta a kezét.

- Javaslat egyértelműen elfogadva, tartózkodás és nem szavazat nélkül - tolmácsolta Christopher, mikor Jessica kérdően nézett rá.

- Akkor, Cassandra, tied a szó!

- Köszönöm. Kelly, egyenesen előre megyünk a sarokig, majd okosan átkelünk balra a zebrán. Pár lépés előre és jobbra átmegyünk a gyalogátkelőhelyen, és még pár lépés és ott is vagyunk. Szerintem jó idő van, idekint is leülhetnénk? - ajánlotta Cassandra.

- De lehet, hogy bent találunk olyan nagy asztalt, hogy mindannyian odaférjünk. Ezek az asztalok érzésem szerint nem mozdíthatók - jegyezte meg Jess.

- Kelly, szeretnéd te folytatni, vagy ezt már vegye át más?

- Úgy gondolom, adjuk át másnak - válaszolta Cassandra.

- Szerintem is - mondta Kelly.

- Oké, ki vállalja? - kérdezte Jess.

- Én - jelentkezett Stefanny.

- Ki segítene? - kérdezősködött tovább Jess.

- Majd én - vállalta Alex. Ekkora Kelly és Christopher is visszaértek a kávézó belső feltérképezéséből. A sál is átkerült Stefanny szemére és a navigátor is besorolt a lány mellé.

- Van bent nagyobb asztal - informálta őket Christopher.

- Akkor menjünk be! - mondta Cassandra.

Bementek és leültek egy sarokasztalnál, Jess, Kelly és Christopher közé került. Jess és Kelly teát, a többiek kávé és üdítőt kértek. Kelly hozzávetőleges pontossággal lefestette Jessnek és Stefannynak, hogy a bejáratától jobbra L alakban van a pult. Balra és a pulttal szemben üvegkirakat, ami az utca forgatagára néz, s az üvegfalak mindkét oldalán találhatók az asztalok

szabálytalan elrendezésben. Stefanny jól megoldotta a kávézó szituációt. Kellynek viszont az az ötlete támadt, hogy kicsit bonyolítsák Stefanny dolgát, kinavigálták a pult kisebbik részén elhaladó folyosón, a mosdóba. A WC-n is bekötött szemmel kellett boldogulnia, ami kissé nehézkesebben ment, mint a kávézás vagy bevásárlás, de megoldotta. Mikor visszatértek a hölgyek a mosdóból, kérték a számlát. Mindenki a saját fogyasztását fizette, kivéve Jess, mert az övét Christopher rendezte, a többiek tudta nélkül.

*

A kávézás után a kávézó előtt gyűlt össze ismét a kis csapat.

- Most hogyan tovább, Jess? - nézett kérdően Christopher.
- Már csak két feladat maradt mára, de persze még lehetne mivel folytatni a sort. Az egyik a sport, a másik a tanulás. Csak hárman maradtatok, akik nem vettek részt vagy egyikben, vagy másikban.
- Úgy van - helyeselt Cassandra.
- Mivel gondoltad illusztrálni e két tevékenységet? - érdeklődött rosszat sejtve Christopher.
- Mivel egyéb lehetőségek híján vagyunk, a sportból csak a futás jöhet szóba.
- Vakon? - értetlenkedett Brandon és Alex szinte egyszerre.
- Igen. A tanulást is leegyszerűsítjük egy kicsit. Van valakinél valami könyv vagy jegyzet?
- Nálam van egy könyv - kotorászott Kelly a táskájában.
- Bízom benned - nevetett Jess.
- Szóval Alex és Christopher melyikötök mit vállal be?
- Én bevállalom a futást - adta be a derekát száját húzva Alex, aki köztudott, hogy nem híve az aktív, megerőltető sportnak.
- Bocsi, de a párosítás érdekében Christopher neked kell segítened Alexnak a futásban. De előtte megcsillanthatod a tanulással a gyors észjárásod s memóriád, amiben Brandon segít. Tehát a javaslatom Alex irányítsd el Stefannyt a parkba egy padra. Ott Christopher megtanul pár sort egy könyvből Brandon segítségével, utána Alex fut egy kört a park körül. Ellenvetés vagy egyéb javaslat?
- Nincs - mondták szinte kórusban, áthaladtak a zebrán és letelepedtek egy padra a parkban. Átkerült Christopher szemére a sál. Kelly kikeresett öt közepes nehézségű mondatot a könyvből és Brandon mondatonként felolvasta és tanította meg a férfinak. Körülbelül fél órába telt, mire az öt mondatot Christopher helyesen fel tudta mondani.
- Úgy tanuld meg, hogy holnap újra kikérdezzük! - fenyegette meg Jess a férfit mosolyogva.
- Sőt, nem csak holnap, de még a jövő héten is visszatérünk rá - kontrázott rá Cassandra.
- Úgyhogy, Kelly, kérlek, jelöld meg a betanult szöveget - mosolygott tovább Jess.
- Nos, ha a tanulással megvagyunk, jöjjön a testmozgás! - így átkerült Alex szemére a sál.
- Gondolom, kötél nincs senkinél?
- Nincs - válaszolták.
- Akkor marad a karolás vagy a kézfogás, rátok bízunk! Mi itt várunk titeket! Indulás, ha felkészültetek! - adta ki a vezényszót Jess, Christopherék nekiiramodtak s a távhoz (kb. 800 m) képest gyors tempót diktáltak.

- Ha megengedsz egy tanácsot, a végére tartogatod az energiád, a hajrára, mert ha ilyen tempót diktálsz, hamar kifulladás - javasolta lihegve Christopher.
- Nem verseny, így nincs, ki leelőzne. Meg aztán futni sem kell végig... - lihegte Alex.
- Meglehet, hogy nincs, aki leelőzzön, de becsületesen végig kell csinálnunk, ha már elvállaltuk. Ne felejtse el, hogy Jess ugyan nem látja, de a többiek figyelnek.
- A többieket pedig arra kérem, tartsátok szemmel őket!
- Jól tudom, hogy a paraolimpián hivatalos versenyt is rendeznek a látássérülteknek? - érdeklődött óvatosan Cassandra.
- Mármint a paraolimpián? Futásból? - kérdezett vissza Jess.
- Igen.
- Mivel kijavítottad, gondolom lényeges a különbség - gondolkodott hangosan Kelly.
- A pontos részletekkel, bevallom szégyenkezve, nem vagyok tisztában, de annyi biztos, hogy nem mindegy. Sokáig harcolt a nemzetközi olimpiai bizottság, hogy a fogyatékkal élő sportolóknak nem jár az olimpia elnevezés... vagy valami ilyesmit hallottam ez ügyben.
- De miért? - furcsállta Stefanny.
- Nem tudom. Visszatérve Cassandra kérdésére, úszásból és egyéb sportokból is vannak versenyek. De a legnépszerűbb sport a vakok és a látássérültek körében a csörgőlabda - felelte Jess.
- Hogy micsoda? - vágott egymás szavába értetlenül Brandon és Stefanny.
- Juj! - nyögött fel Kelly.
- Mi történt, Kelly? - tudakolta Jess.
- Megbotlottak és majdnem elestek.
- Mennyi van még vissza?
- Mindjárt itt vannak - válaszolta Kelly, és pár másodperc múlva befutottak.
- Hát ez nagyon gáz! - mondta levegőért kapkodva Alex.
- De nagyon bátran helyt álltatok! Ezzel a tapasztalatszerzési projektet lezárom. Mindenkinek nagyon gratulálok, derekasan helyt álltatok! - összegezte Jess. - Amíg kifújjátok magatokat, tud valaki válaszolni Brandon és Stefanny kérdésére? - nézett a többiekre kérdően Jess.
- Mi volt a kérdés? - érdeklődött Christopher zihálva.
- Mi a csörgőlabda? - ismételte meg Jess. - Senki? Hát jó, akkor majd én. A név beszédes, a labda olyan, mint egy kosárlabda, de egy csörgő valami van benne. Hárman alkotnak egy csapatot, s mint a labdajátékoknál, itt is a pontszerzés a cél.
- Jess, azt hiszem, beszélhetek a többiek nevében is, nagyon köszönjük, hogy ennyire nyitott voltál ezen megkeresésünkre, és hogy...
- Állj le, kérlek, Brandon! Én nem csináltam semmit. A munka dandár részét ti végeztétek - szakította félbe Jess.
- Nem lenne kedved ezt szélesebb körben... - kezdte volna Cassandra.
- Nem, és most bocsássatok meg, de mennem kell! - felelte Jess, egy mérges pillantást vetve Christopher felé és további kommentár nélkül távozott.

- Ez mi volt? - kíváncsiskodott Cassandra.
- Micsoda? - néztek értetlenül a többiek.
- Az a mérges pillantás rád, Christopher? - firtatta tovább Cassandra.
- Az volt, hogy ő már ezzel próbálkozott tegnap Jessnél - válaszolt gyorsan Kelly, elkerülve a kombinálás lehetőségét.
- A pillantásból ítélve elutasított? - tette fel Cassandra a költői kérdést.
- Igen, és szerintem arra gondolt, hogy most rajtad keresztül próbálkozom újra - vallotta be kelletlenül Christopher.
- Pedig ez nem is olyan hülyeség. Mivel indokolta a nemet? - érdeklődött Brandon.
- Nem magyarázta meg, én meg jobbnak láttam nem erőltetni - válaszolta Christopher.
- Igen, lehet, hogy tényleg nem lenne hülyeség megismertetni az embereket ezen általunk is tapasztalt dolgokkal - gondolkodott félhangosan Kelly.
- De? - szólt közbe Christopher.
- De arra kérek mindenkit, hogy most egy kicsit pihentessük ezt az ötletet!
- Meddig? - kérdezte Brandon.
- Nem tudom. Míg jó alaposan ki nem dolgozzuk a stratégiánkat. Szerintem ez, hogy egyenként bombázzátok, csak oda vezethet, hogy végérvényesen elhajt minket - folytatta Kelly.
- Talán közülünk te ismered a legjobban. Mit javasolsz? - nézett kérdőn Christopher.
- Meglátásom szerint pihentessük egy kicsit! Gondolkodjunk, kutakodjunk a témában és utána így, együtt okos észérvekkel próbáljuk meggyőzni Jesszt - tanácsolta Kelly.
- Meddig kerüljük a témát? - kérdezte ismét Brandon.
- Két vagy három hétig.
- Tegye fel a kezét, aki elfogadja Kelly javaslatát! - kérte Cassandra, erre mindenki felrakta a kezét.
- Helyes, javaslat elfogadva - összegezte Cassandra.

*

Christopher elvitte egy darabon Kellyt, közben megköszönte a támogatását, segítségét, valamint titoktartását. A férfi hazament, letusolt és átöltözött, majd elment Jesshez. Ezen röpke fél óra alatt, míg a lakásában felfrissüléssel foglalatoskodott és a visszaút alatt Jesshez azon morfondírozott, hogy mászik ki ebből, vagyis hogyan magyarázza meg a helyzetet. Kelly szerint nem jó ötlet ajtóstul rontani a házba, így spontán lesznek és improvizálok, jutott dűlőre.

Ismételten hiába csöngetett. Már kezdte feladni a fölösleges kopogtatást és csöngetést, ha egyszer úgysem nyer bebocsátást. Így előkapva belső zsebéből a telefonját, felhívta a lányt. De mire a lány beleszólt volna, Jenny loholt fel a lépcsőn, így megszakította a hívást.

- Te betyár, már megint nem vártad meg a gazdát? - simogatta meg a kutyát, mire a lány is felért. - Szólhatok néhány szót a saját védelmemben?

- Természetesen. Fáradj be! - engedte be őket, majd a fürdőbe ment kezet mosni. - Megengeded, hogy igyak egy teát? - A férfi némán bólintott. - Hallgatlak!

- Ártatlan vagyok. Senkinek nem szóltam arról az ötletről, hogy próbáld meg szélesebb körben. Azt mondtad, nem, és én ezt tiszteletben tartottam. Bár nem értem, hogy miért? De nem ígértem, hogy később...

- Egyelőre hiszek neked! De jaj, neked, ha újra előkerül! - mondta a lány játékosan, mosolyogva.

NEGYPEDIK FEJEZET

Eltelt három hét anélkül, hogy akár egyszer is szóba hozták volna Jessnek a projektet. Holott Christopher és a többiek is felváltva szinte naponta terveztek maguknak vagy kettesben, vagy csoportos programokat. Igaz, a kis csipet-csapat tagjai maguk között beszélgették, hogyan és miként fogják rábeszélni Jessicát a megvalósításra. Kelly és Jess Christopher irodája felé tartottak az egyik szünetben, mert a férfi kérte, hogy keressék meg, amint lesz tíz percük. Bekopogtak.

- Tessék - szóltak ki bentről, a lányok beléptek, a férfi felnézett.
- Sziasztok, gyertek csak! Foglaljatok helyet! - kérte őket és visszatért papíraihoz két másodpercre, amíg leírt valamit.
- Szia - köszöntek a lányok és leültek a férfi asztalával szemben lévő székekre. A férfi befejezte végre az írást, majd hozzájuk fordult:
- Köszönöm türelmeteket és hogy megkerestetek.
- Hallgatunk - mondta Kelly.
- Mivel már kitűztük a vizsga időpontját, lassan... - ekkor Miss Marsh lépett be kopogás nélkül.
- Sziasztok, bocsí a zavarásért.
- Gyere csak! Ott tartottam, hogy lassan a te vizsgád formájában is dűlőre kellene jutnunk - fordult Jesshez. - Ezért kértem, hogy Cassy is csatlakozzon, mert ő lehet a megoldás kulcsa.
- Hogy gondolod? - tudakolta Kelly.
- Úgy, hogy mi így négyen összeülünk és Cassy vizsgáztat.
- Feltéve, ha Jessica benne van - fűzte hozzá Cassandra.
- Rendben. A többiek vizsgája után? - érdeklődött Jess hidegen.
- Az mikor lesz? - lapozgatta a naptárját Cassandra.
- November 5-én szombaton 10 órakor - válaszolt Christopher.
- Oké, részemről nincs akadálya - hagyta jóvá Cassandra.
- Jess? - kérdezték szinte egyszerre.
- Rendben, köszönöm a fáradozásotokat - felelte szarkasztikusan a lány és meg sem várva Kellyt, vagy valamiféle választ, távozott. Kelly kérdően nézett a férfira, de ő nem értette a pillantást.
- Jól emlékszem, hogy ma délutánra terveztük azt a megbeszélést? - érdeklődött Cassandra.
- Igen. Christopher, hogy gondoltátok? - kérdezett vissza Kelly.
- Nem tudom, kissé tanácstalan vagyok. Javaslat esetleg?
- Össze kéne szedni a csapatot, és együtt beszélni Jess-szel - kezdte Kelly.
- Hol? Itt? - tudakolta Cassandra.
- Nem, szerintem nála, akkor nem hagyhat minket faképnél - válaszolt a férfi.
- Huh, nem tudom. Az kissé veszélyes, nem? - aggályoskodott Kelly.

- Nem lesz semmi gond, ne aggódj! - mondta a férfi.
 - Mikor? - tette fel az újabb kérdést Cassandra.
 - Én négykor végzek - nézett az órarendjére a férfi.
 - Mi kettőkor, ha minden jól megy - jegyezte meg Kelly.
 - Én háromkor - mondta Cassandra.
 - Akkor ti menjetek oda háromkor vagy fél négykor, én meg majd csatlakozom, ha végeztem!
 - ajánlotta a férfi.
 - Rendben, négykor Jessnél! - búcsúzott Cassandra.
 - Mi volt ez az egész? - kíváncsiskodott Kelly, mikor kettesben maradt a férfival.
 - Mire gondolsz?
 - Nem tudom, olyan furcsa volt Jess.
 - Reggel, mikor beszéltünk, még nem volt semmi, és most sem vettem észre semmit.
 - Na, majd én kiderítem, de készüljetek fel, lehet, hogy le kell fűjni a kis akciónkat! - mondta Kelly, és keresni kezdte a lányt az egyetem területén.
- A büfében kezdte a kutatást, ott nem találta, a következő órájuk terménél sem volt, az udvaron talált rá egy padon ülve:
- Téged kereslek.
 - Megtaláltál - válaszolta halkán, félretéve egyre erősödő, kínzó féltékeny gondolatait. Azon rágódott ugyanis, hogy néhány hete kering egy pletyka Christopherről és Cassandráról, hogy félreérthetetlen helyzetben vélte látni őket valaki. S most is csak úgy kopogás nélkül beront az irodába. Tán van némi alapja a híresztelésnek?
 - Mi a baj? Úgy éreztem, hogy...
 - Semmi gond nincs.
 - Nekem nem úgy tűnt az előbb Christophernél.
 - Ne képzelődj!
 - Nem képzelődöm. A vizsgával van valami gondod, vagy Cassandrával, vagy a pasival?
 - Egyikkel sem. Menjünk, mert elkésünk! - tért ki ismét a válasz elől Jess.
 - Miért van, hogy nem hiszem? - tette fel a költői kérdést Kelly. Felsétáltak a 2. előadóba.

*

Jessica az utolsó órájuk végén gyorsan távozott, esze ágában sem volt újabb kínos és kényes kérdésekre válaszolni. Hazaérve magára öltötte kutyázós farmerjét és elment a kutyával a parkba. Szüksége volt egy kis sétára és arra, hogy kiszellőztesse a fejét. Délelőtt az udvaron úgyszemint jutott sokra, mert Kelly „megzavarta”. Volt min gondolkodnia...

Kezdjük az elejéről. Pár napja, hogy az egyetem folyosóján meghallottam véletlenül egy olyan pletykát, hogy Christopher és Cassandra egy szórakozóhelyen összebújtak. Mostanáig nem igazán foglalkoztam vele, bár ott motoszkált a kisördög, hogy igaz-e vagy sem. De ma, ahogy kopogás nélkül berontott és ahogy Christopher becézte, szöveget ütött a fülembe. Azóta másra sem tudok gondolni. Nem teszek semmit és meglátom, mi sül ki a dologból.

Kelly még beköszönt Christophernek az utolsó órájuk után és javasolta neki, hogy keresse meg és beszéljen Jess-szel. A férfi kihasználva a félórás szünetet, úgy is tett.

Először a lány lakásán próbálkozott, majd a parkba ment, a lány ott játszott a kutyával. A kutya boldogan üdvözölte az ismerőst.

- De jó, hogy megtaláltalak - lépett oda a férfi.

- Miért, mi a baj?

- Én is erre lennék kíváncsi?

- Merthogy?

- Feltűnt valami ott az irodámban.

- Éspedig?

- Nem igazán tudom megmagyarázni, ezért kérek, hogy...

- Kelly?

- Mi van Kellyvel?

- Ő hívta fel a figyelmed.

- Nem, mint mondtam, nekem tűnt fel. De mivel nem értettem, egyelőre félretettem.

- Mit?

- Rám haragszol vagy Cassandrára, vagy a vizsgával kapcsolatban van valami?

- Tehát mégis Kelly? Mit mondtál Cassynek, miért kéred a segítségét? - ejtette ki némi gúnnyal a nő nevét.

- Aha, most már világos. Te féltékeny vagy Cassandrára, vagyis hozzád is eljutott az a pletyka?

- Mivel nem barlangban élek/élünk, igen, hallottam ezt-azt. Korábban sem foglalkoztam a szóbeszédekkel, így... Szóval, mit mondtál neki?

- Semmit. Csak megkértem, anélkül, hogy megmagyaráztam volna.

- Neked most órád lenne, nem?

- Még addig van 10 percem - mondta a férfi és átölelte a lányt.

- Nincs köztünk semmi, nem is volt és nem is lesz - fűzte hozzá és megcsókolta a lányt, aki viszonzta.

- Hú, de hülyén érzem most magam.

- Mikor jutott a füledbe az a bizonyos...?

- Már jó ideje.

- Miért nem beszéltük meg eddig?

- Mert a mai napig... - hallgatott el a lány szemlesütve.

- Mi volt, ami azt a látszatot keltette, hogy Cassy és én?

- Minden és semmi. Sajnálom, én... - kezdte a lány bűnbánóan, de a férfi egy csókkal félbeszakította.

- Segít, ha bizalmasan megsúgom, hogy Cassy szíve másért dobog?

- Ezen információ nélkül is elég hülyén érzem magam. Menj, mert elkéssel!

- Este?

- Tanulnom kell holnapra, de csörgess meg, ha végeztél és meglátjuk.

- Akkor később beszélünk - búcsúzóul megcsókolta a lányt.

Jessica hazament és tanulni kezdett a másnapi pszichológia zh-ra.

*

Fél négykor csöngettek. A kis csapat volt.

- Sziasztok, gyertek beljebb!

- Szia - tódult be a kis csapat.

- Foglaljatok helyet! Minek köszönhetem ezt a váratlan rajtaütést?

- Kaphatnánk néhány poharat? - tudakolta Brandon mit sem törődve Jessica kérdésével és elővett egy üveg üdítőt és egy üveg bort a táskájából.

- Kelly? - kért segítséget a lánytól Jess, jelezve, hogy váltana pár szót vele a konyhában.

- Megyek - válaszolta Kelly és becsukódott a konyhaajtó mögöttük.

- Mi ez már megint? Először Christopher, most meg ez a kis rögtönzött buli? - mérgelődött Jess.

- Vagyis megbeszéltétek végre?

- Igen. Szóval?

- Ez nem egy...

- Nem érdekel. Bocsi, de megkérlek, hogy vidd át máshova ezt a kis murit! Nekem most nincs se időm, se kedvem ehhez.

- Ez nem buli - védekezett volna Kelly, de csengettek.

- Kinyitnád? - kérte Jess valamivel barátságosabban.

Kelly beengedte Christophert és közben odasúgta neki:

- Épp jókor, kicsit mérges lett.

- Hol van?

- A konyhában - felelte Kelly és bekísérte a férfit.

- Így legyen ötösöm. Biztos voltam benne, hogy... - fogadta kicsit lenyugodva, de még élcelődve Jess a férfit.

- Szia - szakította félbe a lányt és megcsókolta. Kelly addig a poharakkal babrált, majd Cassandra lépett be a helyiségbe.

- Segíthetek valamiben...? - akadt el a szava a csókolózó pár láttán, akik ijedten rebbentek szét a nő hangjára.

- A francba, még ez is - hadarta halkan a lány és a szekrényekhez fordult, háttal a többieknek.

- Igen, például kivihetnéd ezt - kérte udvariasan Kelly a nőt, próbálva menteni a kínos szituációt és vele tartott.

- Nyugi, legalább akkor előtte se kell... - lépett a lány háta mögé és átkarolta.

- Mit? Mit nem kell? Tudod mit, most nem érdekel. Vigyétek innen a bulit! Fáradt vagyok, és tanulnom kell még! - fakadt ki a lány és kiviharzott a helyiségből. Mit sem törődve a többiek kérdő pillantásával, amit magán érzett, a számítógéphez ült és hallgatta tovább a jegyzeteit. A többiek halkan beszélgettek tovább. Pár percnyi hallgatás után mérge párologni látszott.

- Sziasztok - csatlakozott Christopher is a szobában lévőkhöz, miután lebonyolított egy telefonhívást.

Kelly, Lucy, Stefanny és Cassandra az ágyon ülve, halkan sutyorogtak, Alex és Brandon a fotelekbe vackolták be magukat és a kutyát simogatták.

- Találd fel magad, kérlek! - mondta Jess békülékenyen az ajtóban álldogáló Christophernek, aki leült az ágyra Kelly mellé. - Nos, bár elég alkalmatlan az időzítés, de hallgatlak titeket. Mi szél fújta erre a kis bulit?

- Jess, ez nem egy buli - ellenkezett Kelly.

- Szeretnénk beszélni veled.

- Miről?

- Arról a kísérleti... - kezdte Alex, mert a többiek csak egymásra néztek.

- Nem kísérleti, hanem tapasztalatszerzési projektről - szakította félbe Christopher, kijavítva Alexet. Ezzel Jessica az ablakhoz lépett és kinyitotta. Majd visszaült a számítógép előtti forgószékbe.

- Azt hittem, lezártuk ezt az ügyet. Egészen pontosan mit is akartok/vártok tőlem? Miért?

- Mi szeretnénk életre kelteni egy projektet, valami hasonlót vagy ugyanolyat, mint amit te mutattál nekünk, egyfajta érzékenyítő nap keretében - válaszolt Cassandra.

- Na látod. Itt vagytok ennyien, az ötlet már megvan, tettekre készek vagytok, akkor valósítsátok meg! - jegyezte meg Jess szárazon.

- De mi nélküled ezt nem tudjuk megcsinálni - folytatta Cassandra.

- Miért is nem?

- Mert nekünk nincs rálátásunk ezekre a dolgokra, és tapasztalatunk sincs! - érvelt tovább Cassandra.

- Internet - javasolta kissé gúnyosan Jess.

- Lehetne kicsivel több komolyságot! - kérte Christopher.

- Lucy, hogy kerültél be ebbe a csapatba? Miért szeretnél részt venni egy ilyen, hogy is nevezted: érzékenyítő programban? - tette fel váratlanul a kérdést Jess.

- Kíváncsivá tett, ahogy Kelly és Brandon beszéltek a parkban szerzett élményeikről.

- Tehát kíváncsiság. Alex?

- Őszintén szólva a kíváncsiság nálam is erős. De kicsit praktikusabb indok vezérel. Szeretnék némi gyakorlati tapasztalatot szerezni és egy kevés rálátást, megkönnyítve ezzel a szakosodást.

- Ötletes - szaladt ki Cassandra száján.

- Te miért szeretnéd életre kelteni ezt a programot? - faggatta tovább Jess a csapat tagjait és most Cassandrára került a sor.

- Nos, szociális munkásként szembesülök ugyan a problémakör egy-egy szeletkéjével, de őszintén szólva nem sokat tudok sem az okokról, sem a megoldási lehetőségekről, sem pedig a segítségnyújtás mikéntjéről. Tehát abban reménykedem, hogy tanulhatok egy kicsit.
- Christopher? - folytatta Jess a kérdezősködést.
- Cassandrához hasonlóan gyakorló szociális munkásként információgyűjtés és a területtel kapcsolatos hiányosságaim orvoslása a cél.
- Mi a helyzet veled, Stefanny? - fordult most Jess a fotelban kucorgókhoz.
- A kíváncsiságon kívül nekem családi személyes indokaim is vannak.
- Mennyire közeli családtag?
- Másod uncsi tesó és nagyszülő.
- Sajnálom. Ha esetleg segíthetek valamiben, fordulj hozzám nyugodtan! - mondta halkan Jess. - Kelly, nálad az empátia és a segítőkészség a domináns. De téged, Brandon, mi hajt?
- Az elhangzottak, mind.
- Most halljuk a te érveidet! - kérdezett most vissza Christopher.
- Bocsássatok meg egy percre. Rögtön jövök - mondta Jess és kiment a konyhába, Christopher és Cassandra követte. A lány a poharával és az almaleves üveggel babrált idegesen. Szép kis kalamajkába keveredtem megint. Ebből most hogy mászok ki? Mit csináljak? Segítenék is, meg nem is. Húzom az időt és kitalálom, hogyan tovább.
- Javasolhatnám, hogy tegyétek/tegyük félre egyelőre azt, ami zavar minket és próbáljuk meg civilizáltan megbeszélni a tervünket és mindenki megelégedését szolgáló megoldásra jutni? - tanácsolta Cassandra.
- Nincs itt semmi probléma. Csupán, mivel úgy gondoltam, hogy korábbi kérésemnek eleget tesztet és lesteztet erről a tervről, így váratlanul ért a dolog. Pillanatnyilag nem tudok/fogok védekezni és érvelni, hisz ti akartok tőlem akármit is. Meghallgatlak titeket s meglátjuk - mondta határozottan Jess.
- Nem kell védekezned. Senki nem támad vagy bánt téged! De érvelned kéne, hogy miért nem akarsz részt venni benne! - jegyezte meg most Christopher.
- Mi érvelünk mellette, te pedig... - folytatta Cassandra.
- No, látod, épp most mondtad ki a védekezésem fő okát. Ti akárhányan, én pedig egyedül és nem szorulok védekezésre? Szerintetek ez így fer?
- De Jess, ez csak egy program, amiben a segítséged kérjük, nem pedig egy várostrom! - váltott taktikát Christopher.
- De minket a jó szándék vezet! Nem bántani akarunk téged - jelentette ki Cassandra.
- A pokolba vezető út is jó szándékkal van kikövezve - vetette ellen Jess.
- De legalább mondj három olyan elfogadható... - engedte el a füle mellett Jess megjegyzését a férfi.
- Minek mondjak bármit is? Ha egyszer ti rá akartok beszélni erre az akármire, úgysem fogadjátok el, bármit is mondanék? Azonkívül fáradt vagyok, tanulnom kell még holnapra, vagyis sem időm, sem kedvem ehhez az értelmetlen...
- Ez nem zagyvaság! Csak három dolgot mondj, amiért... - faggatta tovább a férfi.

- Hát rendben. Nem tetszik a szürke kisegér szerep s szívesen kilépnék belőle, de nem akarok a rivaldafénybe kerülni! Márpedig ezzel igencsak a figyelem középpontjába kerülnék, és ha olyan nagymértékben gondolkodtok, ahogy gondolom, nem csak az egyetemen. Nem leszek gonosz nyelvek céltáblája. Nem akarok és tudok még egy ilyen kis csoport vezetője sem lenni! Márpedig úgy fest, hogy ezt a szerepet szántátok nekem. Harmadszor pedig vizsgaidőszak van, mint tudjátok, tényleg nincs időm most erre! Folytassuk odabent, kérek! - sorolta Jess higgadtan és visszament a szobába a többiekhez.

- Érvelhetek az érveid ellen? - kérdezte Cassandra.

- Ha azt mondom, hogy nem, lezárjátok? Nem, tehát csak rajta! - biztatta Jess.

- Ha nem akarsz, nem kerülsz a középpontba. Segíthetsz nekünk amolyan csendestársként, mint tanácsadó. De igenis tudnál a kis csapat vezetője lenni. A parkbeli részvétellel bizonyítottad a vezetői rátermettséged. Harmadszor pedig, ha sikerül megszervezni és megvalósítani ezt a programot és mégis igent mondasz...

- Amit nem fogok - vetette közbe Jess.

- ...mire elkezdjük szervezni és esetleg az első, nem is tudom, órára vagy előadásra kerülne a sor, addigra vége a vizsgaidőszaknak!

- Meglehet, de jön a következő! - ellenkezett tovább Jess.

- Megkérdezhetem, az elhangzottakon kívül, miért nem szeretnél részt venni ebben a...? - tudakolta Brandon.

- Miért kéne? Vagy úgy is kérdezhetném, hogy ti miért szeretnétek annyira, hogy benne legyek? - nézett a fiúra Jess.

- Mert mi amatőr, tapasztalatlan kívülállók vagyunk, hogyan mutathatnánk be, dumálhatnánk akármiről is reálisan, hitelesen, hisz „as far as back of Bourke” („olyan messze vagyunk az egésztől, mint Makó Jeruzsálemtől” értelemben).

- Ezt most vegyem megtiszteltetésnek? - gúnyolódott Jessica. - Mit is akartok egészen pontosan? Mi a kitűzött cél?

- Szeretnénk úgy megmutatni a nagyvilágnak a látássérültek mindennapjait, ahogy te megmutattad nekünk - mondta Stefanny.

- Vagyis?

- Vagyis mi? - kérdezett vissza Stefanny.

- Közlekedés, tanulás, sport, esetleg munka és... - sorolta Cassandra.

- Esetleg munka? - kukacoskodott gúnyosan, hitetlenkedve Jess.

- Úgy értette az esetleget, hogy ha találunk olyan munkát, amit be tudnánk mutatni. Nem pedig úgy, hogy kételkedik abban, hogy el tudtok látni valamilyen munkát - vette gyorsan védelmébe Kelly a nőt.

- Természetesen úgy értettem, ahogy Kelly mondja. A bemutatthatóság miatt volt az esetleg, nem pedig... Ez a része még nincs részleteiben kidolgozva.

- Cél? - tette fel az újabb kérdést Jess, mit sem törődve a nő magyarázkodásával.

- A helyzetetek bemutatása, figyelemfelhívás, segítségnyújtás - felelte Kelly.

- Kinek? - érdeklődött Jess.

- Kinek nyújtanánk segítséget? - pontosította a kérdést Kelly.

- Igen, arra voltam kíváncsi.
- Elsősorban nekünk, egészségeseknek, hogy megtanulhassuk, hogy tudunk bármiben is segíteni. Megkereshetjük továbbá a helyi látássérült szervezetet, s ha nincs náluk ilyesmi, akkor nekik is segíthetnénk - válogatta meg gondosan a szavait Kelly.
- Ez utóbbi, elismerem, nem rossz ötlet. Még mindig nem igazán értem, hogy jövök én a képbe? Tudjátok, mit akartok, a cél is világos, még talán kivitelezhető is, szervezzétek meg és valósítsátok meg! Ehhez nincs szükségetek rám.
- De igen, mert... - nézett tanácstalanul a többiekre Christopher.
- Hol és miből szeretnétek megvalósítani? - szakította félbe Jess az újabb kérdéssel.
- Ennyire még nem szaladtunk előre, mert legfontosabb az volt, hogy téged megnyerjünk az ügynek - vallotta be Christopher.
- Okos és ravasz, de tudhatnád, hogy hízélgéssel nálam semmire nem mész. Most szerda van, holnap, mint tudjátok, vizsgáznék, tehát robbantanám ezt a kis kupaktanácsot!
- De... - ellenkezett Brandon.
- Nincs de. Szombaton reggel választ adok, feltéve, ha... - nézett Kellyre és Christopherre.
- Köszönjük. Senki nem fog próbálkozni ez ügyben! - jelentette ki Cassandra, nehogy Jessica meggondolja magát és elkezdte kiterelgetni a fiatalokat.

*

Kelly, Christopher és Cassandra még maradtak, Jess a konyhába ment, hogy elmossa a poharakat, a többiek követték:

- Kávét, teát? - érdeklődött Jess.
- Nem, köszönjük - válaszolták. Christopher átölelte a mosogató Jesst, aki kibújt az ölelésből.
- Ne most, kérlek!
- Szóval, Christopher, akkor a nem publikus kapcsolatod miatt kérted a segítségem Jessica vizsgájához? - vágott egyenesen a közepébe Cassandra.
- Igen. Ne haragudj, hogy nem avattalak be még, de annyira új, friss a kapcsolat.
- Megértem. Te pedig az a bizonyos pletyka miatt vagy olyan furcsa velem kb. egy hónapja? - fordult most Jesshez Cassandra.
- Nem szoktam szóbeszédekkel foglalkozni - válaszolta halkan a lány, anélkül, hogy a nőre nézett volna.
- Miből vizsgáztok holnap? - kérdezte a férfi.
- Pszichológia - válaszolta Kelly.
- Egészen pontosan személyiség-lélektan - pontosította Jessica.
- Kivel? - tette fel az újabb kérdést most a nő.
- Lucasszal - felelte ismét Kelly.
- Hogy álltok? - puhatolózott újra a férfi.
- Gondolod, itt lennék, ha nem tudnék már mindent? - vágott vissza Kelly.
- És te? - nézett kérdően most Jessre a férfi.
- Két lábon, de holnap hasalok, ha... - válaszolta Jess.

- Segíthetünk valamiben? - szakította félbe Cassandra.
- Például abban, hogy hagytok végre tanulni.
- Jess! - szólt rá kedvesen a férfi.
- Nincs Jess. Tudtátok nagyon jól, ahogy a többieknek, nekem is készülnöm kell holnapra, mégis elraboltatok két órát.
- Nyugodj meg! Igen, igazad van, de ne aggódj már annyira - csendesítette Kelly. - Ne parázz már, átvettük az egészséget! Tudsz mindent!
- Jól értem, érzem, hogy van itt valami a háttérben? - tudakolta a férfi.
- Igen - válaszolta Kelly.
- Nem - vágta rá szinte egyszerre Kellyvel Jess. - Most bocsássatok meg, de...
- Már itt sem vagyunk! - mondta Cassandra és Kellyvel kifelé indult.
- Chris, gyere te is! - javasolta Cassandra, a férfi a lányra nézett, aki bólintott, így ő is távozott.

*

Jess, hogy lehiggadjon, kiszellőztesse, felfrissítse kavargó gondolatait egy kicsit, levitte sétálni a kutyát. Hogy akar ez a széthúzó csapat egy ekkora volumenű programot összehozni? Mikor jutna rá idejük, hisz mindig mindenkinek ezer a dolga? A fiuknak első a bicikli és a kosárlabda, Kellynek az egészséges életmód és a futás, Stefannynak a tánc, Lucynak pedig a könyvtár körül forognak gondolatai. Cassandrát és Christophert még nem sikerült ennyire megismernem. Hol jövők én a képbe? Hol a kapocs s az a valami, ami biztosítaná, ha belekezdünk, sikerre visszük a tervet/programot? Maga az ötlet nem rossz, de van jogalapunk ilyesmihez? Érdekli egyáltalán az embereket? A megvalósítás mellett szól, hogy összehozná kicsit a csapatot s megszűnne végre a széthúzás. Nem mellékesen sokat tanulhatunk belőle mindannyian. Ez ugye sűrű kapcsolattartást igényel a csapattal, ami magával hozhatja Christopherhez fűződő kapcsolatom napvilágra kerülését. Aminek, lássuk be, nem nagyon örülnék. Na várjunk csak! Egyszerre csak egyet, koncentráljunk a kezünk ügyében lévő problémára, azaz a holnapi vizsgára! Ideje visszatérni a jegyzeteimhez.

Hazaérve felhívta Kellyt, de nem érte el. Visszaült a számítógéphez és tanult, nyolc óra körül már nem bírta tovább, ágynak dőlt, csakhamar el is aludt. Fél tíz körül csengetésre ébredt, félálomban, csapzottan nyitott ajtót, Christopher volt.

- Te vagy? Már aludni sem hagyod az embert? - engedte be a férfit.
- Felkeltettelek? - kérdezte mosolyogva. - Azt hittem, tanulsz még.
- Fárasztó napom volt. Mondd, kérlek!
- Szerettem volna...
- Mit?
- Segíteni, tanulni, vagy együtt vacsorázni, vagy...
- Segíteni akarsz?
- Igen!
- Csak nem rossz a lelkiismeretünk? Levihetnéd például az ebescskét!
- De egy kicsit, viszont nem azért, amiért gondolod - vallotta be a férfi. - Add ide a kulcsod, leviszem az ebet, s utána hazamegyek. Bújj vissza az ágyba! - javasolta a férfi, miközben átölelte a lányt.

- Köszönöm - felelte a lány kedvesebben, mint korábban. Mikor kiengedte őket, visszabújt az ágyba. Nagyjából fél órával később a férfi csöndesen visszaengedte a kutyát és megcsókolta a lány arcát, aki feléledve átölelte a férfi nyakát, és csókolni kezdte.

- Maradhatok? - puhatolta halkán a férfi.

- Mikor kezdesz holnap?

- Nyolckor.

- Én csak 10-re megyek, de korán kelek.

- Akkor hagylak aludni! Megsúgod még, mi volt az, amire délután Kelly célzott?

- Ne foglalkozz vele, kérlek!

- Biztos, hogy nem akarjuk megbeszélni?

- Nincs miről beszélni.

- Tényleg?

- Tényleg.

- De ha...

- Te tudod meg elsőként - szakította félbe a lány és ismét megcsókolta a férfit, aki a játékosan kiharcolt búcsúcsók után kicsit csalódottan távozott. Titkon abban reménykedett ugyanis, hogy meghatja a lányt az a gesztus, hogy visszajött és segíteni szeretett volna, vagy csak együtt lenni vele s nála/vele töltheti az éjszakát.

Másnap Jess, ahogy számította is, sikeresen elhasalt, azaz megbukott a vizsgán. Mérges és csalódott volt, de nem akart mások azon hibájába esni, hogy mást hibáztat a saját kudarcáért, ezért otthoni elfoglaltságaira hivatkozva elkészönt Kellyéktől.

ÖTÖDIK FEJEZET

Szombatra Jessica a Forma 1-es autóversenyeiről is híres Albert Parkba hívta össze a kis csapatot. Természetesen szélesen elterülő, parkosított zöldterületeinek köszönhetően számos sportolási, szórakozási lehetőséget nyújthat az érdeklődőknek. Sokszor hallotta a fiúktól a parkhoz kötődő biciklis történeteket, s Kelly is dicsőően beszélt futópályáiról. Szerette volna megnézni.

- A következő feltételekkel vállalom - indította Jess a jól kigondolt kis mondanivalóját.

- Halljuk! - biztatta Christopher.

- Nem leszek főnök, vezető. Nem kerülök középpontba. Tanácsadóként a háttérből asszisztálok. Segítek beszerezni a szükséges eszközöket, de előadást vagy órát nem tartok. A szabályokat bármikor előzetes bejelentés nélkül is megváltoztathatom!

- Elfogadjuk! - vágta rá gondolkodás nélkül Christopher.

- Te lehet és a többiek? Ugyanis demokratikus csoport leszünk - jelentette ki Jess, majd a távolban játszadozó kutyáját kereste.

- Itt van, ne aggódj! - mondta Kelly, aki végig szemmel tartotta a futkározó kutyát. - Csatlakozom Christopherhez. Ki az, aki még egyetért? - tudakolta Kelly, a többiek gondolkodás nélkül követték „Egyetértek” felszólalással.

- Rendben. Mikor, hol és hogyan szeretnétek belevágni? - érdeklődött Jess.

- Mit szólnátok a mosthoz? - kérdezte Brandon.

- Jess? - fürkészte Kelly és Christopher.

- Szombat délelőtt van. Nincs semmi dolgotok vagy tervetek?

- Semmi olyan, amit ne lehetne elnapolni - hebegte a kis társaság.

- Rendben, még az ebnek kell egy kis séta, utána fel kell tankolnom némi elemózsiával, és utána nálam nekiláthatunk. Egyéb javaslat esetleg?

- Nincs, ez így jó! Ha elmondod, mit szeretnél venni, elintézhetem neked a vásárlást, ha gondolod! Ti addig sétáljatok az ebbel - ajánlotta Christopher és miután megkapták Jesstől a rögtönzött listát, Brandonnal távoztak is.

- Gyere, Jenny, induljunk! - hívta magához a kutyát Jess és a kis csapattal hazafelé vették az irányt.

*

Mikor végre hazaértek:

- Fáradjatok be! Éreztétek magatokat otthon! Megkínálhatlak titeket valamivel? Kávé, tea?

- Én egy kávé meg tudnék inni, köszönöm - válaszolta Cassandra.

- Rendben, többiek?

- Én most semmit, köszönöm - felelte Lucy.

- Kelly, Stefanny, Alex?

- Ne aggódj, kiszolgáljuk magunkat - mondta Kelly.

- Oké. Első lecke: a szobában ne hagyjátok olyan helyen a poharat, ahol leverhetem! - kérte Jess és kiment, hogy felrakja a kávé. Cassandra követte:
- Válthatnánk két szót, mielőtt munkához látnánk?
- Hogyne, persze, hallgatlak!
- Még nem volt alkalmunk megbeszélni azt a...
- Nincs miről beszélnünk - vágott a szavába Jess.
- De én szeretném tisztázni a szóbeszéd alaptalanságát.
- De... - felelte volna a lány, de elhallgatott, mert Christopher és Brandon léptek be a konyhába.
- Megzavartunk valamit? - nézett kérdően egyikről a másikra Christopher.
- Épp azt mondtam Cassandrának, hogy... - ismételte meg Jess.
- Azt a bizonyos félreértést szerettem volna megbeszélni Jessicával.
- De, mint szerettem volna mondani, nem szorul magyarázatra.
- Na jó, akkor hagyjuk beszélgetni a hölgyeket! De én is kérek majd egy kávé! Köszönöm - javallotta Christopher és Brandonnal együtt a szobába mentek.
- Rendben, hallgatlak, nem szólok közbe! - Intett a nőnek, hogy foglaljon helyet, s lekapcsolta a kávéfőzőt és a kiöntőt a cukor és a pohár kíséretében a nő elé tette, ahogy a kanalat is.
- A történet egyszerű, járok valakivel. Kissé összerúgtuk a port és Christophertől kértem tanácsot. Egy sör mellett beszélünk meg egy bárban. Másnap reggel már ment a pletyka, hogy ott a bárban csókolóztunk, délutánra pedig már valaki a lakásán vélt látni. De ez hülyeség. Én ugyanis a barátommal, Jeffel távoztam és Christopher pedig továbbállt Lucasszal.
- Andersonnal? A pszichológus Andersonnal? - tudakolta halkan, elfehéredve a lány, teret engedve „Na most van végem!” rossz előérzetének és reménykedve, hogy nemleges választ kap.
- Igen. Mi a baj?
- Semmi - rázta meg a fejét, elhessegetve a kínzó gondolatokat, fordított hátat a nőnek Jess és a szekrényben kezdett matatni, majd mikor úrrá lett a rajta hirtelen eluralkodó döbbeneten és pánikon, a nőhöz fordult: - Mint mondtam szerdán is, korábban sem és most sem foglalkoztam a szóbeszédekkel.
- Akkor miért változtál meg velem szemben?
- Nem tudom igazán, de nem azért, mert hittem volna a kacsának. Talán a reakcióktól félttem és azért is tartjuk távol az egyetemről.
- Vagyis nem harag áll a távolságtartás mögött, hanem óvatosság, önvédelem?
- Nem és igen.
- Akkor, ha megsúgom, hogy megőrzöm titkokat, és ellenvetésem sincs a kapcsolatotok ellen (nem mintha bármi közöm lenne hozzá)...
- Dehogy nincs, hisz barátok vagyunk - lépett be Christopher.
- Szóval, akkor barátok lehetünk?
- Részemről nincs akadály - mondta Jess.

- Megkaphatom végre a kávémt? - türelmetlenkedett a férfi.
- Szolgáld ki magad! - kérte Jess.
- Jess, kérdezhetek még valamit? - itta meg az utolsó csepp kávéját Cassandra.
- Persze, max nem tudok válaszolni.
- Már a múltkor is észrevettem, hogy...
- Bocsáss meg, de... Azt hiszem ideje munkához látni! - szakította félbe Jess, kitérve ezzel a válaszadás elől és otthagya őket. A szobába érve végignézett a többieken, a lányok: Kelly, Lucy és Stefanny ismét az ágyra telepedtek le és beszélgettek. Brandon és Alex az erkélyen dohányoztak. Jess a számítógéphez ült és bekapcsolta. Kelly figyelte a lány ideges mozdulatait és odalépett hozzá.
- Mi a baj?
- Később - súgta vissza a lány.
- Oké. Mit segíthetek? - kérdezte Kelly.
- Bekapcsolnád a nyomtatót? Bagósok! Megtisztelnétek minket jelenlétetekkel? - érdeklődött Jess nyugalmat erőltetve magára, erre a fiúk is és Cassandráék is csatlakoztak hozzájuk.
- Köszönjük, Elkezdhetnénk? - Mire halk morajlással papírt, füzetet és írószerszámot véve magukhoz, helyet kerestek maguknak valahol a szobában.
- Bár csak tanácsadóként kívánok részt venni, de én bevállalom a papírmunkát. Vagy esetleg szeretné valaki? - ajánlotta fel Jessica.
- Nem kekeckedés, de miért te? - érdeklődött Cassandra.
- Bár én csak magamból és belőled indulhatok ki, mert a többieket nem ismerem e tekintetben, de biztos vagyok benne, hogy jobban kezeli a gépet, mint közülünk bárki - válaszolt Christopher.
- Köszönöm, ez kedves, de...
- Ne szerénykedj! Úgy van, ahogy Chris mondja, én ugyanis a többieket is ismerem! - erősítette meg az állítást Kelly.
- Szóval?
- Akkor köszönettel elfogadjuk - nyugtázta körbenézve a döntést Cassandra.
- Oké, de...
- Természetesen nincs kifogásunk az ellen, hogy felvedd ezeket a megbeszéléseket - szakította félbe Kelly.
- Senkinek?
- Senkinek - válaszolták szinte kórusban.
- Egy szó, mint száz, bekapcsolom - határozott Jess. - Akkor lássunk hozzá! Először is, kellene egy név ennek a nem is tudom minek?
- Vagy lehet, hogy akkor először azt kéne kitalálni, hogy mi is lesz ez és milyen keretek között? - vetette fel Christopher.
- Igen, lehet, hogy igazad van. Gyerünk srácok, össznépi játék! - buzdította a többieket Jess.
- Ez egy tudományos, tapasztalatszerzési projekt - gondolkodott hangosan Alex.

- Mennyiben tudományos? Megfelel a tudományokat jellemző legfőbb kritériumoknak? - nézett kérdőn a két tanárra Jess. Hisz másodévesek lévén még nem sokat tanultak e témáról, csak korábbi olvasmányaikból meríthetnek.

- Az arisztotelészi értelemben vett tudomány három kritériuma az egyetemesség, a szükségesség és az okszerűség - fejtegette Christopher.

- Esetleg lehetne úgy, hogy én, mint szőke nő is megértsem? - poénkodott Kelly, mire Jess nevetni kezdett.

- Rendben - mosolyodott el Christopher is. - Van ugye egy problémahalmazunk, ami köré hipotéziseket, állításokat kapcsolhatunk. Empirikus kutatással, vizsgálódással, kísérletezéssel bizonyíthatjuk vagy cáfolhatjuk az állításainkat. Végül az eredményeket közkinccsé tesszük valamilyen formában.

- Hááát, ez nekem kissé körülményesnek és bonyolultnak tűnik. Ezt majd menet közben kiderítjük, bár szerintem maradjunk egyelőre az eredetileg tervezett tapasztalatszerzési projektnél. Az mindenki számára egyértelmű és világos. Kit szándékoztok megszólítani célközösségként?

- A lehető legszélesebb réteget, a kicsiktől a nyugdíjasokig - válaszolta Cassandra.

- Aha, ez érdekes. Milyen témákban gondolkodtatok? - vetődött fel az újabb kérdés Jessben.

- Munka, tanulás, szórakozás, közlekedés - felelte Kelly.

- Értem. Egyéb? - nézett kérdőn Jess a többiekre, de mivel válasz nem jött, így folytatta: - Nem baj. Akkor a javaslatom a következő: Maradjunk ennél a négy témánál, mégpedig tanulás, közlekedés, szórakozás és munka sorrendben!

- Ha jól sejtem, logika és időrend áll a javaslat háttérében - gondolkodott hangosan Christopher.

- Nézd már, egy gondolkodó férfi! - színlelt meglepődést Jess és a többiekkel együtt nevetésben tört ki. - Bocsi, nem hagyhattam ki. Úgy van, helyes meglátás - komolyodott el a lány. - Hisz a születéstől kezdve meg kell tanulnia vakon vagy gyengénlátóként boldogulnia ebben a nagy és néha cseppet sem veszélytelen világban. Meg kell tanulnia a tárgyak, hangok, illatok és még egy sor más dolog felismerését, megkülönböztetését, használatát. Ehhez a témához szervesen csatlakozik a segédeszközök széles skálájának bemutatása.

- Például mire gondolsz? - kérdezte Cassandra.

- Huh, hát elég széles a skála. Nézz csak körül itt a szobában, pedig nekem nincs is olyan sok! Vegyük a diktafont és a különböző méretű, nagyítású, funkciójú, formájú nagyítókát - és az asztalon lévő tárgyakra mutatott. - Aztán ott van az éjjeli szekrényen az a beszélő óra, vagy... - tapsolt egyet-kettőt, mire a kulcstartója csipogásba kezdett. Követve a hangot, megtalálta a kabátjában és bevitte az asztalra. - Ez a kulcstartó. Továbbá ott vannak a különböző számítógépes progik, hogy a konyhai ketyeréket vagy a Braille-dolgokat és a hangoskönyveket ne is említsem.

- Milyen konyhai ketyerékre gondolsz? - kapta fel a fejét Lucy.

- Vannak az átlagnál nagyobb digitális kijelzős vagy beszélő konyhai és személyi mérlegek, vérnyomásmérők, üvegre, kiöntőkre kis csőröcske, tejőr, tojás elválasztó, konyhai percmérő, s még hosszasan sorolhatnám A KONYHÁBAN ÉS HÁZTARTÁSBAN ELENGEDHETETLEN VAGY HASZNOS TÁRGYAK SORÁT.

- Gondolom, akkor már ez ki is rajzolódott a fejedben? Mármint, hogy mit lehetne e téma keretében? - tudakolta Cassandra.

- Vannak ötleteim, de...
- Halljuk! - biztatták a lányok.
- Visszatérhetnénk egy pillanatra a számítógépes progikhoz? - érdeklődött Brandon.
- Mást is érdekelnek? Mert, ha nem, nem lenne gond, ha később mutatnám meg neked őket? - tudakolta Jess.
- Igen, minket is érdekel - felelte Alex és Cassandra szinte egyszerre.
- Oké, akkor megmutatom most. Első és legfontosabb számomra a nagyító. Látjátok? Ez itt fönt - s a monitor tetején lévő csaknem 3 centiméteres csíkra mutatott. - Ausztráliában ugyan ez a segédeszköz kevésbé ismert. Ez az operációs rendszertől függően 1-9-szeres vagy 1-16-szoros nagyítást engedélyez. Azt nagyítja ki, amire ráviszed az egeret. A képernyő feléig lehúzható, de nekem elég ez a körülbelül 3 centiméter. Tehát, ha Wordben dolgozom, követi a kurzort, ami nagy segítség tud lenni.
- Op-rendszer alatt a Vistára és az XP-re gondolsz? - kérdezte Brandon.
- Ez itt a reklám helye! - mosolyodott el Jess. - Többek között, igen. Értesüléseim szerint itt Ausztráliában ezek a legelterjedtebbek. Én ezt a kettőt „ismerem és láttam/használtam” már. De külföldön van még az IBM-s MS DOS, MS WINDOS (XP, VISTA), LINUX, UHU LINUX, UNIX, és az APPLE-s MAC OS is. A másik nagyszerű progi a teljes képernyő-olvasó, aminek a lényege az, hogy ahova viszed az egeret, azt elmondja. Ez most nincs a gépemen, mert csak demóban tudnám felrakni és az 40 perc múlva lejár, és újra kell indítanom a gépet, hogy újra működjön. Ez kicsit macerás, ha valamin dolgozol.
- Nincs hozzá kód? - kíváncsiskodott Brandon.
- Lenne, ha pályáznék és megnyerném.
- Miért nem pályázol? - érdeklődött Cassandra.
- Mert egyelőre még túlságosan hagyatkozom a szememre, a megmaradt látásomra, és még nem szoktam hozzá, hogy folyamatosan vartyog, és ez idegesít.
- Kódtörő? - puhatolta Brandon.
- Azzal még nem próbálkoztam, mert egyrészt nem értek hozzá, másrészt nem szeretem sem a mellékutcákat, sem a sötét dolgokat. A másik ilyen nagyszerű progi a Multivox. Ez egy progi, két illetve három parancsikonnal, funkcióval. Ezek az Olvasó, a Lapmondó és a Beszélő óra. A Lapmondót tudom az interneten is használni úgy, hogy kijelölöm, és vágólapra helyezem, és már olvassa is az oldal tartalmát. Az Olvasóba pedig én írom be, vagy illesztem be a szöveget és soronként, vagy bekezdésként felolvassa. Ebbe szoktam a jegyzeteimet készíteni. Mert ugye én hallás után tanulok. Van még egy a Lapmondóhoz hasonló, a Speakboard. Aminek a lényege szintén az, hogy kijelölve a szöveget vágólapra helyezzük, és már olvassa is. Ez is nagyszerűen alkalmazható az Interneten. Van még egy olyan funkciója is, hogy beillesztve a szöveget MP3 formátumú hanganyagot állíthatok elő vele. Ami vizsgára készülésnél vagy hangoskönyv készítésnél nagyon előnyös. Rárokom a hanganyagot az MP3 lejátszóra, vagy a telefonomra és máris nem vagyok a géphez kötve.
- Hangoskönyv? - érdeklődött kissé meglepődve Stefanny.
- Igen. Bizonyos műveket, könyveket néhány vállalkozó szellemű egyén, színész vagy épp maga az író felolvas egy stúdióban. Ott a hangfelvételt már eleve MP3 formátumban készítik. Így a vakok is tudnak olvasni. Persze ott van még a Braille is. Én pedig olyan könyveket szoktam konvertálni magam szórakoztatására, ami nincs meg Braille-ban, se hangos-

könyvben, de megvan elektronikusan, azaz valamilyen adathordozón PDF, DOC, RTF vagy egyéb formátumokban és engem érdekel.

- Mondanál párat? Tudsz Braille-t is olvasni, írni? - bizonytalankodott Lucy.

- Például? Elég széles a skála a kevésbé ismert szerzőktől az irodalmi Nobel-díjasokig, vagy az orvos krimitől a klasszikusokig.

- Irodalmi Nobel-díjasok? - kérdezte ámulva Stefanny.

- Igen, hogy csak egy párat említsek a teljesség igénye nélkül: Henryk Sienkiewicz, Gabriel Garcia Márquez, Rudyard Kipling, Ernest Hemingway, Patrick White vagy épp a magyar származású Kertész Imre.

- Bocsi, most megleptél, nem is gondoltam, hogy ennyire otthon vagy a témában - szabadkozott Stefanny.

- Vak létemre, igaz? Szeretem és csináltam Cook könyveket, P.G. Woodehouse-t, Nora Roberts-et, Patrick White-ot - gördítette tovább a beszélgetés fonalát Jess, mert bár mindig is dühítette az ilyenfajta általánosítás és előítéletesség, barátokról lévén szó, szemet hunyt felette.

- Robin Cook és P.G. Woodehouse kissé távol áll egymástól, nem? - állapította meg Christopher.

- De igen, ezért mondtam, hogy széles a skála. S hogy, Lucy, neked is válaszoljak végre, igen, írni tudok Braille-ban, olvasni még nem annyira.

- Jess, a Braille írást, olvasást is meg tudod mutatni nekünk? - faggatta tovább Lucy.

- Per pillanat nem, de ha érdekel, legközelebbre hozok egy Braille írógépet és megmutatom.

- Csak ha nem nagy gond.

- Persze, hogy nem gond. Továbbá ott vannak még az olyan eszközök, amikből most sajnos nem tudok bemutatni nektek, mint például a szkennerek testvérei, olvasó tv-k, olvasógépek, satöbbi.

- Egyéb kérdés még a témához? - nézett kérdőn Christopher a többiekre, de mivel válasz nem érkezett, így folytatta: - Jess, hallhatnánk az ötleteidet?

- Ha nincs több ide vonatkozó kérdés? Gondoltam egy olyasmire, hogy létrehozhatnánk egy teljesen sötét szobát, ahol különböző feladatokat kell teljesíteni. Majd fokozatosan bonyolítani, nehezíteni a műveleteket, teendőket. Főzzön teát, kávé! Vagy csak cukrozza meg, vagy sózza meg! Vagy töltsen meg a poharát, válasszon ki valamit sok valami közül, a feladatok tárháza hosszasán sorolható! Másik lehetőség, hogy egyszerűen bekötjük a vállalkozó személy szemét, és úgy kell felismerni, elvégezni valamit. Vagy az első ötlethez csatlakozva egy vak kiállítást szervezni, amelynek sok országban nagy hagyománya van, ahogy a vak étteremnek is.

- Vak kiállítás és étterem? - kérdezett vissza értetlenül Alex.

- Kisegítené valaki Alexet? - nézett körbe a társaságon Jess.

- Mivel azt mondtad, az előzőhöz hasonlóan, úgy képzelem kiállítás és étterem sötét szobában - gondolkodott Christopher.

- Jól gondolod. A közlekedés hasonló módon történhet, mint ahogy veletek. A szórakozáshoz bekapcsolhatjuk a sportot, és végül zárjuk a munkával a tapasztalatszerzést. A többi pedig menet közben kialakul.

- Eddig ez így nem rossz - jegyezte meg Cassandra.
- Szóval, hogy terveztétek? Milyen időközönként szeretnétek egy-egy témát kibontakoztatni?
- tette fel az újabb kérdést Jess.
- Mi lenne, ha egy hétvégét szánánk egy adott témakörre? - vetette fel Cassandra.
- Aha, nem kispályás! Miért kellene két napot szánni rá? Nem mondd, hogy szerinted akkora lenne az érdeklődés, hogy egy napba nem férnének bele? - vágott vissza élcelődve Jess.
- Szerintem szervezés és marketing kérdése és összejön kétnapnyi csoport. Hisz, tegyük fel, egy órára tervezzük az „előadást”, reggel 9-kor elkezdjük, 18-ig csak nyolc csoportot tudunk fogadni. Közel sem fedjük le a célközösséget.
- Úgy érted, hogy óránként változik a csoport és mindig ugyanazt kéne produkálni? - vágott közbe Jess.
- Igen, mármint a csoportok cserélődését illetően.
- Ez nem tűnik olyan rossz ötletnek, hisz nem találunk olyan nagy tömeg befogadására alkalmas helyet, mint amit kitűztünk célul - helyeselt Christopher.
- Célozzunk meg kisebb réteget - javasolta Jess.
- De hát az lenne a cél, hogy minél szélesebb körben tájékoztassunk, működjünk - vetette ellen Kelly.
- Rendben, ki szavaz Cassandra javaslatára, hogy két naposra tervezzünk? - bocsátotta szavazásra Jess. Kelly megköszörülte a torkát. - Mondd bátran, Kelly!
- Az empátia jegyében hangosan szavazzunk!
- Mellette - szavazott Kelly, Cassandra, Brandon és Christopher.
- Eddig négyen mellette vagyunk, Lucy, Stefanny, Alex és te még nem adtatok hangot véleményeteknek - tudósította Kelly.
- Én tartózkodom - határozott Jess.
- Lucy?
- Azzal, hogy célozzunk meg kisebb réteget, arra gondoltál, hogy csak pár órára tervezzünk egy-egy téma kibontását?
- Igen, de aláírom, igaza van Christophernek abban, hogy nem találunk olyan nagy tömegek befogadására alkalmas helyet.
- Akkor jól értettem, így én is Cassandra javaslata mellett vagyok - döntött Lucy.
- Stefanny és Alex? - fordult hozzájuk Kelly.
- Én Jess javaslata mellett vagyok. Hisz nem muszáj egy helyszínben gondolkodnunk - mondta Stefanny.
- Ezt hogy érted? - kérdezte Jess.
- Úgy, hogy az ovikba mehetnénk mi is, vagy gondolkodhatunk szabadtéri megoldásban is. Még egy aprócska megjegyzés: szerintem a nyugdíjasok zöme már sajnos szembe néz ezekkel a problémákkal, kihívásokkal. Így nekik már nem igazán kell bemutatni.
- Igen, ezekben igazad van - hagyta jóvá Cassandra.
- Szóval akkor 5 igen, 1 nem és 1 tartózkodás. Már csak Alex döntésére várunk - összegezte Kelly.

- Nem tudok dönteni, mert Cassandra és Jess javaslata is ésszerű.
- Két dolog merült fel bennem, miközben hallgattalak titeket. Bár lehet, hogy a magam javaslata ellen beszélek, de úgy tűnik, a másik, azaz a kétnapos lesz elfogadva s lehet, hogy hasznos lesz. Neked szeretnék válaszolni, Stefanny, igen, meglehet, sőt biztos, hogy a nyugdíjasok már szembesültek a problémával s nem kell nekik bemutatni. De kereshetünk olyan dolgokat, amikkel megkönnyíthetjük a mindennapjaikat. Legyen szó egy jelölésről vagy segédeszközről, vagy bármi másról. A másik, ami fontos kérdés a további sikeres együttműködés érdekében: egyhangú igen, kétharmados többség, vagy 50%+1 fő szavazata a döntő? - vetette fel Jess.
- Jogos felvetés - jelentette ki Christopher.
- Mivel mindenki egyhangúlag részt akart venni ebben az egészben, így nem hiszem, hogy bárkiben is tüske maradna. Én gyenge matekosként megállapítom, mivel nyolcan vagyunk, a két utolsó jelen esetben ugyanaz. Én arra szavazok - fejtette ki Cassandra.
- Már hogy lenne ugyanaz? - kérdezte Kelly.
- Úgy, hogy a nyolcnak a fele +1 fő is öt, és a kétharmada is öt - mondta elgondolkodva Jess.
- Vagyis?
- Igaza van Cassynek - kezdte Christopher.
- Igen, de, ha valaki vagy valakik hiányoznak egy-egy megbeszélésről, máris nem lesz ugyanaz a kétharmad vagy az 50%+1 fő - vágott a szavába Jess.
- Ez is igaz. Akkor a jelenlévők 50%+1 fő szavazatával legyenek határozatképesek - javasolta most Christopher.
- Ezt így mindenki elfogadja? - tudakolta Jess.
- Igen - válaszolták.
- Helyes, akkor Alex, térjünk vissza a szavazatodra - fordult a fiúhoz Jess, majd így folytatta:
- Így, ha nem tudsz dönteni, akkor is határozatképesek vagyunk.
- Oké, akkor a többség döntsön, vagyis én is tartózkodom.
- Rendben, akkor hétvégékben, óránkénti csoportokban gondolkodunk - összegezte Jess. - Vagyis, akkor ennek tükrében kell megálmodnunk a helyszíneket is. Az egyetemet hoztátok fel példának, hétvégén is kivitelezhető lenne?
- Ennek én utánajárok. Beszélek Julié-val - vállalta Christopher.
- Köszönjük. Mikor lenne az első, és mennyi időközönként követné a többi? - tette fel az újabb kérdést Jess.
- Most ugye október 29. van. Mi lenne, ha most a vizsgaidőszak és az ünnepek után, valamikor januárban kezdenénk és havonta utána a többit? - javasolta Cassandra.
- Ez így nem hangzik rosszul, vagyis támogatom - jelentette ki Christopher.
- Többiek? - nézett körbe Jess.
- Vagyis november 18-ig tart a vizsgaidőszak. Aztán kezdődik a nyári szünet, majd jönnek az ünnepek, így január 14-én szombaton vagy 21-én szombaton tartanánk az első? - pontosította a dátumokat Kelly.
- Szerintem 21., mert akkor mindenkinek van még ideje a nyaralásra, az utolsó simításokra a program és az új tanév előtt - javasolta Cassandra.

- Támogatom - jelentette ki Kelly, a többiek követték. - Eddig heten támogatjuk a 21-ét, Jess?
- Én is elfogadom. Akkor január 21-én kezdjük a tanulás témakörével. Eddig úgy néz ki, hogy az egyetemen, de ez még időközben változhat - összegezte Jess, majd így folytatta: - Akkor még azt kéne megbeszelnünk, hogy mikor, hányszor, hol ülünk össze egyeztetni az intézett dolgokat?
- Szerintem hetente egyszer-kétszer tanácskozhatnánk itt, Jessica, ha nincs ellene kifogásod? - gondolkodott hangosan Christopher.
- Mikor?
- Mivel nem vizsgaidőszakról beszélünk, szerintem egy lehet hétköznapi, egy pedig így hétvégén - javallotta Cassandra.
- A kérdés ugyanaz: mikor? - firtatta tovább a kérdést Jess.
- Szerda 16-kor és szombat 10-kor - ajánlotta Christopher.
- Részemről rendben, de 3 óránál nem tarthat tovább egy-egy megbeszélés, és természetesen rendkívüli megbeszélés is szóba jöhet - egyezett bele Jessica.
- Többiek? - intézte a jelenlévőknek a kérdést Christopher.
- Rendben, elfogadva - hangzott a kis kórus válasza.
- Ha ezeket már tisztáztuk, visszatérhetnénk a névre és a feladatok kiosztására - dobta fel Jess.
- Én, mint mondtam, vállalom a papírmunkát és az eszközök beszerzését.
- Rendben, de ne nyomtass sokat! - kérte Christopher.
- Hozd be hozzám azon a ketyerén (gondolt itt a pendrive-ra, vagy egyéb hordozható eszközökre), kinyomtatjuk mindenkinek, vagy hogy mégis lásd, egyet nyomtass és ha megfelelőnek találsz, hozd be és másoljuk!
- Rendben - hagyta jóvá Jess. - Ismételten szeretném felhívni a figyelmetek megállapodásunk azon részére, hogy nem vállalom a ceremóniamester szerepét.
- Pedig, mivel napi nyolc csoportot tudnánk fogadni, így, ha mindenki bevállal egy órát... - próbálkozott Cassandra.
- Mi vállaljuk - mondták a többiek.
- Oké, én pedig bevállalom Jessica óráit is - ajánlotta Christopher.
- Amibe felváltva mi is besegíthetünk - ígérte bátoritanul körbetekintve Kelly.
- Köszönöm. Ezt is tisztáztuk, mi van még? - kérdezte Jess.
- A célközösség felhívása, vagyis a program hirdetése - emlékeztette Cassandra.
- Jut eszembe, Cassandra és Christopher vállaltátok a vezető és a szóvivő szerepét? - kapott a fejéhez Jess.
- Miért kéne vezető a csapatnak? - értetlenkedett Alex.
- Többek között azért, hogy senki ne firkálhasson meg minket semmiért, valamint megkönnyíti a dolgunkat az elszámoltatás kapcsán s most nem az anyagi elszámoltatásról beszélek. Tetejében mindenki komolyabban fordul felénk, ha látják, hogy nem légből kapott a dolog.
- Látom, igyekszel mindenre gondolni. Természetesen vállaljuk a névleges vezetőség szerepét - jegyezte meg Cassandra, amire Christopher is bólintott.
- Köszönjük. Ötletek a reklámhoz? - érdeklődött Jess.

- Készíthetnénk plakátokat - vetette fel Brandon.
- Jó ötlet. Hirdethetnénk a rádióban, helyi újságokban - folytatta az ötletelgetést most Cassandra.
- Szintén használható gondolat, de miből? A plakátokat, e-mail-okat és néhány szórólapot megvalósíthatjuk Christopher javaslataként. Bár szerintem ott sem vihetjük túlzásba, mert az orrotokra koppintának. A rádió- és újsághirdetés viszont, mint tudjuk, pénz - vetette fel és egyben ellen Jess.
- Vagyunk ugye nyolcan, ha mindenki bevállal 10 darabot, máris megvan nyolcvan, mind a plakátból, mind a szórólaphoz és minimális befektetéssel jár - számolgatott Christopher.
- Van esetleg olyan személy közöttünk, aki ezt nem tudja, vagy nem akarja bevállalni? - tudakolta Cassandra.
- Nincs - jött a jelenlévők válasza.
- Rendben, ezt is egyhangúlag elfogadtuk. Van valakinek ismerőse a rádiónál, újságnál? - kérdezte Kelly. - Sebaj, majd akkor ezt is megoldjuk valahogy.
- Tehát akkor eddig két dolgon kell agyálnia a kis csapatnak házi feladatként, az egyik a program neve, a másik, hogyan oldjuk meg a hirdetést, vagyis: hogy és honnan szerezzünk pénzt? - foglalta össze Jess.
- A plakátok és szórólapok: mindegyik témához készítsünk külön egyet és egy általánosot, vagy csak egy általánosot, amin mind a négy témáról, időpontról és helyszínről írunk? - merült fel az újabb kérdés Jessicánál.
- Szerintem készítsünk egy általánosot és minden témához külön. Ugyanis az általánossal felhívjuk előre a figyelmet, hogy lesz ez a program ezekkel a témákkal, Aztán, ha sikerült helyet és időpontot is véglegesíteni, akkor a témánkéntire azokat is rá tudjuk írni - javasolta Christopher.
- De ha ma vagy a jövő hétre megtudjuk a naptár szerint az időpontokat és a helyeket, már a nagy plakáton is fel tudjuk azokat tüntetni - ellenkezett Jess.
- Igen, de minél több helyen látják, annál többen jelentkezhetnek - védekezett Cassandra.
- Oké, ebben lehet valami, de a plakátok kihelyezéséhez engedélyek szükségesek, nem? - aggályoskodott tovább Jess.
- Ennek is utána járok - jelentette ki Christopher.
- Rendben, tehát összegezzük a feladatokat! - kezdte Jess. - Christopher beszél Julié-val és érdeklődik az engedélyek után. Én intézem a papírokat és az eszközöket.
- Én és Alex összegyűjtjük az ovikat, iskolákat és minden olyan helyet, ahova plakátot, szórólapot helyezhetünk ki és akiket meghívhatunk - vállalta Kelly.
- Mi Brandonnal az egyetemeket járjuk végig - folytatta Stefanny.
- Lucy, lesz-e a párom? - kérdezte Cassandra.
- Igen.
- Bevállaljuk, hogy utánanézzünk a hirdetéseknek és a pénzszerzési lehetőségeknek? - érdeklődött Cassandra.
- Igen.
- Van még valami, amire esetleg nem gondoltunk? - gondolkodott hangosan Jess.

- Szerintem mindent megbeszéltünk a kezdéshez - felelte Christopher.
- Egyéb hozzáfűznivalója, óhaja, sóhaja valakinek? - nézett kérdően a többiekre Jess.
- Nincs - válaszolták.
- Vagyis mindenki tudja a feladatát, a néven, a pénzen és a plakátok szövegén is gondolkodjatok, legyetek szívesek! Bárkinek bármi gondja baja, ötlete van, forduljon bizalommal a program vezetőihez, Christopherhez vagy Cassandrához! Ezennel feloszlatom a kupaktanácsot! Köszönöm a figyelmet és az együttműködést.

A fiatalok Kelly, Cassandra és Christopher kivételével távoztak.

*

- Kelly, válthatnánk még két szót? Lekísérsz minket?
- Igen, mehetünk.
- Ti maradnátok? - fordult most Christopherékhez Jess.
- Mi is levihetjük Jennyt, ha gondolod? - ajánlotta fel a férfi.
- Nem szeretnék gondot okozni nektek.
- Ugyan menj már, így legalább nyugodtan beszélgethettek Kellyvel - mondta a férfi.
- Köszönöm - egyezett bele Jess és becsukta mögöttük az ajtót.
- Szóval? - törte meg a kínossá vált csendet Kelly.
- Nem is tudom, hol kezdjem.
- Mít szólnál az elejéhez?
- Ugye, nem mondtál senkinek semmit Andersonnal kapcsolatban?
- Nem, természetesen nem.
- Helyes, nagyon kérlek, ez maradjon is így! Még Christophernek se, semmit!
- Dehogya is, egyrészt bizalmadba avattál, másrészt nem sok mindent mondtál erről az egészről.
- Azzal a szándékkal se, hogy majd ő segít ebből kilábalnom!
- Nem, ne aggódj, hallgatok!
- Köszönöm, akkor egy kicsit megnyugodtam.
- De miért?
- Mert Cassandra... nem is tudom... Kint a konyhában, mikor Christopher is ott volt, azt akarta kérdezni, hogy már a múltkor is észrevette... De én félbeszakítottam és faképnél hagytam.
- Miért, mi történt odakint a konyhában?
- Semmi, csak megemlítette Lucas nevét. Én marha meg rákérdeztem, hogy Andersonnal?
- Aha, biztos megint belefehéredtél, mint a múltkor - töprengett Kelly.
- Mit csináltam?
- Falfehér lettél.
- Nem mondd? Akkor jól gondoltam, hogy erről akar kérdezni?
- De igen és igen valószínű, hogy erről akart kérdezni.

- Nem is mondtad, hogy barátok!
- Azt hittem, tudod.
- Hát nem, fogalmam sem volt róla. Együtt járnak sörözgetni is?
- Úgy tudom, igen.
- Uram-atyám! Nekem végem!
- Nem kell pánikolni. Már több, mint egy éve jártok és még nem volt közös programotok Andersonnal. Ha meg a közeljövőben mégis kilátásba kerülne, okosan kibújusz előle! Ennyi, no para!
- Könnyű mondani! Ha már az említésétől állítólag elfehéredem, akkor mi lesz, ha találkozunk is!
- Nem fogtok, ügyesen taktikázunk!
- A másik dolog, mi van, ha be akarja venni a programba? Ezt valahogy nagyon okosan meg kell akadályoznunk! Kérlek, segíts! Vagy ha minden kötél szakad és a bevonását nem tudjuk megakadályozni, akkor az én kiszállásomat kell valahogy feltűnés nélkül megvalósítani!
- Nyugi, ne szaladjunk annyira előre! Erre most ne is gondolj! Egyelőre koncentráljunk arra, hogy elkerüld a találkozást vele!
- De hogyan? Előbb-utóbb ugyanis kifogyok a kifogásokból.
- Hát sajnos akkor eljutsz arra a pontra, hogy fel kell nőned a feladathoz és meghátrálás helyett szembenézel a problémával s az azt okozó személlyel. De most még taktikázhatsz és gyűjtheted az erőt!
- Oké, de mit csináljak Cassandrával? Szerintem nem fog leszállni a témáról. Biztos vagyok benne, hogy azért maradt itt most ő is - aggodalmaskodott tovább Jess. Ekkor megszólalt a kaputelefon, Jessica beengedte őket.
- Nyugi, várjuk meg, hogy egyáltalán visszajött-e Christopherrel! - csitította Kelly és ajtót nyitott, mert Jess a kupit kezdte felszámolni. A lány szerencséjére Christopher egyedül jött vissza a kutyával.
- Maradhatok vagy szükségetek van még egy kis időre?
- Nem, köszönjük, maradj csak! Már mindent megbeszéltünk! - felelte Kelly. - Ha nincs már rám szükség, én megyek is, hátha elcsípem a pasimat.
- Oké, köszike mindent!
- Hívj, ha bármi gáz van! - súgta oda Kelly a lánynak, mikor az kikísérte.
- Sziasztok!
- Szia.

HATODIK FEJEZET

Hétfőn reggel azzal vált el Christopher és Jess az együtt töltött hétvége után, hogy a lány megkeresi, ha végzett. Utolsó előadása elmaradt, így a férfi irodája felé vette az irányt. Az ajtó résnyire nyitva volt, két férfihang szűrődött ki. Az egyik Christopher, a másik Lucas Anderson volt.

- Szóval, mesélj csak, most milyen ürüggyel mondod le az esti programot?
- Most nem mondom le - lapozgatta elgondolkodva asztali naptárát Christopher.
- Mit keresel olyan bőszen abban a naptárban?
- Csak az előjegyzéseimet ellenőriztem.
- Nem sok dolgod lesz mostanában. De irigyellek. Én ki sem látok a teendők erdejéből.
- Te választottad a hivatásod, barátocskám.
- Ezt láttam és ezt szeretem.
- Akkor ne panaszkodj!
- Nem teszem, csupán megjegyeztem, hogy számos teendőm ellenére van időm a barátaimra. Ami rólad nem mondható el mostanság.
- Óh, dehogynem! Lásd a legutóbbi esetet, amivel jó pletykálnivaló anyagot biztosítottam egyeseknek.
- Arra a Cassy-esetre gondolsz a bárban?
- Igen.
- Jól jött akkor a baráti beavatkozás ugye? Miért foglalkozol vele? Bekavart tán valamibe?
- Jaj, szállj már le rólam! Csak tudni szeretném, kitől indult el a hülyeség, szívesen kiteker-ném a nyakát.
- Hányszor figyelmeztettelek! Hogy kerülhetsz mindig ilyen helyzetbe? Biztos, hogy nem volt Cassy a lakásodon?
- Oh, dehogynem, a múlt héten kétszer is - vágott vissza Christopher.
- „Miről beszélgetnek...” tépelődött Jess kalapáló szívvel.
- De akkor Jeff is és én is ott voltunk.
- No és még páran, de akkor is milyen dögös volt.
- Igen, ahogy a többi hölgy is. Jessicát miért nem hívtad meg?
- Mert nem akartam kellemetlen helyzetbe hozni.
- Van köztetek valami?
- Nincs - vágta rá Christopher gyorsan.
- „Mi? Hát ez... még a barátjának sem árulja el, hogy mi...” - hüledezett Jess s próbálta lassítani kapkodóvá vált légzését. „Jess, tűnj már el innen” - dorgálta magát. - Ekkor lépteket hallott közeledni s hátra sandított, tapogatózott, hogy hova bújhatna. Hátrált egy sötét sarokig s meghúzta magát. A léptek lassan elhaltak a lépcsőn lefelé, így visszaosont az ajtóhoz.
- Fogadjunk, hogy...

- Üriember biztosra nem fogad - poénkodott Lucas.
- Oh, de nagy arcunk van - vágott vissza Christopher.
- Ne, most komolyan!
- Igen komolyan, Jessicát hagyjuk ki ebből! - mondta Christopher.
- Félsz az egészséges, tisztességes versenytől?
- Nem félek! Épp az előbb dorgáltál meg, hogy kerülhetek mindig ilyen kétes helyzetekbe, most meg te csábítasz ilyesmire! Az ilyesfajta fogadásba amúgy sem mennék bele, sok veszélyt és kockázatot rejt - tépelődött Christopher és felállt a székéből, ami ettől megnyikorodt.

Ezt hallva Jess elhátrált az ajtótól és szó nélkül távozott. Már-már rohant lefelé a lépcsőn, hogy minél hamarabb eltávolodjon és kiérjen a levegőre. Gondolatai csak úgy cikáztak fejében, s hogy elrendezhesse őket, nem szállt fel a helyi járatra, hanem elindult gyalog.

Mi a franc folyik itt? Bulikat tart a lakásán s engem kihagy belőlük? Kik szoktak még oda elmenni? Letagadta Lucas előtt, hogy van köztünk valami? Az oké, hogy abban maradtunk, hogy titkoljuk, de még a barátja előtt is? Mivel nem akar kellemetlen helyzetbe hozni? De akkor kivel szokott ezeken a bulikon megjelenni? Van valakije? Jess, muszáj lehiggadnod, mert így egyik kérdés hozza a másikat. Ezentúl nyitva tartom a szemem. Nem vonom kérdőre, nem foglalkozom a hallottakkal, úgy teszek, mintha mi sem történt volna. Meglátjuk mi sül ki az egészből.

*

Nagy nehézségek, tanulás és fáradtság árán, de túlestek végre a 2006. november 5-re kiírt kutatómódszertan vizsgán. Kelly és Cassandra segítségével Jess is sikeresen levizsgázott.

- Válthatnánk még két szót? - kérdezte Christopher, miközben beírta és aláírta Jess indexét.
- Nincs most miről beszéljünk! - mondta a vizsgadrukk terhét elfelejtve és megkönnyebbülve, de kicsit csalódottan, fáradtan Jess és Kellyre nézett, aki belekarolt és távoztak.

Jessica hazasétált, gyorsan lepakolt és megszeretgetve az előszobában toporgó kutyust, sétálni indult vele. Szokásukhoz híven a Luna Parkban kötöttek ki. Hétvége és délidő miatt több játszótársa is akadt Jennynek. Volt ott egy rajzos kan németjuhász, egy szintén kan golden és egy boxer szuka. Ők így négyen jól elszórakoztatták egymást, ahogy a gazdáik is.

- Reménykedtem, hogy itt talállak - lépett oda Christopher Jesshez, aki örömmel fogadta a férfit. Odalépett hozzá, átkarolta és megcsókolta, de nem kerülte el a figyelmét a férfi hűvös, távolságtartó viselkedése.
- Mi a baj?
- Kicsit rosszul esett, ahogy elutasítottad a kezdeményezésem egy beszélgetésre ott a vizsga után - válaszolta a férfi ugyanolyan stílusban, sértődötten.
- Sajnálom, nem akartalak megbántani!
- De?
- De mi? - nézett értetlenül a lány és hátrált egy lépést kissé lelombozva.
- Az ilyen mondatok után rendszerint „de” következik.

- Meglehet, de most nincs „de”. Nézd, én most lazítani jöttem ide. Sem időm, sem kedvem, sem pedig türelmem nincs most veszekedni veled, úgyhogy, ha csak ezért jöttél, akkor már mehatsz is! Szia - zárta le a beszélgetést a lány és Jennyt magához hívva, odébb sétált a parkban a többiektől.

A férfi egy darabig csak nézett a lány után némán. Gondolatai csak úgy cikáztak, mérges volt a lányra, mérges volt magára, hogy ilyen ostobán intézte ezt a dolgot, s mivel a nap folyamán semmi nem ment simán, az egész világra. Vett néhány mély lélegzetet, majd frissebb, higgadtabb fejjel utána ment.

- Ne haragudj! Nem kezdhethetnénk előlről?

- Dehogynem. Szia - üdvözölte a lány ugyanolyan lelkesedéssel, átölelte és megcsókolta a férfit, aki ezúttal viszonzta az ölelést is és a csókot is.

- Bocsáss meg, rossz napom van, és mikor beszélgetni szerettem volna róla, te visszatartottál. Rosszul esett.

- Sajnálom, tényleg nem akartalak megbántani! Nekem is fárasztó hetem és vizsgák vannak a hátam mögött. No meg nem akarom az orrod alá dörgölni, de megegyeztünk, hogy...

- Hogy távol tartjuk az egyetemtől! - fejezte be a lány mondatát. - Igazad van!

- Miről szerettél volna beszélgetni?

- Egyrészt a hétvégéről akartam érdeklődni, másrészt a karácsonyról.

- Javaslat?

- Mi lenne, ha a hétvégét csendben elbújva a világ elől kettesben töltenénk?

- Részemről nincs akadálya. Karácsony?

- Azt is együtt tölthetnénk, ha nincs más terved.

- Pillanatnyilag nincsenek terveim. Megtartjuk szerdán a program megbeszélést?

- Attól függne a karácsonyi terv?

- Igen, többek között. Gyere Jenny, menjünk haza! - szólt a kutyának, aki engedelmeskedett, így Jess jutalomfalatot adva neki, megvakargatta a füle tövét és megkötötte. Szép lassan elindultak haza.

- Kérdezzük meg a többieket, aztán visszatérünk erre, jó?

- Oké - hagyta jóvá Jess. Hazaérve friss vizet adott az ebnek, közben hellyel kínálta a férfit.

- Innál valamit?

- Egy kávé jól esne, köszönöm - mondta a férfi és követte a lányt a konyhába, aki a kávéfőzővel kezdett babrálni. Míg várta, hogy lefőjön a kávé, elmosogatta gyorsan a reggeli rohanás maradványait, majd a kiöntőt, poharat és cukrot a férfi elé tette egy kis tálcán.

Jess a szobába ment, halk zenét kapcsolt és elnyúlt az ágyon. A férfi csakhamar csatlakozott hozzá, átölelte és csókolta.

- Felhívom Kellyt és megkérdezem a jövő heti kupaktanácsot - bújt ki az ölelésből a lány.

- Ne, ez ő lesz - ismerte fel a férfi telefonja dallamát és zakója zsebében kezdett kotorászni.

- Mi dolgotok nektek egymással, hogy saját csengőhangja van? - vont a kérdőre a lány viccelődve, mielőtt Chris felvette volna.

- Helló, édes - vette poénra a férfi is. - Jó, bocs, nyugi, csak Jess-szel poénkodtunk! Mondd! Nem tudom, mindjárt megkérdezem. A kérdés: lenne kedvünk kieresztteni a gőzt valahol?

- Nem csendes, kettesben eltöltött estét szerettél volna?

- De, de mindkettőnkre ráférne a gőz kieresztése.

- Semmi jónak nem vagyok az elrontója.

- Oké, mikor és hol? Nyolckor a sétáló utcában, ott leszünk!

- Várj! Kérdezd meg tőle - súgta Jess a férfinak. Erre ő átadta a telefont a lánynak. - Szia. Épp most akartalak hívni, azon tanakodtunk Chrisszel, hogy szerdán megtartjuk-e a program megbeszélést vagy sem? Azt kérdezi, van-e még vizsgád a héten? - fordult Jess a férfihez.

- Nincs.

- Nincs - tolmácsolta a telefonba Jess.

- Cassandrának? - nézett ismét a férfira.

- Úgy tudom, neki sincs.

- Hallottad? Családi tervek? - fordult ismét a férfihez.

- Nincs.

- Jó, akkor kérdezd meg a többieket. Segítsek? Oké, akkor később beszélünk, este pedig talizunk. Szia - tette le a telefont Jess. - Azt mondta, ha nincs családi programotok és a többiek is visszajönnek még a jövő héten, akkor megtarthatjuk.

- Miért, lesz még vizsgátok jövő héten?

- Nekem nem, de valakinek lehet - gondolkodott a lány, és résnyire kinyitotta az erkélyajtót.

- Miből?

- Pszichológia - idézte fel magában két sikertelen vizsgáját a lány nagy sóhajjal.

- Lucasszal? - Erre a lány már csak bólintott, ami most a férfi figyelmét sem kerülte el.

- Mi a baj? Miért változott meg a hangulatod?

- Nem történt semmi. Visszatérhetnék Kellyhez és a kis tervetekhez?

- Tánc és egy kis iszogatás szerepelt az eddigi tervzetben. Mi lenne, ha... - állt fel a férfi, majd átölelte és megcsókolta a lányt.

- Ha?

- Ha előtte és utána kiegészítenénk egy kis romantikával és sok-sok szerelemmel - duruzsolta a férfi a lány fülébe, miközben leheveredtek az ágyra.

- Kifejtenéd esetleg, mire is gondolsz? - kacérkodott a lány.

- Egy kis előleget szeretnél? - ment bele a játékba ismét a férfi.

- Nem tudod, én egy szőke nő vagyok, így nem értem, miről beszélsz - poénkodott tovább a lány.

- Nekem jobban tetszel így szőkésbarnán - mondta a férfi és ismét megcsókolta a lányt.

- Köszönöm.

- Jessica - kezdte a férfi és megvárta, míg a lány ránéz. - Nem hittem, hogy valaha is ki fogom mondani valakinek.

- Mit? - kérdezte halkán a lány, sejtve a folytatást.
 - Szeretlek. Azt, hogy szeretlek.
 - Én is téged, de el ne mondd senkinek - mosolyodott el a lány és ismét megcsókolták egymást.
 - De én világgá szeretném kürtölni.
 - Jól van, csak ne az egyetemen tedd! - komolyodott el kissé a lány, lelki szemei előtt látva a kirobbanó botrányt.
- Ismét szenvedélyes csókok és öleléseket követően szabad utat engedtek felkorbácsolódott vágyuknak, aztán elaludtak.

*

Jessica kelt fel korábban, úgy hat óra körül járhatott az idő, halkán kiosont a fürdőbe és letusolt, majd Christopher lépett be mellé a zuhany alá. A szenvedélyes vágy újfent hatalmába kerítette őket s ők ezúttal sem fogták vissza magukat.

Hét óra körül megvacsoráztak, míg a lány elkészült, Chris levitte a kutyát. Jessica szívét-lelkét betérítő melegséggel, boldogsággal öltözött és csinosította magát. Túl szép ez az egész, hogy igaz legyen... mi lesz ebből? Csak Kellyékkal megyünk táncolni, ott nem történhet olyan, ami árnyékot vethet jelenlegi hangulatomra, hessegette el pesszimista gondolatait.

Nyolcra a sétálóutcába mentek, ahol Kelly és barátja, Richard már vártak rájuk. De előtte a férfi lakását útba ejtették, hogy ő is rendbe szedhesse magát és átöltözhessen. Így négyesben elmentek egy diszkóba. A hétvégének és a korai időpontnak köszönhetően a szórakozóhely közepesen volt csak zsúfolt. Ebből kifolyólag akadt hely a bejárattal szembeni táncparketten. A táncter jobb oldalán nagy volt a tumultus, mert szűk volt a hely a bárpultnál és a pult bal oldalánál megtalálható kis folyóson, ahol a mellékhelyiségek sorakoztak. A parkett bal oldalán a földszinten kis boxok, az emeleten szabálytalanul elhelyezett kisebb-nagyobb asztalok kínáltak megpihenési lehetőséget. Jessicék az emeletre mentek és ott kerestek maguknak egy négyszemélyes asztalt. Iszogattak és táncoltak, jól érezték magukat.

Ahogy telt az idő, egyre többen érkeztek a szórakozni vágyók. Két-három óra elteltével, szinte a semmiből megjelent és már tartott is az asztaluk felé Cassandra Lucasszal és egy másik, 30 körüli férfival. Kelly, ahogy észrevette őket, megérintette Jessica karját és a fülébe akarta súgni, hogy ismerősök közelednek, de lassúnak bizonyult.

- Sziasztok - mosolyodott el az ismerős arcok láttán Cassandra és a két férfi.
- Sziasztok - köszöntek az asztalnál ülők.
- Leülhetünk hozzátok? - érdeklődött Cassandra.
- Persze, gyertek csak, majd összehúzzuk magunkat - felelte Christopher és közelebb húzódott Jesshez. Kelly pedig Richardhoz, hogy így helyet csináljanak nekik.
- Jessica, Kelly, hadd mutassam be nektek Jeff Coopert, a barátomat - kezdte Cassandra.
- Na, várjatok, egyszerűsítsük! Ez a szépség, Jessica az én barátnőm! - ragadta magához a szót Christopher. Lucas értetlenül, meglepetten bámult barátjára. - A szőkeség Kelly és a barátja, Richard! Ő pedig Lucas - nézett Richardra és mutatott Lucasra. - Most már mindenki ismer mindenkit, akkor ugorjunk!
- Például a táncra? - kérdezte hirtelen ötlettől vezérelve, mosolyogva Jess.
- Miért ne - válaszolta Christopher és megfogva a lány kezét, táncolni mentek.

- Isztok valamit? - tudakolta Jeff a társaságtól. Kelly és Richard nemet intett a fejével s a táncolókat nézték. Cassandra egy narancsos vodkát, Lucas pedig egy sört kért. Így Jeff is elhagyta az asztalt, hogy meg hozza a kért italokat.

- Jessica most kellemesen meglepett! - törte meg a csendet nevetve Cassandra.

- Miért? - kíváncsiskodott Kelly és Lucas szinte egyszerre.

- Mert mindig olyan visszafogott és zárkózott - állapította meg Cassandra.

- Sajnos kevés az a szituáció, mikor nem a zárkózott arcát mutatja, de akad olyan is. Ha több időt töltesz vele és megismered - magyarázta Kelly.

A szám lejártá után, mikor Jess és Christopher visszamentek az asztalukhoz, Jess jelezte egy előre egyeztetett kézmozdulattal (úgy tesz, mintha füle mögé túrná jobb kezével rakoncátlan haját) Kellynek, hogy örülne, ha elkísérné a mosdóba. Aki vette is a jelzést.

- Bocsi, hogy nem figyelmeztettelek időben - mondta Kelly, mikor már kettesben voltak a mosdó nyújtotta csendben.

- Semmi gond, ne törődj vele, csak egy enyhe agyvérzést kaptam! - próbálta poénra venni a lány.

- Ahhoz képest nagyon leleményes voltál. Cassandra meg is jegyezte, hogy kellemesen meglepeted.

- Nem az volt a cél. Bepánikoltam Lucas láttán és időt kellett nyernem. Most mi a fenét csináljak! Nem akarom elpasszolni ezt az estét miatta. Olyan jól indult ez az egész.

- No, mesélj! Boldognak látszol.

- Azt hiszem, az is vagyok. A korhatáros jelenetektől megkíméllek. Kora délután óta együtt vagyunk. Beszélgettünk, tervezgettünk... és azt is mondta, hogy szeret.

- Tessék? - kérdezett vissza hitetlenkedve Kelly.

- Jól hallottad, remélem, hogy igaz is.

- Szerintem igaz. Tudod mit, akkor próbálj meg minden negatív dolgot elfelejteni egyelőre és lazán viselkedni, és csak ránk koncentrálni, mintha itt sem lenne.

- És ha párcserét akarnak?

- Nyugi, megoldjuk! Ott van Richard és Jeff. Ne aggódj, nyitva tartom a szemem! Na menjünk és szórakozzunk! - mondta Kelly és visszatértek az asztalukhoz, ahogy Jeff is.

Jess már le sem ült, mert egy szép lassú szám csendült fel és Chrisszel táncolni mentek. Szorosan összebújva táncoltak. Kellyék is csatlakoztak a parkettre, majd Cassandráék is. Jess épp megcsókolta Christophert, mikor Lucas jelent meg mellettük, hogy lekérje a lányt, de Kelly gyors és szemfüles volt. Átadta Richardot Jessnek és ő ment Lucasszal. Jess nagyon hálás volt érte, de egyszer csak már nem volt mit tenni és kénytelen volt Lucasszal táncolni. A lány hagyta, hogy Lucas átkarolja és vezesse, mert mintha ólom súlyok húzták volna kezét, lábát. Ajka kiszáradt, szíve majd kiugrott a helyéről, a hangok mintha egy kilométeres távolságból bombáznák a fülét és bármennyire is szeretett volna megszólalni, nem jött ki hang a torkán.

- Megkérdezhetem, miért vagy ilyen távolságtartó velem? Még csak rám sem nézel - faggatta Lucas.

- Nem vagyok távolságtartó - válaszolt minden erejét összeszedve és tompultságát leküzdve halkán a lány.

- Gyönyörű vagy ma este is - súgta a lány fülébe, aki erre végre a férjira nézett.

- Köszönöm, de...

- Tudom, ne aggódj! Nem kezdek ki veled, csak egy megállapítás volt! - szakította félbe a férfi, s ekkor a lány szerencséjére megjelent Christopher.

- Bocsi, de visszakaphatnám a partnerem?

- Hát nem is tudom. Olyan gyönyörű és jól táncol, keress mást, őt megtartom - poénkodott Lucas.

- Szerintem, döntsön a hölgy - vette Christopher is mókára.

- Rendben, akkor Kellyt választom - kapcsolódott be Jess is a játékba.

- A szőke Kellyt? - kérdezte Lucas.

- Hát, ha a Kelly Family nem is tudom melyik fiúja nem ér rá, igen, akkor beérem a szőke Kellyvel is.

- Mit szólnál mondjuk hozzám? - ajánlkozott Christopher.

- Na jó, jobb híján - nevette el magát már a lány, és Christopherbe karolt s egy bocsánatkérő pillantást küldött Lucas felé.

Lucas otthagytá őket, s ők megcsókolták egymást.

- Szóval, bejön a hosszú haj? Ha nem bánod, én azért nem növesztem meg.

- Eszedbe ne jusson! Te így vagy tökéletes! De nehogy a fejedbe szálljon! - mondta valamivel komolyabban a lány.

Táncoltak, nevetgéltek, ugratták egymást, a fiúk iszogattak, egyszóval jól érezte magát a kis csapat.

Kb. két óra lehetett, mikor Jess és Christopher elköszöntek a többiektől, Jess lakására mentek. Mindent ott folytattak, ahol délután abbahagyták, vagyis szabad teret engedve a romantikának és a szerelemnek, no és persze a vágyaknak.

HETEDIK FEJEZET

Az átbulizott hétvége után Jessicát hétfőn reggel Jenny hat óra tájban keltette. Csendben kiosont a fürdőszobába és felöltözött, hogy ne ébressze fel Christophert, majd sétálni indultak a Luna Parkba. Hazafelé beugrott az egyik közeli pékségbe egy kis reggelinek valóért. Majd, mikor hazaértek, csendben tett-vett a lakásban, enni adott Jennynek, kicserélte a vizét, elmosogatott és portalanította a konyha bútorait. Becsukta a nagyszoba ajtót, hogy Jenny se háborgassa a férfit. Kávét főzött, mikor a férfi megjelent:

- Jó reggelt, szépségem - csókolt meg a férfi.
- Szia, jól aludtál?
- Igen, köszönöm, de jobb lett volna, ha nem szöksz el. Merre jártál?
- Egészségügyi sétán Jennyvel és utána beugrottam a pékségbe finom friss péksütikéért. Gyere egyél!
- Te egy angyal vagy, de én szerettelek volna meglepni ezzel.
- Bocsi, korán kelők vagyunk. Kávét, teát, narancslevet?
- Igen, köszönöm, ebben a sorrendben, csak tea nélkül. Mikor keltetek?
- Kivételesen hat körül.
- Hogyhogy?
- Mert hatra már meg szoktunk fordulni. Így marad idő, hogy enni adjak neki és még egyszer levigym, mielőtt a suliba mennék.
- Ja, amúgy csörgött a telefonod - mondta a férfi két falat között s nézte a szorgoskodó lányt. - Te miért nem eszel?
- Már túl vagyunk rajta, köszi. Ugye nem a telefonom ébresztett fel?
- Nem, ne aggódj! Mi a terved mára?
- Még nem tudom igazán, az biztos, hogy legépelem gyorsan az előző megbeszélés anyagát és összeszedek még egy-két dolgot szerdára. Neked?
- Semmi, egyelőre.
- Akkor miért nem fekszel vissza és pihensz még?
- Egyedül? - mosolygott kajánul a férfi.
- Én már ilyenkor nem tudok visszaaludni.
- Ki beszélt itt alvásról?
- Aha - esett le végre a lánynak. - Bocsi, de passzolnom kell.
- Miért? - érdeklődött a férfi, de a lány szerencséjére - nem tudta ugyanis és nem is akarta bővebb lére eresztetni a magyarázatot - megszólalt a csengő és a telefonja is.

A telefonért ment először a szobába, s gyorsan rápillantott, kitől volt a nemfogadott hívás. Amit csak egy grimasszal kommentált.

- Jessica Parker, szia - mondta egy nagy sóhajjal és az ajtóhoz ment és kinyitotta. - Szia, gyere be! - szólt a lány a jövevénynek, aki némán besétált, mert látta hogy telefonál. - Igen, láttam,

hogy kerestél, vissza is hívtalak volna. Igen, ő is keresett, sőt épp most toppant be - magyarázta kicsit erélyesebben, mint szeretne volna. - Nem tudom, majd, ha eldőlt, visszahívlak. Rendben, szia - tette le a telefont még nagyobb sóhajjal, mint korábban és átölelte a jövevényt.

- Anya? - tippelt a fiatalember.

- Ki más lenne? De rég láttalak.

- Szia, de jól nézel ki - bókolt a fiatalember s hosszasan ölelték egymást, mikor Christopher jelent meg a konyhaajtóban.

- Opsz, bocsi - fordult vissza a konyhába.

- Ne, ne, gyere csak! Jack, ő Christopher Carter, Chris, ő pedig Jack Parker! - mutatta be egymásnak a két férfit, akik kezét ráztak.

- Szia, örülök, hogy megismerhettelek - kezdte Jack.

- Én is - vizsgozta Christopher és végigmérte a húszas évei közepén járó, a lánynál kb. egy fejjel magasabb, kicsit testesebb testalkatú, rövid sötét hajú fiatalembert.

- Kérsz egy teát vagy valami mást? - kínálta a lány.

- Igen, kösz, egy jeges tea jól esne - válaszolta Jack.

- Be kell érned hideggel, mert jeges nincs - replikázott a lány és a konyhába ment, a két férfi követte.

- Rendben, de akkor legalább forrázott ugye, nem bogyós?

- Parker, azaz...?

- Azaz, a bátyám. Ismerlek, nyugi - fordult Jackhez a lány.

- Rosszkor jöttem? Visszajöhetek később is.

- Ugyan, dehogy, ne hülyéskedj már!

- Akkor, ha jól sejtem, te pedig az a fickó vagy, aki miatt ennyire virul? - kezdte Jack nevetve.

- Na, most állítsd le magad! - szólt rá a lány kissé komolyabban. Tudta ugyanis, hogy ez a kérdés elvezet oda, hogy „Mi lett volna, ha”, ahonnan csak egy ugrás az „Én megmondtam”, amit pedig az követ, hogy „Miért veri Jess a falba a fejét?”.

- Igen, azt hiszem. Mindent megteszek ennek érdekében - felelte Chris. - Gondolom, sok megbeszélőnivalótok van, úgyhogy én most a dolgom után nézek - állt fel Chris és indult volna a szobába, hogy összeszedje otthagyt apróságait.

- Ne, kérlek, miattam ne menj el! Maradj és töltsük együtt a napot, ha nincs más dolgod! - kérte Jack.

- Maradj! - bújt oda a lány.

- Tényleg nem szeretnék alkalmatlankodni.

- Nem zavarasz - erősítették meg szinte egyszerre.

- Rendben - egyezett bele Christopher.

- Helyes, legalább addig elszórakoztatjátok egymást, míg én megcsinálom a dolgaimat - nyugtázta a lány és a szobába ment, hogy beágyazzon gyorsan, míg a férfiak kint vannak. De Christopher megelőzte. Így bekapcsolta a számítógépet. Amíg a gép bejelentkezésére várt,

kinyitotta az ablakot és az erkélyajtót. Mivel a gép még nem volt üzemkész, visszament a konyhába a férfiakhoz. - Gyors vizit, vagy maradsz pár napig? Nem ennél valamit?

- De igen, ennék valamit, és igen, maradnék pár napig, ha nem borítom a terveiteket?

- Szolgálj ki magad! Ott van előtted az asztalon a péksüti...

- Ne már, hugi! Tudod, hogy nem élek ilyesmikkel.

- A finnyás fejedet. Tudod, mit hol találsz, szolgálj ki magad!

- Még nem volt eltervezve semmi - szögezte le Christopher és mosolygott a testvéri évődésen, szócsatán.

- Helyes, akkor segíthetsz meggyőzni Jesst, hogy jöjjön el és persze egyúttal téged is meghívlak a családi ünnepre.

- Ha ezért jöttél, már mehetsz is! - fortyant fel mérgesen a lány és otthagya őket. A számítógéphez ült és elkezdte legépelni a megbeszélés anyagát.

Hogy nem láttam előre az összefüggést? Előbb anya keres, s mivel itthon felejtettem a telómat, nem vettem fel. Nem sokkal később megjelenik Jack, s azonos időben szinte felháborodva hív vissza anya, s csak ahogy szokta, fújja a magáét, nem meghallgatva a másikat. Úgy gondolták, hogy Jack meg tud győzni, hogy hazamenjek? Tudhatnák már, hogy nem hagyom magam befolyásolni, ha hazamegyek az ünnepekre s kiteszem magam az újabb vitának, az csakis azért lesz, mert én úgy akarom.

- Milyen dolgod van? - zökkenetett ki gondolataiból Jack, mikor a lány után mentek a szobába és Chris az ágyra, Jack pedig az egyik fotelba vackolta be magát.

- Elmagyaráznád neki? - kérdezte Christól a lány anélkül, hogy levette volna a fejhallgatót, azaz a fülest a fejéről, vagy a kezét a billentyűzetről.

- Persze, folytasd csak!

- Köszí - folytatta a lány a gépelést.

- Rendbe hozhatnám magam előtte egy kicsit? - érdeklődött Jack.

- Hülye kérdés, két dolcsi. A szobád megtalálod, érintetlenül vár rád és gondolom, a fürdőhöz sem kell térkép? - élcelődött a lány.

- Köszí - puszilta meg a lány arcát és elhagyta a szobát. Ekkor Christopher is a lányhoz lépett, levette a fülest a lány fejéről és felhúzta a székről, átölelte és megcsókolta.

- Szóval ott tartottunk, hogy miért passzolsz? - puhatolta halkan a férfi. A lány sokatmondóan lesütötte a szemét.

- Nem emlékszem, hogy mióta együtt vagyunk, szóba kerültek-e valaha is a mások számára és a biológiai fejlődés szempontjából oly csodás, fontos, de számomra kimerítő, fájdalmas menstruáció gyötrelmeivel tarkított napok, vagy a vitáktól viharos családi életem. Nem, nem beszéltünk róla s nem hiszem, hogy ez a legalkalmasabb pillanat, hogy elkezdjük - morfondírozott magában a lány.

- Aha, értem, jól vagy? Nagyon megvisel?

- Nem rosszabb, mint máskor. Ne aggódj, jól vagyok!

- Megkérdezhetem, hogy...?

- Ne, kérlek, maradj ki ebből!

- Rendben, bocsáss meg, nem akartam...

- Ne, ne, kérlek, ne sértődj meg. Csak arról van szó, hogy nem akarlak belekeverni, hosszú és bonyolult.

- Tudok magamra vigyázni. Vagyis azt jelenti, hogy te nem szeretnél hazamenni az ünnepekre?

- Nem tudom, haladjunk szép sorban! Legyünk túl a szerdai megbeszélésen, aztán meglátjuk!

- Rendben, akkor már csak egy kérdésem van: ha úgy döntesz, hogy hazamész, mit szeretnél, elfogadjam Jack meghívását vagy sem?

- Természetesen igen - lépett be Jack.

- Nagy fiú vagy, drága, dönts el, mit szeretnél!

- De itt most nem az a kérdés, hogy én mit szeretnék, hanem az, hogy te szeretnéd-e, hogy elkísérjelek?

- Nem, drága, ha szeretnél nélkülem is elmehetsz, ha...

- Ez így van! - erősítette meg Jack a lány szavait és mit sem törődött annak szúrós pillantásával. - Jessy...

- Ne, Jack, bele se kezdj, ha maradni szeretnél! - vágott a szavába a lány fenyegetően.

- De...

- Nincs, de... mondtam, hogy gondolkodom rajta, és ha túl vagyok a hétre betervezett dolgaimon, majd akkor eldöntöm! Tehát elfogadod és maradsz, vagy mész, amerre látsz? - pontosította a lány ellentmondást nem tűrően abbéli szándékát, hogy nem tud és nem is akar egyelőre ezzel foglalkozni, s bátyja hagyjon nyugtot neki, és levegye a napirendről a témát.

- Maradok - sóhajtott fel Jack.

- Okos döntés - dicsérte meg a lány kedvesebben, megcsókolta Christophert és visszaült a gépéhez.

A két férfi átvonult Jack szobájába.

Két éve, mikor Jessica elhatározta, hogy a melbournei egyetemre jelentkezik és sydney-i ismerősei között elkezdett érdeklődni kiadó lakásról az egyetem közelében, olyan bérleményt keresett, ahol van másfél szoba. Jack segített kiválasztani és otthonosra szabni. Számos, az egyetemhez közelebb eső albérletről lebeszélte, mert neki vagy ez, vagy az nem tetszett. Az egyiknél az nem nyerte el tetszését, hogy földszinti és alacsonyban van az erkély. A másiknál a lakás belső elrendezése hagyott némi kívánnivalót maga után. A harmadik helyen a Jess szégyentelenül mustráló főbérelővel és a szomszédokkal kapcsolatban nyílt ki a bicska a zsebében. Sokadik nekifutásra nézték meg ezt a lakást s ezzel mindketten maradéktalanul meg voltak elégedve. Szóba ugyan nem került, hogy Jack odaköltözne, de Jess feltételezte, hogy egyszer sor kerülhet rá. Így gondosan rendben tartotta.

A fiúk távozása után elkezdett gondolkodni a családi problémák okain és megoldásán, de mikor ott tartott, hogy a kezdeti pontot felkutassa emlékezetében, sorra vétette el a gépelést. „Jess, hagyd most ezt és koncentrálj a gépelésre, mert soha nem végzel.” Egy jó háromnegyed óra után:

- Chris, átjönnél egy percre? - kérte a lány, a férfi csakhamar megjelent az ajtóban. - Megnéznéd, mielőtt kinyomtatom?

- Persze - mondta a férfi mosolyogva és helyet cseréltek, ő ült le, Jess pedig mögé állt.

- Mi ez a vigyor? - kérdezte a lány rosszat sejtve.

- Semmi, csak beszélgettünk - csatlakozott Jack Jessicáékhoz.
- Jack?
- Nyugi, semmi kompromittálót nem mondtam rólad.
- Ajánlom is. Milyenek találod? - tudakolta Christól.
- Eddig nem rossz - válaszolt a férfi és olvasott tovább, hébe-hóba kijavított egy-egy helyesírási vagy elütési hibát.
- Oké, ez a vázlat így rendben van, nyomtathatod!
- Átnéznéd az előző megbeszélés anyagát is?
- Hol van?
- A tálcán.
- Látom már. A plakát anyagán is gondolkodsz?
- Csak ötletelgetek.
- Jess, ez a program nem is olyan hülyeség. Beszállhatnék esetleg?
- Nem tudom, Jack, hogyan vennél részt a megbeszéléseken és a program hétvégéken?
- Megoldom, ha bevesztek.
- Szerdán megkérdezem a többieket, de nem ígérhetek semmit. De ugye nem lesz belőle sértődés, ha a többség nemet mond?
- Természetesen nem.
- Oké, ez is rendben van - jelentette ki Chris, mikor végzett a megbeszélés anyagával is és a plakát tervezetét kezdte olvasni. - Szerintem ezzel sem lesz semmi gond - mondta, mikor felállt a géptől.
- Akkor kinyomtatom őket és...
- És én elviszem sokszorosítani - fejezte be a lány mondatát Chris. - Nem így egyeztünk meg?
- kérdezte a lány pillantását látva.
- De, igazad van - hagyta rá a lány.
- Most hogyan tovább? - kíváncsiskodott Jack.
- Én leviszem Jennyt - felelte a lány.
- Én pedig elugrom az egyetemre és sokszorosítom azokat - jelentette ki Chris. Azzal átvette a lánytól a nyomtatóból kivett papírokat. - Hány példányban szeretnéd?
- Nos lássuk csak, most vagyunk nyolcan. Az eredeti marad nálam, ha csinálsz nyolcat, akkor az én példányom mehet Jacknek, ha úgy döntünk. Egy maradhat pótnak és egyet pedig Juliének kéne adnunk, ha az egyetem égisze alatt tervezzük megvalósítani. Mit gondolsz?
- Igazad van, akkor tíz, ugye? - összegezte Christopher.
- Igen. Ha esetleg nem lenne elég, a gépen meglesz és bármikor nyomtathatunk újat.
- Meghívhatlak titeket ebédelni valahova, aztán elütnénk valahol a délutánt és csaphatnánk egy görbe estét? - érdeklődött Jack.
- Bocs, de én a görbe estét passzolom - mondta a lány.
- Ne már, hugi! Iszogatunk, táncolunk.

- Én a hétvégén kellőképpen kiengedtem a gőzt. De ti attól elmehettek.
- Mi lenne, ha itt főznénk és... - kezdte Christopher.
- Ha elmennénk valamelyik Plázába, az ebédet is és a délutáni programot is letudhatnánk, nem? Dorbézoltunk a hétvégén? Na mesélj! - vágott a szavába Jack.
- Aha, szóval innen fúj a szél? Vásárolgatni akarsz? - kapott a fejéhez némi gúnnnyal a lány, elengedve a füle mellett bátya megjegyzését. Esze ágában sem volt megosztani Jackkel a romantikus hétvége részleteit.
- Lebuktam, bevallom. Igen vásárolni akarlak elcsalni, tudod, hogy ez sosem volt az erősségem.
- Hát, ha így áll a dolog, akkor a Pláza nem rossz ötlet - csatlakozott Christopher is a javaslathoz.
- Csak pasikkal ne kezdjen az ember - mosolygott a lány.
- Rendben, menjünk Plázába. Segítek ajándékot venni neked, de ha...
- Nem fog, megértette, levette a napirendről, ugye? - vágott a szavába Chris és kérdően nézett Jackre.
- Igen - válaszolta komolyan Jack.
- Úgy legyen - zárta le a lány.
- Akkor én elszaladok az egyetemre, ti addig sétálhattok Jennyvel és itt találkozunk! - javasolta Chris.
- Oké, de hozd vissza a papírokat, mert csak a megbeszélésen szeretném kiosztani.
- Ez természetes. Még valami, Jess, ha már így felmerült, hogy Jacket bevegyük. Beszélgettünk... - erre a lány, gondolva a folytatást és elrejtve az árulkodó jeleket - hátat fordítva Chrisnek - a gép kikapcsolásával babrált - ... Lucasszal, szeretne eljönni a szerdai megbeszélésre és esetleg őt is érdekelné.
- Neki is csak azt tudom mondani, amit Jacknek. Megkérdezzük a többiektől és meglátjuk.
- Ki az a Lucas? - kíváncsiskodott Jack. Ő ugyanis látta a lány egy pillanatra elfehéredő arcát.
- Ő a barátom és munkatársam az egyetemről.
- Ti is onnan ismeritek egymást? - faggatózott tovább Jack.
- Igen - válaszolt Chris.
- Mit tanítotok? - tette fel az újabb kérdést Jack.
- Nem mindegy az neked? - csattant fel a lány, mert úgy érezte, veszélyes vizek felé hajóznak a kérdések.
- Én szakmai ismereteket, Lucas pedig főként pszichológiai tárgyakat - felelte Christopher és nyugtatóan a lány vállára tette a kezét.
- Aha. Pszichológus vagy csak pszichológiát tanít?
- Jack! Hülye kérdés, két dolcsi. Szerinted honnan lenne jogalapja tanítani egy egyetemen, ha nincs meg hozzá a végzettsége? Mehetünk végre? - türelmetlenkedett a lány.
- Pszichológus. Akkor egy óra múlva itt találkozunk - búcsúzott el Christopher és megcsókolva a lányt, távozott.

Jack és a lány szó nélkül elsétáltak a parkba a kutyával. Séta közben Jess azon morfondírozott, hogyan mászik ki ebből? Valahogy ki kellene derítenem, mi ez az egész Lucasszal. Amit például kezdenék azzal, hogy megnézem, más pszichológussal szemben is felmerülnek a tünetek vagy csak Lucas személye váltja ki. Aztán, ha ez kiderült, ráérek a második lépésen gondolkodni, vagy nem. No, de honnan kerítsek másik pszichomókust? Aha, az egyetem, ott nemcsak Lucas tart pszichológiát. Mi lesz, ha a többség beszavazza? Hogy fogok heti két-három alkalmat kibírni? No, ne szaladjunk annyira előre! Az sem biztos, hogy csatlakozhat. Meglátjuk, megvitatom Kellyvel, s megkérdem, hátha ő tud másik pszichológust és ötletet a tesztelésre.

- Megkérhetlek, hogy szállj le a témáról? - szólalt meg végre a lány.

- Rendben, csak annyit mondj meg, hogy mi a gond vele?

- Pszichológus, nem elég ez neked? - kérdezett vissza némi megvetéssel a lány.

- Nem értem.

- Nem is kell, az a fő, hogy én értem - legalábbis azt hiszem és arra törekszem - tette hozzá gondolatban.

- Christopher...?

- Kértelek, hogy ejtsd a témát! - szakította félbe a lány és választ sem várva tárcsázni kezdte Kelly számát, de csak hangposta jelentkezett. Üzenetet hagyott: - Helló, Jess vagyok. Beszélünk kéne. Sürgős! Csörgess meg kérlek, ha ráérsz, visszahívlak! Csaó.

- Kit hívtál? Mióta jártok?

- A barátnőmet kerestem. Körülbelül egy éve.

- Miért nem hallottam még róla semmit?

- Miért is kellene mindent az orrodra kötnöm?

- Volt idő, mikor nem voltak titkaid előttem.

- Változnak az idők, ahogy mi is változunk. Te sem mondasz már el mindent.

- De én minden lényegeset megosztok veled. Miért nem lehet minden ugyanúgy, mint rég?

- Felnőttünk és mivel más-más városban lakunk és tanulunk, új emberekkel ismerkedtünk, új dolgok felé nyitottunk s így eltávolodtunk.

- A családi zűrök csak rontottak a helyzeten.

- Meglehet.

- Mi lenne, ha mostantól megpróbálnánk helyreállítani a régi kapcsolatot?

- Gondolod, sikerülhet? Részemről semmi akadály. Az első lépés lehetne, hogy nálam laksz egy darabig.

- Megegyeztünk.

*

Mire visszaértek Jess lakására, Christopher már a lépcsőn ülve, elgondolkodva várta őket. Milyen gyönyörű volt a hétvége Jess-szel. Miért változott meg minden Jack betoppanásától? Lehet, hogy Jack nem tudott rólunk? Miért nem bízik bennem és avat be abba a családi dologba? Hátha tudnék segíteni a megoldásban. Miért változik meg a levegő és Jess hangulata Lucas említése kapcsán? Mit is mondott Cassy ezzel kapcsolatban? A francba, hogy nem emlékszem, de majd megkérdem.

A lakásba lépve, Jack vállalta, hogy vizet ad az ebnek, Jess pedig megmutatta Chrisnek, hova tegye a hozott papírokat. A lány gyorsan átöltözött, egy fekete farmert és egy ujjatlan világos felsőt vett fel langyos tavaszi nap lévén. Számítva rá, hogy esetleg később jönnének haza, a pénztárca és az igazolványok mellé egy pulóvert is berakott a hátizsákjába.

- Hova megyünk? Stanford Plaza, Epping Plaza Shopping Centre vagy Viktória Market vagy...?

- Szerintem Stanford, de, ha ott nem járunk sikerrel Epping Plaza Shopping Centre - válaszolta Christopher.

A Plázába érve kicsit körülnéztek a szülőknek ajándék után, de nem jutottak dűlőre a közös ajándék vagy a személyenkénti ajándék között. Abban maradtak, hogy visszatérnek, ha eldöntötték.

- Nem ülhetnénk le öt percre? - kérdezte Jess.

- Fáradt vagy? - puhatolta Chris.

- Is - felelte minden kommentár nélkül a lány.

- Dehogynem - mondták a férfiak és leültek egy kávézóban egy asztalhoz.

- Itt eszünk vagy... - kezdte Jack.

- Hol és mikor szeretnétek? - tudakolta a lány és sokadjára már a telefonjára kukkantott, ami nem került el Christopher figyelmét:

- Hívást vársz?

- Igen.

- Szerintem később is ehetünk - javasolta Christopher.

- Rendben - hagyta jóvá Jack.

- Sziasztok - lépett oda hozzájuk Kelly, és megölelte barátnőjét.

- Hát te, gondolatolvasó vagy? - lepődött meg barátnője felbukkanásán Jess. - Kelly, hadd mutassam be neked Jacket, a bátyámat, Jack, ő Kelly, az egyik barátnőm.

- Szia, örülök, hogy megismerhettelek végre. Már sokat hallottam rólad - kezdte Kelly.

- Szia, én is örülök. Én sajnos nem mondhatom el ugyanezt. Nekem ugyanis vajmi keveset beszél Jess a barátairól - mondta Jack szemrehányóan.

- Az egyetemen futottunk össze, s valami azt súgta, hogy beszélni akarsz vele, így megemlítettem, hogy itt leszünk, és ha ideje és kedve engedi, csatlakozzon hozzánk - magyarázkodott Christopher.

- Értem, akkor nem a telepatikus képességeid fejlődésének köszönhető, hogy itt vagy. Köszönöm, Chris. Igen beszélni szerettem volna vele, s már kerestem is telefonon, de nem volt elérhető.

- Gyere, Jack, sétáljunk egyet! - állt fel Christopher és megcsókolva a lányt, udvariasan távoztak.

- Kedves és figyelmes - jegyezte meg Kelly elismerően.

- Igen, de miért és meddig? - szaladt ki Jess száján a költői kérdés.

- Na mindegy, ez más lapra tartozik. Bekövetkezett, amiről beszélgettünk a hétvégén. Nincs kedved közben segíteni valami ajándékot nézni a két pasinak? - kérdezte Jess, mire Kelly bólintott és elindultak a folyóson ellenkező irányban, mint amerre a fiúk indultak.
- Lehetne kicsit pontosabban, érthetőbben?
- Lucas... - sóhajtott fel a lány.
- Még mindig nem értem?
- Tetszik neki a program ötlete és szeretne részt venni a szerdai megbeszélésen, és ha megengedjük, beszállna, ahogy Jack is.
- Jacket is ellenzed?
- Nem, őt tudom kezelni, de...
- Kemény dió. Sápadt vagy, van más is?
- Ez nem elég? De amúgy a szokásos, azok a bizonyos nehéz napok.
- Értem. Ennyire megviselnek?
- Most még nem is annyira vészes, ennél rosszabb szokott lenni. Szóval javaslat?
- Sajnálom, de nem tudok mást, ki kell terítened a lapjaid és beszélni legalább az egyikükkel. Bár nem tudom Chris mit tehet az ügy érdekében, de akkor legalább előtte sincs többé titok.
- Hát ez az, ettől pánikoltam be, mert én is csak erre a megoldásra jutottam. Azt leszámítva, hogy azt is ki kellene derítenem, hogy Lucas személyének vagy a pszichológusnak köszönhetem a „tüneteim”.
- Bizony ez bölcs ötlet lenne, mert aszerint tudnánk védekezési, megoldási stratégiákat kidolgozni. Hogy tervezed kideríteni?
- A pontos részletesség még nincs meg, de van más pszichológus is az egyetemen, nem?
- Persze, ott van például a fejlődéslélektan vagy a személyiség-lélektan tanár. Vagy ott van az a fiatal hölgy, aki a klinikai pszichológiát fogja tanítani.
- Tudtam én, hogy téged kell kérdezzek, mert jobban ismered a tanárokat. Honnan is?
- A munkából kifolyólag, a különböző alapítványokon keresztül sokakkal kapcsolatba kerültem már sulin kívül.
- Össze tudsz nekem hozni egy randit a klinikai pszichológussal?
- Természetesen, de megadhatom a számát és magad is bonyolíthatod. Milyen apropóból szeretnél vele beszélni?
- Jobb lenne, ha te intéznéd, mert akkor tiszta maradhatna a teszt. Az apropó pedig lehetne, hogy minél több infót szeretnék összegyűjteni a klinikai pszichológiai munkáról.
- Leleményes. Megszervezem és jelzek, ha megtudtam valamit. Milyen ajándékban gondolkodsz?
- Fogalmam sincs. Christ alig ismerem, Jack pedig finnyás. Te mit vettél Richardnak?
- Egy könyvet, egy CD-t és egy karórát.
- Gondolom kiegészítve valami személyes csecsebecsével? Jaj, annyira tanácstalan vagyok. Valami vicceset, de mégis kedveset és eredetit szeretnék.
- Nehéz, mert annyira mások vagytok s annyira más, mint a többi hasonló korú. Koncentráljunk a problémára! Beszélj Christopherrel, aztán meglátjuk.
- De nem kéne egyenesen a forráshoz mennem? Szerintem Chris is hozzá küldene.

- De felesleges elkerülhető bonyodalmaktól kíméled meg magad, ha nem kerülöd meg Christ és őszintén elmondasz neki mindent.

- Ebben is van valami. Rendben, beszélek előbb Chrisszel, majd vele. Remélem, nem bánom meg, hogy így döntöttem.

- Okos döntés. Akkor térjünk át az ajándékokra. Kezdjük Jackkel. Mesélj róla!

- Egészséges, 25 éves fehér férfi. Családi állapota tudtom szerint egyedülálló - kezdte Jess.

- Köszí, van pasim - jegyezte meg mosolyogva Kelly.

- Tudom, nem is azért mondtam.

- Csak vicceltem. Folytasd!

- A sydneyi Katonai Egyetem negyedéves hallgatója. Szeret főzni, enni, tévézni, zenét hallgatni...

- Valami nem sablonosat?

- Mire gondolsz?

- Olyasmiket soroltál fel, ami a pasik kb. felére igaz lehet. Mondj valami személyeset!

- Szereti a Forma 1-et, a...

- Langyosodik. Kedvenc versenyző, vagy együttes, vagy...?

- Nem tudok. Eszméletlen, hogy mennyire nem ismerem, s nem tudom minek örülne. Na, jó hagyjuk, agyalok még rajta egy-két napot. Visszamegyünk?

- Ahogy gondolod.

Visszamentek a kávézóhoz, ahonnan elindultak. A fiúk már ott várták őket s a járőkelőket mustrálták.

- Sikerrel jártatok? - kíváncsiskodott Christopher.

- Nem - felelte Kelly.

- És ti? - kérdezte Jess.

- Mi igen - válaszolták szinte egyszerre.

- Most hogyan tovább? Kelly velünk maradsz? - érdeklődött Jess.

- Én már farkas éhes vagyok - színészkedett Jack.

- Abban biztos voltam - mondta mosolyogva Jess. - Nem venném a lelkemre, ha miattam éhen halnál, úgyhogy menjünk enni!

- Ugye ön is velünk tart, szépségem? - udvarolgatott Jack.

- Szívesen - válaszolt Kelly.

- Jack, hátrább az agarakkal! - figyelmeztette bátyát Jess, miközben elsétáltak egy gyorsétteremhez.

Christopher átölelte Jessicát és megpuszilta az arcát:

- Minden rendben?

- Nem igazán. De majd később, jó?

*

Kellemesen eltöltötték az ebédet, utána Jess lakására mentek, Kelly pedig elbúcsúzott tőlük és hazament.

- Innátok valamit?

- Én egy kávét, köszönöm - felelte Christopher.

- Jeges teád még mindig nincs?

- Mivel nem volt még alkalmam bevásárolni pár órája elhangzott kérdésed óta, így nincs.

- Írd össze, mi kell még a supermarketből és leugrok vásárolni, ti addig beszélgethettek! - ajánlotta Jack.

- Nem muszáj...

- De én szeretném - szakította félbe Jack.

- Rendben, köszi - adta át Jess a sebtében összeírt bevásárló listát.

- Jennyt is vigyem?

- Szeretnéd?

- Ha kell...

- Nem kell, majd én - csukta be bátya mögött az ajtót a lány. Egy pillanatra nekidőlt az ajtónak s nagyot sóhajtván, összeszedve magát: „Ess túl rajta! Nem kell a körítés, vágj egyenesen a közepébe!” gondolatokkal visszament a konyhába.

- Maradunk, vagy sétálnál? - kérdezte Christopher.

- Maradnék.

- Rendben. Kérdezzek, vagy megy egyedül? - vágott bele a férfi, mikor a lány lerakta elé a csésze kávét.

- Mire vagy kíváncsi?

- Kettőnkkel minden rendben van?

- Szerintem igen. Szerinted?

- Igen, de... - kortyolt bele a kávéjába Chris.

- De mi?

- De lehetnél nyitottabb irányomban.

- Ezt hogy érted?

- Vegyük például azt a pletykát Cassyvel, nem fordultál hozzám, hogy megbeszéljük. Vagy, ha bármi van, Kellyhez fordulsz, nem pedig hozzám.

- Igazad van, sajnálom. De végül is ezért vannak a barátok, nem?

- De igen. Azt a pletykát is vele beszélted meg, ezért nem jöttél hozzám?

- Nem, mondtam, hogy nem törődöm a mendemondákkal. Egyszerűen nem foglalkoztam vele.

- Nem fér a fejembe, hogy miért nem olvastad a fejemre, miért nem tisztáztuk? A többség azt tette volna.

- Mint a mellékelt ábra mutatja, én nem vagyok a többség. Miből gondoltad, hogy beszélni akarok Kellyvel?

- Feltételeztem, kikéred a véleményét, mielőtt a többiek elé tárod Jack és Lucas csatlakozási szándékát.

- Helyesen, mégis tévesen gondolkodtál. Mindjárt megmagyarázom. De mielőtt rátérnénk a lényegre, én is kérdeznék valamit.

- Hallgatlak!

- Ki nyerte a fogadást? Nem is, átfogalmazom, szerinted fer úgy fogadást kötni egy állítólagos baráttal, hogy tudod, már te megnyerted?

- Ezt most nem értem, megmagyaráznád esetleg?

- Valamelyik nap az irodádba indultam, mert úgy volt megbeszélve, hogy együtt jövünk el és esetleg csinálunk valamit délután, mozi vagy valami hasonlóban gondolkodtunk. Az ajtó résnyire nyitva volt, Lucasszal beszélgettetek odabent. Valami fogadásról, tisztességes versenyről és rólam volt szó.

A férfi megdöbbsent a hallottakon. - Na most légy okos! Őszinteséggel kivághatom magam - gondolkodott.

- Osztottam, szoroztam és összeraktam a képet, azt hiszem és hallgattam.

- Mennyit hallottál a beszélgetésből?

- Többet, mint szerettem volna.

- Aha. Miért?

- Mit miért?

- Miért hallgattál? Miért nem jöttél be?

- Mert kíváncsi voltam, vártam, hogy mi fog kisülni az egészből.

- Kiderült valami?

- Semmi olyasmi, amit ne tudtam volna eddig.

- Miért most hoztad ezt fel?

- Mert épp most vetted a szememre, hogy nem beszélek meg veled semmit. Hát itt van, akkor változtatok rajta.

- Igen, igazad van. Egy fogadással poénkodtunk és igen, abban is igazad van, hogy a szebbik nem áll a középpontban. Igen, te is szóba kerültél, de az csak gyerekes élcelődés volt. Csak poén volt az egész. Semmit nem mondtunk vagy tettünk, amivel megbánthatnálak vagy kivíthatnám haragod.

- Tuti biztos?

- Biztos.

- Lucas is így emlékszik?

- Igen, megkérdezheted.

- Merem remélni! Még valami, amit szeretnél megosztani velem?

- Nincs. Térjünk a lényegre! Hogy lehet, hogy helyesen, mégis tévesen gondoltam? Ha jól sejtem, nem Jack csatlakozásával van gondod?

- Netán hallottál valamit?

- Semmi konkrétat. Cassandra kérdezgetett ezt-azt, én is osztottam, szoroztam.

- Mire jutottál? - kérdezte kissé idegesen a lány és hátat fordított a férfinak.
- Valami gubanc van veled és Lucasszal.
- Ez így ebben a formában nem igaz - sóhajtott fel a lány és a férfira nézett. - Mielőtt még beindulna a fantáziád: nem ismertük egymást korábban, nincs, nem volt és soha nem is lesz köztünk semmi!
- Soha ne mondd, hogy soha!
- Hogy is fogalmazzam meg? A képlet egyszerű, bár nem tudom, mik a fóbiás félelem jellemzői. De azt hiszem, valami ilyesmi félelem, nem is a félelem, rossz szó ide, mindegy, szóval valami ilyesmi gyötör vele szemben. Tény, hogy szerencsétlen nem tehet róla, sőt nem is tett semmit, amivel ezt előidézhette.
- Tud róla? Egészen pontosan mit takar ez az akármí? Nevezzük pániknak, vagy maradjunk a főbiánál.
- Nem, nem tud róla. Hogy mit takar? Állítólag már a neve említésére is belefehéredék, a találkozásnál pedig uralhatatlan bénultság, zavar kerít hatalmába.
- Milyen zavar?
- Nem olyan, mint korábban a te esetedben.
- No, no, mesélj csak! - villanyozódott fel a férfi.
- A te társaságodban is szorult helyzetben voltam, de azért, mert tetszettél, mint pasi. De az ő esetében nem erről van szó.
- Hát miről? Miért vagy annyira biztos benne, hogy nem érzelmi alapú?
- Először is, mert mint mondtam, más természetű a bizonytalanság. Másodszor, pillanatnyilag egy férfi áll a figyelmem középpontjában. Harmadszor pedig, nem ismerem se annyira, hogy szeressem, se annyira, hogy ellenszenvvel viseltessek irányában.
- Mi a fő oka a pániknak? Nem igazán értem, mondj egy példát!
- Rendben, azt hiszem a fő ok a tudat, hogy pszichológus. A példa: vegyük a vizsgámat.
- Miért, mi volt a vizsgán?
- Elsőre megvágott, de most nem ez a lényeg - mesélte halkan a lány.
- Tessék? Hogy-hogy...?
- A többiek levizsgáztak, majd behívott engem és megkérte Kellyt tanúnak. De még a nevemet sem tudtam kinyögni, nemhogy a kérdéseire a válaszokat.
- Készültél rendesen?
- Jelesre nem tudtam, de minimum egy középepest el kellett volna érjek.
- Leblokkoltál, ez mindenkivel megesik.
- Csakhogy másodjára sem beszéltem többet.
- Akkor is meghúzott?
- Nem, átengedett, bár nem értem, miért, mert tényleg nem szóltam sokat. Talán egy kérdésére ha válaszoltam. Ja, és hozzáteszem, nem azért, mert nem készültem, tudom, hogy ez most magyarázkodásnak hat, de... Kelly és Lucy a tanúm, hogy becsületesen felkészültem a vizsgákra. De mikor ott ültem előtte, ha nem ültem volna, biztos, hogy eldobom a marhahúst - a férfi elmosolyodott a szóhasználaton.

- Bocsáss meg, folytasd, kérlek!
- A gyomrom a torkomban, a szívem majd kiugrott a helyéről, kivert a hideg veríték. A nyelvem meg a testem nem követte agyam parancsait, így se megmozdulni, sem megszólalni nem tudtam.
- Azt hiszem, értem, de szombaton... - idézte fel a férfi táncos, szórakoztató estéjüket.
- Szombaton, hát igen érdekes volt. Meglepett a megjelenése, amiben, ha jól sejtem Cassandra keze van. De most ez mellékes. Kelly...
- Szóval Kelly? Tudott róla?
- Igen. Szóval, Kelly résen volt, mindig úgy intézte, hogy elkerüljük egymást párcserekor. De egyszer már nem tudott mit tenni, így táncoltam vele.
- De nem volt semmi...
- De szintén előjöttek a „tünetek”. A testem és a nyelvem nem engedelmeskedett megint. Így hagytam, hogy vezessen.
- Nekem úgy tűnt, jól elbeszélgettek.
- Nem. Meg is kérdezte, miért vagyok vele ilyen távolságtartó? Amire nem tudtam válaszolni. Majd bókolni kezdett, hogy gyönyörű vagyok, ekkor már szerencsémre megjelentél és kezdett visszaállni minden a rendes kerékvágásba.
- A bók hogy érintett?
- Meglepett.
- Kelly javasolta, hogy mondd el mindezt nekem?
- Igen.
- Kelly véleménye szerint mi a kiváltó ok?
- Nem is tudom, nem boncolgattuk, inkább a megoldáson agyaltunk.
- Kelly sem számolt azzal a lehetőséggel, hogy érzelmi szálak pendülnek?
- Szó sincs lelki eredetű vonzalomról vagy hasonlóról.
- Amúgy nem mondtad volna el? Miért most?
- Nem tudom. Hogy miért most? Azért, mert azt hiszem, most jutottam el arra a pontra, hogy tennem kell valamit. Az elején még minden rendben volt, mert nem tudtam, hogy pszichológus. Amikor megtudtam és már mi is kavarogni kezdtünk egymással, még mindig nem volt akkora gubanc, mert különböző ürügyekkel kitérhettem előle. Akkor kezdődött a pánik, mikor Cassandra közölte és Kelly megerősítette, hogy ti barátok vagytok. Tehát csak idő kérdése és nem tudok kibújni a találkozások és egyebek elől. Kellyvel már beszéltünk róla, hogy előbb vagy utóbb biztos szóba kerül köztetek a program és a lehetőség, hogy csatlakozzon. Így döntöttem, hogy lépnem kell és a forráshoz menni.
- Helyes döntés. Elkísérjelek? Segíthetek valamit?
- Nem, köszönöm, azt hiszem, ezzel egyedül kell szembe nézzek, megbirkózzak.
- Mit értesz az alatt, hogy a tudat, hogy pszichológus?
- Csupa apróság. Az a folytonos analizáló pszichológusi nézés, amikor minden egyes apróság-nak, mozdulatnak, megnyilvánulásnak valamiféle értelme van. De persze köze sincs a valósághoz. Na, ez így lehet, hogy erős, de mindjárt megmagyarázom! Általában nem érdekel,

hogyan vélekednek mások rólam, a kinézetemről, a megnyilvánulásaimról. De ezzel nem tudok mihez kezdeni.

- De ugye ez alól a barátok kivételek? Mármint a vélemény...

- Igen, a baráti megítélés más kategóriába tartozik.

- Visszatérhetnék egy pillanatra a tudathoz?

- Hogyne.

- Pontosítanád?

- Az idegességtől kiszárad a szám, megnedvesítem a nyelvemmel, vagy a fülem mögé igazítom a rakoncátlan hajtincset. Ez mind-mind pszichológus fejjel flörtölést jelenthet, ha mindehhez még egy mély dekoltázsú felső párosul, máris kihívó, cafka vagyok.

- Már bocsí, de ez butaság.

- Szerintem nem és nem hiszem, hogy meg tudnál te vagy bárki győzni az ellenkezőjéről.

- Örülök, hogy beavattál.

- Most már én is. Nem akartalak kihagyni, csak, mint mondtam, először a forráshoz akartam menni.

- Értem, és mikor mész Lucashoz?

- Még alszom rá egyet, de azt hiszem, holnap. - Ekkor csöngettek, Jess ajtót nyitott.

- Sydneyben voltál?

- Dehogy, csak gondoltam, egy kis időre van szükségetek - felelte Jack.

- Bolond, de borzasztóan kedves vagy. Emiatt nem kellett volna az utcán rostokolni.

NYOLCADIK FEJEZET

Másnap, azaz kedden reggel Jessica szokásához híven korán kelt, sétáltak Jennyvel és reggelinek valót vettek a pékségben. Megreggeliztek és csendben serénykedett, hogy ne ébressze fel a másik szobában alvó Jacket. Nyolc óra körül nem várt rá tovább, hogy felébredjen. A reggelijét, egy kulcsot és egy levelet a konyhaasztalra készített:

Jó reggelt!

A reggelid és a kulcsod az asztalon.

Jennyt megettettem, ne adj neki többet, kérlek!

Elmentem a dolgaim után, ha nem érnék vissza és te is hosszabb időre elmész itthonról, vidd le, kérlek Jennyt dél körül!

Sietek haza.

Szép napot!

Jessy

Elsőként a Stanford Plázába ment. Vett Christophernek egy jazz műfajú, Jacknek pedig egy könnyűzenei CD-t, mert tudta, ezeket szeretik. A Plázából a három utcával odébb lévő Lucas Anderson irodáját, magánrendelését magába foglaló épületbe ment. A címet Kelly szerezte meg neki munkatársi segítséggel.

Séta közben egyre idegesebb lett s a várható forgatókönyveket latolgatta. Az „A” lehetőség szerint kiröhög és elhajt. A „B” verzió, hogy hüvös és elhatárolódik. A „C” esetben szánakozik és zártosztályra küld. Ugyan menj már, Jess, csupa negatív verziókon gondolkodsz. Tedd félre az előítéleteid! Nem kell parázni! Szedd össze magad, menj föl, s terítsd ki a lapjaid! Még az is meglehet, hogy meglepetés ér, mert jobban fogadja, mint azt te gondold. De addig nem tudod meg, míg nem beszéltél vele, úgyhogy nagy levegő, nyugodj meg és irány az emelet.

- Jó napot kívánok! - köszönt Jessica belépve a váróteremnek berendezett előtérbe.

A helyiség jól felszerelt, minőségi bútorokkal volt berendezve, bőr ülőgarnitúra fotelekkel, amelyek egyikén egy negyven körüli férfi várakozott. A fotelek előtt üvegasztalon különböző szakmai és egyéb szórakoztató folyóiratok és magazinok. Jobbra egy hatalmas, 1860 körüli, fenyő, felújított, vaxolt felületkezelésű, külső zsanéros, díszített hátú Biedermeier íróasztal mögött a titkárnő épp telefonált. A titkárnő egy harminc körüli vékony testalkatú, szemüveges mosolygós hölgy volt. Jess megállt előtte és megvárta, míg leteszi a telefont.

- Jó napot kívánok! Miben segíthetek? - kérdezte mosolyogva a titkárnő.

- Jó napot! Beszélhetnék Mr. Andersonnal? - érdeklődött halkán Jess és megfogta az íróasztal szélét, mert hirtelen gyengeség fogta el. A titkárnő a naptárt kezdte lapozgatni. - Nem, nem kérek időpontot! - folytatta Jess.

- Foglaljon helyet, kérem! Tíz perc múlva végez az üléssel és akkor megkérdezem!

- Köszönöm - mondta Jess és elindult a bejáratú ajtóhoz legközelebb eső fotelhez. A füle zúgni kezdett, a beszélgető titkárnő hangja nagyon messziről hatott, a szíve pedig gyorsabban vert, majd kiugrott a helyéről, de épségben elérte a fotelt és lehuppant. Úgy érezte, mindjárt elájul.

A titkárnő jelent meg mellette, megérintette a lány vállát:

- Minden rendben? Megkínálhatom egy pohár vízzel vagy kávéval? - tudakolta aggodó arccal.

Jess nemet intett a fejével, majd nagy nehezen megszólalt:

- Szemben láttam egy kávézót, ott megvárnám. Megkérhetném, hogy szóljon oda, bármilyen választ ad?

- Igen. Mit mondhatok neki, ki keresi?

- Jessica vagyok - hadarta a lány és további kommentár nélkül távozott.

Szinte kettisével szedte lefelé a lépcsőt, hogy minél előbb elhagyhassa az épületet. Végre kilépett az utcára, egy kis ideig ácsorgott az épület előtt, hogy erőt gyűjtsön és összeszedje magát, nagyokat szippantott a „friss”, kicsit bűzös kipufogós levegőből, majd átment az utca másik oldalára és bement a kávézóba. Leült egy sarokasztalhoz és rendelt magának egy teát. Lassan kortyolgatta a teát és nézegette a kávézóba betérő és az utcán elhaladó embereket.

Húú, ez rémesebb volt, mint gondoltam. Milyen égő lett volna, ha még el is ájulok. Mindenesetre az már biztos, hogy oda többet nem megyek, mert, mint a mellékelt ábra mutatja, ott - mármint a rendelőjében - fokozottabban jelentkeznek a tüneteim. Kíváncsi vagyok, hogy tudunk-e beszélni? Megiszom a teám és fél órát várok, ha addig nem ér ide valami visszajelzés, lelépek.

Jó negyedóra múlva:

- Szia. Leülhetek? - lépett oda hozzá Lucas Anderson.

A férfi hatalmas, karcsú, masszív, rendíthetetlen toronyházként tornyosult a lány fölé a maga 188 centijével. Fehér ingében és sötét öltönyében, sötét rövid, Kleopátra hajával, jól festett. A lány meglepettségében csak bólintani tudott. A férfi leült vele szembe és az arcát fürkészte.

- Jól vagy? Margareth mondta, hogy ájulás kerülgetett.

- Margareth?

- A titkárnőm.

- Igen, köszönöm kérdésed. Jól vagyok. Ráérsz most beszélgetni vagy jöjnek vissza később?

- Ráérek. Visszamegyünk?

- Baj lenne, ha... - puhatolta Jess félénken, majd összerezsent, mikor megcsörrent a telefonja. Amire gyorsan rányomott, hogy nem fogadja a hívást.

- Ha itt maradnánk? - fejezte be a lány mondatát a férfi. Ekkor az ő mobilja kezdett csörögni, amit időközben kivett a belső zsebéből és az asztalra helyezett. - Bocsáss meg, de ezt fel kell vennem! - A lány bólintott, mire a férfi felvette a telefont. - Szia. Igen, itt van, és jól van! Micsoda? Szóval ő érteni fogja, oké, mondom neki. Ne aggódj, majd hazaviszem! Később beszélünk, szia! - tette le a telefont a férfi.

A pincér jelent meg mellettük:

- Mit hozhatok?

- Egy kávé kérek, köszönöm. Neked mit kérhetek? - nézett kérdően a lányra.

- Még egy teát, köszönöm - válaszolta a lány, de még mindig nem nézett a férfira.

- Ott tartottunk, hogy nem lenne-e baj, ha itt maradnánk? - vette fel újra a beszélgetés fonalát a lány.

- Nem, persze. Christopher volt. Azt javasolta, hogy kössem be a szemem és, hogy te érteni fogod! - ecsetelte a férfi, mire a lány elmosolyodott, de mivel szólni nem szólt semmit, így folytatta. - Chris és te?
- Nos, igen.
- Ez sok mindent megmagyaráz.
- Miről beszélsz?
- Chris viselkedéséről az utóbbi időben. De térjünk a tárgyra! Megkérdezhetem, mi történt a váróban?
- Ahogy sejtettem, te aztán nem vesztegeted az időt - jegyezte meg a lány. - Felejtsd el Chris javaslatát, kérlek! Megértesz mindent, ha elmondtam végre jövelelem okát - folytatta halkan a lány. Meghozták a rendelt italokat.
- Beszélgettünk Christopherrel arról a programról. Ha jól sejtem, azzal kapcsolatosan kerestél meg? Nem szeretnéd, ha csatlakoznék ugye? - kezdte a férfi.
- Huh! Nincs ellene kifogásom, hogy csatlakozz a programba. Személyes jellegű...
- Értem, akkor hallgatlak, nem szólok közbe!
- Tisztában vagyok vele, hogy a mondandómmal tovább rontom amúgy sem fényes megítélésed rólam.
- Várjunk csak! Miből gondolod, hogy rossz véleménnyel vagyok rólad?
- Most az mellékes.
- Nem, szerintem nem.
- Na jó, nem kerülgetem és szépítem tovább a dolgokat, egyfajta pánikfélelem, fóbias félelem fog el a közeledben - bökte ki a lány.
- Tessék? Ezt hogy érted? Megmagyaráznád? - értetlenkedett a férfi.
- Tudom, hogy ez az én problémám és nekem kell...
- Nem, ezt rosszul látod. Nem kell vele egyedül megbirkóznod. Chris is és én is melletted vagyunk!
- Köszönöm, de...
- Nincs de! Kifejtenéd? Chris tudja?
- Igen. Tegnap eljutottam arra a pontra, hogy nem tudok különböző okokkal kitérni előled, illetve nem akarok, hanem lépnem kell valamit. Így úgy döntöttem, hogy a forráshoz megyek, de előtte mindent elmondtam Chrisnek.
- Mi mindent?
- Elmeséltem például a vizsgámat, hogy elsőre meghúztál. Nem magyarázkodni akartam, csupán elmeséltem, hogy mikor ott ültem előtted, még a nevemet sem tudtam kinyögni. Ha nem ültem volna biztos, hogy eldobtam volna a marhahúst. A gyomrom a torkomban, a szívem majd kiugrott és se a nyelvem, se a testem nem engedelmeskedett az akaratomnak. Nem csoda hát, hogy elhasaltam.
- Stresszhelyzet volt, leblokkoltál, ez mindenkivel megeshet.
- Christopher is ezzel jött, de másodjára szinte ugyanúgy megismétlődött. Vagyis nem rövidzárlat vagy egyszerű leblokkolás volt. Miért is engedte át?

- Nos, lássuk csak! Ha nem hallottam volna vizsga előtt a folyosón, hogy válaszolgatsz Kellynek és a másik szőke lánynak az anyagból feltett kérdéseire, nem lett volna más válaszádom, de így volt. Igaz, nem nekem válaszoltál, de fejből jött, így az nem volt kérdés, hogy tudod az anyagot. Csak azért nem adhattam jobb jegyet, mert nem nekem mondtad, illetve nem sokat szóltál a vizsgán.

- Értem és köszönöm. Más, azt hiszem, nem vette volna figyelembe a folyosón elhangzottakat.

- Mi volt még?

- Azt hiszem az lesz a legjobb, ha az elején kezdem.

- Igen.

- Nem volt semmi gondom az elején. Ott kezdődtek a gondok, mikor megtudtam, hogy te...

- Én mi?

- Hogy te pszichológus vagy - bökte ki nagy nehezen a lány.

- Erre visszatérünk, folytasd, kérlek!

- Még ez sem volt olyan vészes, hisz kitérhettem előled különféle okokkal. Majd keveregni kezdtünk Chrisszel. Mindig volt kibúvó. De amikor megtudtam, hogy ti barátok vagytok, már nem volt kérdés, hogy előbb vagy utóbb nem kerülhetem el a találkozásokat veled.

- Szombaton, mikor megleptünk titeket, falfehér lettél. Az is ennek tudható be?

- Igen. Cassandra dobta fel a meglepetés ötletét?

- Igen.

- Így legyen ötösöm.

- Megmagyaráznád?

- Első vizsga előtti nap feljött hozzám a kis csapat, hogy meggyőzzenek, vegyek részt a programban. A kis akciójukkal elvettek két órát a tanuló időmből. A végén már csak négyen maradtunk, Cassandra, Kelly és Chris. Azt hiszem, Cassandra megkérdezte, miből vizsgázunk. Mikor Kelly válaszolt, hogy pszichológia, Chris az érdekelte, kinél. Kelly feleletére, hogy nálad, állítólag szintén belefehéredtem. Ami nem kerülte el Cassandra figyelmét.

- Szintén?

- Várótermi jelenet.

- Értem, Chris?

- Nem tudom. Aztán pár nappal később egy félreértést tisztáztunk Cassandrával, mikor megjegyezte, hogy ő a barátjával, Chris pedig Lucasszal távozott a bárból.

- Nem rám tartozik, de nem igazán értem, mi volt a félreértés? A szóbeszéd szerint Cassandra és Chris a bárban...

- A félreértés ott volt, hogy Cassandra úgy vélte, a pletyka miatt kezdtem vele távolságot tartani. De a valódi ok a titkom megőrzése lett volna.

- Vagyis a kapcsolatod Chrisszel? Értem, folytasd, kérlek! Ott tartottál, hogy...

- Én marha pedig, igaz elfordultam, hogy ne láthassa az arcom, mikor visszakérdeztem, Andersonnal?

- Gondolom magáért beszélt, hogy elfordultál.

- Majd később rá akart kérdezni, de azt hittem, elég furmányosan váltottam, de csak felcsigáztam érdeklődését. Aztán jött a szombati magánakció.
- Értem, akkor most rátérhetnénk arra, hogy mi okozza a zavarod okát?
- Azt hiszem, az a tudat, hogy pszichológus vagy. Az a méregető, analizáló nézés, mikor minden egyes apróságnak, mozdulatnak valami jelentése van számotokra, aztán lehet, hogy köze sincs a valósághoz.
- Ez szintiszta előítélet.
- Meglehet és sajnálom, de így érzem, s pillanatnyilag nem tudok mit kezdeni vele.
- Konkretizálnád, mire gondolsz?
- Vegyünk egy tök egyszerű példát, ami persze nem csak rátok igaz, de igaz. Itt ülsz velem szemben kb. egy méterre, nem nézek a szemedbe, mire te és a többiek: nem nézek a szemedbe, mert nem merek, mert rejtegetek valamit, vagy nem mondok igazat, vagy... Meg sem fordul a fejetekben, hogy...
- Hogy nem látsz el odáig - fejezte be a lány mondatát a férfi együttérzően.
- Úgy van. Én lennék a legboldogabb, ha nem így lenne.
- Ez butaság, mármint, hogy én így vélekednék, illetve gondolom.
- De első találkozásunkkor?
- Bocsi, de nem is emlékszem, mikor találkoztunk először. Nem azért, mert felejtető találkozó volt, hanem mert sok emberrel találkozom nap mint nap. Nemcsak az egyetemen dolgozom, ott van még a rendelő, aztán a másik egyetem itt Melbourne-ben és a kórházban is előfordulok.
- Hogy bírod mindezt összeegyeztetni? - érdeklődött a lány.
- Elég nehezen, de megoldom.
- Éhesek a porontyok, mi? Bocs ez indiszkrét volt, nem kell válaszolnod.
- Nem vár otthon senki, egy négylábún kívül, ha erre voltál kíváncsi. Visszatérhetnénk a példákra?
- Vegyük a másik példát, a vizsgát. Ideges voltam a vizsga miatt, kiszáradt a szám, meg nedvesítettem a nyelvemmel, aztán a fülem mögé tűrtem egy rakoncátlan hajtincset, mindehhez egy kivágott felső társult volna, máris bekerültem a kihívó, cafrika kategóriába.
- Ez hülyeség. Igen, a pasik többsége más környezetben ezt a testbeszédet flörtölésként fogja fel, de én nem. Te se nem kihívó, se nem kétes hírű vagy erkölcsű nem vagy. Tévesen gondolkodsz rólam és a munkámról. Először is nem analizálok rendelőn kívül, másodszor nem esünk abba a hibába, mint az emberek többsége, hogy sztereotipizáljuk vagy skatulyázzuk az embereket.
- Bocs, de nem győztél meg - ekkor rezegni kezdett a lány telefonja, érte nyúlt, hogy ismét kinyomja, de a férfi megelőzte:
- Vedd csak fel!
- Szia, Steve. Nem, de elvileg Jack otthon van. Meg tudad szerezni? Á, de rendes vagy. Bedobnád Jacknek? Kösz, hálám örökre üldözni fog - mondta mosolyogva a lány, a férfi intett addig a pincérnek és kért egy narancslevet, majd megfogta a lány jobb kezét, s mikor a lány ránézett, a poharára mutatott, a lány megrázta a fejét: - Nem, köszönöm. Nem, nem neked mondtam - folytatta a lány a telefonálást. - Még van egy kis dolgom, aztán megyek. Később beszélünk, szia - fejezte be a lány a beszélgetést.

- Nos, akkor hogyan tovább? Kérsz segítséget szakembertől?
- Azt majd az idő eldönti.
- De rejtélyes. Azt azért lehet tudni, hogy a problémád a személyemhez és a munkámhoz kötődik, vagy csak a munkámhoz?
- Nem értem a kérdésed.
- Ne értsd félre, nem célozgatok semmire. Csupán arra lettem volna kíváncsi, hogy mi a helyzet az egyetem többi pszichológusával?
- Nos, ez még tesztelés alatt van. A végeredménytől függhet a szakemberi segítségkérés.
- Értem, vagyis nem egészen, de... Maradjak távol a programtól?
- Nem, dehogy is. Ha kedved van és a többiek benne vannak, részemről nincs akadálya. Vagyunk annyira intelligensek és felnőttek, hogy a helyén kezeljük a dolgokat.
- Mi lesz a főbiáddal?
- Nem tudom, majd meglátjuk, lehet, hogy ha jobban megismerjük egymást (ami a program miatt elkerülhetetlen lesz) elmúlik. Huh, ez most elég furán hangzott.
- Miért, nem volt ebben semmi furcsa. Lehet, hogy csak az ismeretlentől való félelem...
- Ne, ne, ezt ne, kérlek! Megbirkózom vele, egyedül! De, ha mégsem, te tudod meg elsőként!
- Csak egy megállapítás akart lenni, nem terápia vagy analízis - jegyezte meg a férfi.
- Nem akartalak megbántani, ne haragudj! - mondta a lány bűnbánóan.
- Nem haragszom. Holnap mikor és hol lesz az a megbeszélés?
- Nálam 10-kor, de, ha esetleg...
- Nem, nem, köszönöm, nekem is jó a 10 óra. Sietsz, vagy ráérsz még egy kicsit mesélni nekem erről a programról?
- Nem sietek. Miről szeretnél hallani?
- Mindenről, amit csak el lehet mondani róla: Kinek az ötlete volt? Hogy indult? Mit is akar egészen pontosan takarni?
- Hol is kezdjem? Az egész úgy indult, hogy pár évfolyamtársamnak tartottam egy kis tapasztalatszerzési akármit.
- Miért és milyen?
- Mert Brandon nem értette, hogy lehet így boldogulni. Mire én, minek magyarázkodik, amikor ki is próbálhatja. Bementünk az 5. előadóba, bekötöttem a szemét és úgy kellett eljutnia az ajtótól a hátsó padsorig.
- Leleményes.
- Köszönöm. A többiek is kipróbálták, majd Christopher és Cassandra is belecsöppent a játékba. Nem volt elég nekik a teremben való közlekedés, így másnap délután kivittem a kis csapatot az utcára. Ahol szintén bekötött szemmel és fehérbottal közlekedtek, vásároltak, kávéztak, tanultak és futottak.
- Mindenki mindent?
- Nem, kettesével. Az egyik volt a vak, a másik a segítő. De nem karolva segített, kivéve a futást, hanem csak szóval. Ekkor jött a kis csapat azzal, hogy valósítsuk meg szélesebb körben.
- Ez hogy érintett téged? Úgy értem...

- Hogy?
 - Úgy értem, hogy nem érezted tapintatlanságnak, érzéketlenségnek részükről? Az elején azt mondtad, hogy meg akartak győzni, hogy vegyél részt benne, vagyis te...
 - Nem. Ezt Kelly is felvetette. Nem éreztem bántónak, mert nem úgy álltak a dologhoz, hogy legyen okom megsértődni rajta. A másik kérdésre is nem. Nem akartam ebben már részt venni. Az ő ötletük volt, megmutattam, hogy lehet megvalósítani, oldják meg.
 - Miért nem akartál segíteni nekik?
 - Mert itt volt a vizsgaidőszak, többek között.
 - Vagyis volt még egyéb ellenérv is, amiről...
 - De aztán valahogy mégis beszerveztek - válaszolt a lány szándékosan megkerülve a kérdést.
 - Ez sem bántott?
 - Nem, mert a kompromisszum jegyében bebiztosítottam magam. Megbeszéltük, hogy egy-egy hétvégét szánunk egy témának.
 - Milyen témákban gondolkodtatok?
 - Tanulás, közlekedés, szórakozás és munka. Január 21-én kezdjük a tanulással.
 - Hol és mikor?
 - Ez még szervezés alatt van. Úgy terveztük, hogy szombaton 9-kor kezdjük. Óránként váltjuk a csoportokat este 18-ig. Vasárnap ugyanez, minden órában más a ceremónia mester. Felosztottuk a munkát, szerdánként és szombatonként ülünk össze megbeszélni a végzett feladatokat.
 - Miben segíthetek?
 - Egyelőre semmiben, majd, ha a csapat úgy dönt, akkor megbeszéljük.
 - Tényleg nem gond, ha...
 - Nem, ne aggódj.
 - Van még valami, amit szeretnél megbeszélni?
 - Nincs, köszönöm, hogy meghallgattál.
 - Én pedig köszönöm, hogy megbíztál bennem és beavattál. Hazavihetlek?
 - Igen, azt megköszönném, mert engem is vár egy négy lábú, akinek lassan sétálnia kéne - állt fel a lány és táskájában kezdett kotorászni egy kis apró után.
 - Hagyd csak, meghívtalak!
 - Nem úgy van az - ellenkezett a lány.
 - Dehogynem. Felajánlhatom segítő karomat? - tudakolta a férfi.
 - Köszönettel elfogadom, bár boldogulok egyedül is - felelte a lány és a férfi jobbába karolva kimentek annak autójához.
- A rövid, pár perces úton kellemesen elbeszélgettek az időjárásról, a forgalomról és az egyetemről. Majd a lány lakása előtt az utcán elbúcsúztak. Jesst Jack és Steve várta otthon, később Christopher is befutott. Elmesélte neki a Lucasszal való találkozást.

KILENCEDIK FEJEZET

Szerdán fél tíz körül befutott Kelly, hogy segítsen előkészíteni a megbeszélést.

- Helló! Mi újság? - köszönt Kelly.

- Szia. Hát az van. Kérsz egy teát?

- Igen, köszönöm. Többiek?

- Jack levitte Jennyt, Christopher pedig innivalóért ment - ecsetelte Jess, miközben a konyhába mentek.

- Mi történt?

- Beszéltem Chrisszel is, Lucasszal is.

- Helyes. Hogy fogadták?

- Meglepően jól. Mindketten felajánlották segítségüket a probléma megoldásában. Te mire jutottál a pszichológusokkal?

- Simonnal és Rosie-val sikerült beszélnem, s elvileg jövő héten tudnak is fogadni. De biztosat később tudok mondani.

- Köszönöm, visszatérünk rá - válaszolta Jess. Ekkor csöngettek, ajtót nyitott. Christopher és Lucas érkezett. - Sziasztok, gyertek beljebb!

- Szia - köszöntek a férfiak.

- Innátok valamit?

- Kávét, köszönöm - felelte Lucas.

- Én is - csatlakozott Chris.

- Abban biztos voltam - csipkelődött mosolyogva a lány és bementek Kellyhez a konyhába.

- Sziasztok - fogadta őket Kelly, aki ivópoharakat tett egy tálcára.

- Kelly, adnál nekik kávét? Van még egy kis dolgom.

- Persze, menj csak.

- Köszí - mondta Jess, a szobájába ment és bekapcsolta a számítógépet. Előkészítette a diktafont és a papírokat, amiket szét akart osztani. Ekkor Christopher jelent meg mellette és átölelve megcsókolta.

- Elnézést - lépett be Lucas és Kelly a szobába, mire a párocska szétrebbent, de tovább ölelték egymást.

- Minden rendben? - puhatolta halkán Christopher a lánytól, aki némán bólintott. - Csak egy kicsit idegesít a jelenléte - tette hozzá gondolatban.

- Van még valami előkészítenivaló? - kérdezte Kelly. - Az üdítőt beraktam a hűtőbe és elővettem a poharakat.

- Köszönöm, nem, már csak egy-két apróságot kell elővegyek s minden megvan - válaszolt Jess és egy futó csókot nyomva Chris ajkára, kibontakozott az ölelésből. Elővette a szekrényből a Braille írógépet és még egy-két segédeszközt. - Helyezzétek magatokat kényelembe! - javasolta Jess.

- Lucas, megkérhetlek...?
- Persze, mire? - érdeklődött Lucas, mire a lány Christopherre nézett, ami szintén beszédes volt a jelenlévők számára.
- Arra, hogy maradjon köztünk... - kezdte a lány és most Kellyre nézett, aki:
- ... a kapcsolatuk Christopherrel.
- Ez természetes. Ki tud még róla?
- Már csak Cassandra és Jack - sorolta Christopher, ekkor Jess az íróasztalhoz ült és egy papírt vett elő és nyújtott oda Lucasnak.
- Ki az a Jack? - tudakolta a férfi.
- A bátyám. Ez az előző megbeszélés anyaga, ha gondolod és érdekel, olvasd el!
- Igen, köszönöm.
- Christopher, segítenél egy kicsit? - kérte Jessica.
- Persze, mi a dolgom?
- Itt van ez az akármí, ami valójában egy videonagyító, az egyik végét a tv-be a másikat értelemszerűen a konnektorba kéne dugni - adott át a lány a férfinak egy speciális, körülbelül 20 centiméteres nagyítót, majd egy összecusukható asztalkát készített a tv mellé. Akkor csöngettek.
- Kelly, kinyitnád?
- Igen - felelte Kelly és az ajtóhoz ment, beengedte az érkezőket. De megálltak sutyorogni az előszobában. Kelly intett Christophernek és Lucasnak, akik odamentek hozzájuk. Jess a számítógéppel volt elfoglalva.
- Kéne egy kis segítség. Valakinek le kellene foglalni Jesst, míg a többiek beosonnak a hozott dolgokkal.
- Mire készültök? - kérdezte Lucas.
- Egy kis karácsonyi bulira a megbeszélés után - válaszolta Brandon.
- Csak Jessica nincs beavatva? - állapította meg Lucas, végignézte a csapaton.
- Rendben, én segítek nektek, te, Christopher, több eredménnyel járnál a lefoglalás terén! - javasolta sokatmondóan Lucas.
- Oké, akkor mindenki a szobába! - adta ki az utasítást Christopher, majd így folytatta, mikor becsukódott mögöttük a szobaajtó: - Jess, válthatnánk pár szót a konyhában?
- Hogyne - felelte a lány és követte a férfit a konyhába, becsukták az ajtót. A férfi átölelte és megcsókolta Jessicát.
- Hallgatlak - kezdte a lány mikor ajkuk elvált egymástól.
- Biztos, hogy minden rendben? Nem lesz gond, hogy...
- Ne aggódj! De gondolom, nem ez volt olyan fontos?
- De ez is és szerettelek volna még egyszer megcsókolni, mielőtt a többiek...
- Értem - szakította félbe a lány és újra megcsókolták egymást.
- Elnézést - lépett be Lucas a helyiségbe s ökölbe szorított kézzel, hüvelykujjal felfelé jelezte, hogy küldetés teljesítve. Chris néma bólintással nyugtázta.

- Gyere csak! - biztatta Christopher.

- Én csak szeretném tudni, hogy tényleg nem gond, hogy...? - fürkészte aggodalmasan Lucas a lány arcát.

- Ne aggódjatok, nem lesz semmi gond! Lezárhatnánk végre a témát?

- Igen - válaszolták szinte egyszerre.

- Bocsássatok meg, de telefonálnom kell - mondta a lány és faképnél hagyta őket. A szobájába ment, ahol már a többiek a már megszokott felosztásban elfoglalták helyüket.

S még én dramatizálom túl, csinálok elefántot a bolhából, csak férfiakkal ne kezdjen az ember lánya. Egyszer gyengeséget mutatsz feléjük, s már te vagy a nebántsvirág. Remélem nem fogom megbánni az őszinteségem - morfondírozott s végigmérte a társaságot.

A hölgyek Lucy, Kelly, Stefanny és Cassandra az ágyon, Brandon és Alex a fotelban ültek. Jess a telefonjáért nyúlt, de mielőtt tárcsázott volna:

- Még egy kis türelmeteket kérném, nemsokára kezdhetjük! - majd a telefonra figyelt és kiment az erkélyre. - Helló! Hol vagy már? Már csak rád várunk. Oké, siess! Szia - rakta le és nagyokat szippantott a meleg nyári levegőből háborgó idegeinek és lelkének csillapításául, aztán visszament a szobába.

Időközben Christopher és Lucas is csatlakoztak a többiekhez. Ekkor végre nyílt a bejárati ajtó és Jack és Jenny rontott be rajta. A kutya boldogan rohant gazdájához és utána a többieket is üdvözölte. Utoljára hagyta a még ismeretlen Lucast, aki kezét nyújtotta az állatnak, hogy az megszimatolhassa. Mikor az teljesítette a tiszteletkört, odakucorodott a férfi lábához és hagyta, hogy Lucas a fejét simogassa.

- Szép napot mindenkinek! - lépett be Jack a szobába s lekezelve bemutatkozott a férfiaknak.

- Szia - köszöntek szinte kórusban a szobában lévők.

- Na végre, Sydneyben sétáltatok? - fogadta Jess türelmetlenül.

- Foglaljatok helyet! - mondta kedvesebben az ácsorgóknak. Chris, Lucas és Jack is keresett magának helyet.

- Először is szeretném bemutatni nektek a bátyámat, Jacket. Jack, ők a többiek. Az ágyon jobbról Cassandra, Lucy, Kelly, Christopher és Lucas. A fotelban a párocska Brandon és Stefanny, a másikban Alex. Mielőtt bármibe is belekezdenénk, gondolom, sejtitek, hogy Lucas és Jack nem véletlenül vannak itt. Társulni szeretnének a kis csapathoz. Vélemény?

- Szerintem nincs akadálya - mondta Kelly.

- Többiek? - puhatolta Jess.

- Szerintem egyhangúan megszavaztuk a csatlakozásukat - határozott Cassandra.

- Mindenki így gondolja? - kérdezte újra Jess.

- Igen.

- Oké, akkor be vagytok véve - nyugtázta Jess és bekapcsolta a diktafont. Felemelte az egyik stóc papírt s így folytatta: - Ez az előző megbeszélés anyaga. Adjátok tovább, kérlek! Elvileg, ha nem számoltam el magam, mindenkinek jut és marad egy plusz példány.

- Köszönjük.

- Javaslom, fussátok át és képben lesztek az eddig történetekkel! - mondta Jess, leginkább a két újoncnak. - Van valakinek valami hozzáfűznivalója vagy egyéb kérdése, óhaja, sóhaja?

- Igen, nekem lenne - kezdte Lucas és barátjára Christopherre sandított, aki bátorítón bólintott.
- Hallgatunk - bátorította Jess.
- Nem kötözködés, de miért te csinálod a papírmunkát?
- Mert megállapítottuk, hogy az akkori jelenlévők közül ő kezeli a legjobban a gépet - válaszolta Cassandra.
- Nem kell túlzásokba esni! Csupán én úgy gondoltam, ezzel segíthetném a legjobban a csapat munkáját - magyarázta most Jess.
- Értem.
- Másvalaki? - nézett körbe Jess, de mivel válasz nem jött, így folytatta: - Rendben, akkor lássunk munkához. Mi volt a kis csapat házi feladata?
- A program nevén gondolkodni, és az anyagi lehetőségeink felderítése - felelte Cassandra.
- Úgy van. Jutott valaki valamire? - informálódott Jessica.
- Julie szerint, ha az egyetem neve alatt futna, megpróbálhatnánk különböző pályázatokat - vágott bele Christopher.
- Lehetne szponzorokat és támogatókat megnyerni az ügyünknek - dobta fel Cassandra.
- Úgy érted, maradjon meg civil kezdeményezésnek? - érdeklődött Jess.
- Csak javasoltam, mint egy lehetséges alternatívát.
- Kérdezhetek valamit? - szólt most Lucas.
- Természetesen. Mint mondtam korábban is, össznépi játék - válaszolt Jess.
- Milyen előnyökkel járna, ha az egyetem égisze alatt vinnénk véghez a programot?
- Egyrészt, mint mondtam, elősegíthetné pályázatokkal az anyagi források előteremtését. Másrészt lehet, hogy egyéb forrásokat és technikát kaphatunk.
- Milyen forrásokra és technikára gondolsz? - tudakolta Jess.
- Mint tudjuk, a források alatt nemcsak az anyagiakat érthetjük. Ide érthetjük az eszközöket, a papírt, akár a helyszínt, akár emberi erőforrást és még sorolhatnám.
- Apropos helyszín. Szóba jöhet az egyetem? - faggatta Jess.
- Csak szombaton és csak max háromig - jelentette ki Christopher.
- Mi legyen, változtatunk az eddigi terveken vagy új helyszín után nézünk? - tette fel az újabb kérdést Jess.
- Akkor is mehetne az egyetem neve alatt, ha más helyszínen tartjuk? - kérdezte most Kelly.
- Igen - válaszolta Christopher.
- Úgy látom, akkor el kell döntenünk, hogy szabadon úszunk, vagy...? - gondolkodott hangosan Jess.
- Miért félsz...? - kezdte Christopher.
- Egy pillanat... - szakította félbe Jess kissé hevesebben, mint szeretne volna. - Még nem foglaltam állást, sem ellene, sem pedig mellette - fejezte be Jess kicsit higgadtan.
- Bocsáss meg, akkor félreértettelek - szabadkozott Christopher.

- Ha egy kicsit aktivizálnátok magatokat, tovább léphetnénk! - szólította fel a társaságot Jessica az együttműködésre.
- Szerintem ugorjuk át és később visszatérünk rá! - javasolta Cassandra.
- Többiek? - nézett körül Kelly, a jelenlévők jóváhagyása után így folytatta: - Egyhangúan megszavaztuk.
- Nemrég feltettem egy olyan kérdést, hogy rövidítjük a programot vagy más helyszínt keresünk? - dobta fel újra Jess.
- Keressünk más helyszínt - mondta Cassandra.
- Többiek?
- Én is a helyszínváltás mellett vagyok - fejtette ki véleményét Kelly, a többiek is egyetértettek.
- Már csak Chris és Lucas döntésére várunk - közvetítette Kelly Jessnek az állást.
- Mellette vagyok - jelentette ki Lucas.
- Én is - döntött végre Chris.
- Ezt is elfogadtuk - összegezte Kelly.
- Tartsunk ötletbörzét! - javasolta Jessica és egy papírlapot vett ki a nyomtató tálcájából és adott át Kellynek, aztán így folytatta: - Kezdem a művelődési házzal, felírnád, kérlek?!
- Gondolkodunk szabadtérben? - kérdezte Stefanny.
- Miért ne, írjuk fel és meglátjuk - válaszolta Jess.
- Megkérdezhetünk más iskolákat is - dobta fel most Kelly.
- Mármint a helyszínnel kapcsolatban? - kérdezett vissza Jess.
- Igen.
- Miért ne, de szerintem ugyanaz lesz a vélemény, mint az egyetem esetében - fejtette ki Christopher.
- Írjuk fel! Ha a szponzorkeresés mellett döntünk, akár tőlük is kérhetünk egy termet - javasolta Cassandra.
- Nem rossz ötlet, én pedig megkérdezem a helyi Vakok Szövetségét. Hátha ott is tarthatnánk - ajánlotta Jess.
- Mi lenne, ha itt tartanánk? - puhatolta Jack.
- Ez most felejtős! - ellenkezett Jess.
- De miért? Ingyen lenne, nem kéne senkinek kuncsorogni, minden helyben lenne és még sorolhatnám... - boncolgatta Jack a saját ötletét, hátha támogatókra lel.
- Nem. Ezt ne írd fel, kérlek! - kérte Jess.
- Rendben, nem írom - nyugtatta Kelly, mert látta és felfogta az ötletben rejlő veszélyeket.
- Tarthatnánk öt perc szünetet? - érdeklődött Alex.
- Most kezdtünk - védekezett Kelly.
- Jessica és Christopher, válthatnánk két szót odakint? - tudakolta most Lucas.

- Rendben, tartsunk két perc szünetet! - jelentette ki Jess és pillanatállj-ra kapcsolta a diktafont. Kicsit bosszúsan, mert ilyen hamar szünetet tartanak és rosszat sejtve követte a két férfit a konyhába.
- Tartsuk nálam!? - vágott bele egyszerűen, köntörfalazás nélkül Lucas.
- Hol? - kérdezett vissza Christopher.
- A rendelőnél van egy konferenciaterem - magyarázta Lucas.
- Értem már, miért nem a többiek előtt dobtad ezt fel - jegyezte meg Christopher.
- Számításba vesszük, megkérdezzem vagy ejtsem? - szögezte egyenesen a lánynak Lucas.
- Köszönöm figyelmességedet. Igen, számoljunk vele és igen, kérdezd meg, kérlek, a bérlet feltételeit! - mondta halkan, kis gondolkodás után a lány.
- Biztos, hogy...? - kérdezték szinte egyszerre a férfiak.
- Igen - vágta rá gyorsan és visszament a többiekhez. - Folytathatjuk?
- Igen - válaszolták a helyiségben lévők.
- Helyes - mormolta Jess egykedvűen és visszaülve a forgószékbe, bekapcsolta a diktafont. - Lucasnak támadt egy ötlete.
- Van egy konferenciaterem a rendelőmnél. Ott is tarthatnánk? - nézett kérdően a többiekre Lucas.
- Nem rossz ötlet. Felírjam? - érdeklődött Kelly.
- Igen - kérte Christopher és Cassandra.
- Bocsi, Luc, nem akarom a konferenciatermet megfúrni, de mi lenne, ha az egyetem koleszában tartanánk? - vetette fel Stefanny.
- Ha lehet, inkább Lucas - javította ki a férfi.
- Bocsi - kért elnézést Stefanny.
- Nem rossz ötlet. Írjam? - tudakolta Kelly.
- Igen - reagált Cassandra a leggyorsabban.
- Egyéb ötlet? - firtatta tovább Jess, de új megközelítés nem érkezett.
- Sebaj, így is van miből válogatnunk. Ki mit vállal?
- Én megkérdezem a konferenciatermet - jelentette ki Lucas.
- A koleszt megkérdezem - ismételte meg Stefanny.
- Én a szabadtéri helyszíneknek nézek utána - javasolta Brandon.
- Én Brandonnak súgok majd - poénkodott Alex, amit a többiek halk kuncogással nyugtáztak.
- Én a Szövit és a művelődési házat érdeklődöm meg - vállalta Jess. - A többit meglátjuk, annak tükrében, mit sikerült eddig intéznetek. Mit tudtál meg, Chris, az engedélyekkel kapcsolatban?
- Közterületen engedélyköteles a plakátolás és a területhasználatot is kérvényezni kell! De az egyetemi faliújságon és egyéb módokon hirdethetjük ingyenesen - felelte Christopher.
- Hát ez több, mint a semmi - állapította meg Jess. - Többiek?

- Alex és én az óvodákat és az elemi iskolákat próbáltuk számszerűsíteni. De nem sok sikerrel jártunk, mert, mint tudjátok, az óvodáknak is három típusa (Child Care, Family Day Care, Kindergarten) működik Melbourne-ben. Csak az utolsó kettőről van adat, az is csak becslés.
- Nekem két aggályom van az ovis csoporttal kapcsolatban - vetette fel Jess.
- Hallgatjuk - bátorította Lucas.
- Az előző megbeszélésen elhangzott, hogy mi mennénk hozzájuk. A másik pedig, hogy nem tudjuk lekötni a figyelmüket egy órán keresztül. Oké, hogy feldobjuk nekik a dolgot, hogy érdekes legyen. De egy óra az sok nekik, nem?
- Hát igen, ez a második jogos felvetés. Az óvodai foglalkozások 9 kategóriába vannak sorolva, a különböző fejlesztendő készségek, területek szerint, úgymint gondolkodás, kommunikáció, személyiség, egészség, kulturális környezetünk, természeti környezetünk, társadalmi élet, olvasás, számolás; és ezekhez vannak rendelve a „hagyományos” foglalkozások, a festés, rajzolás, gyurmázás, éneklés, zenehallgatás és folytathatnánk a sort. A hét minden napján, összesen tehát naponta 9 db kb. 30 perces foglalkozás van, úgy, hogy az egyik nap reggel családfát ragasztgatnak a gyerekek fényképekből, aztán állatokat gyurmáznak, aztán különböző időjárási elemeket rajzolnak, aztán mesét olvasnak nekik az udvaron (pl. kínai mesét, de persze angolul), stb. - ecsetelte Kelly az óvónőtől hallottakat.
- Vagyis az ő esetükben fél órában kéne gondolkodni? - kérdezte Stefanny.
- Álljunk meg egy pillanatra! - kérte Kelly. - Jess, mi volt a gondod azzal, hogy mi menjünk?
- Először is nem fér bele az időbe, hogy körbejárjuk a város „ovijait” és itt is megtartsuk az órákat. Másodszor, ha mi megyünk, nem önkéntes alapon működik, hisz szinte rájuk erőltetjük, holott arról volt szó, hogy saját akaratukból jönnek, vagy rosszul értettem?
- Nem értetted félre. Mindkét felvetés jogos - mondta Christopher, fejét csóválva, mint aki nem gondolt erre.
- Vagyis? - nézett kérdően körbe Jess.
- Egy szó, mint száz, ajánljuk fel a lehetőséget a kicsiknek is. Az órájukat megfelezzük, akkor két oviscsoport is belefér egy órába - javasolta Lucas.
- Ez így kivitelezhető. Ellenvetés? - vallatta Christopher a társaságot.
- Nincs - válaszolta Jess.
- Többiek? - fordult Christopher a többséghez.
- Szavazzunk Chris javaslatáról! - vetette fel Kelly:
- Én támogatom - adták le voksukat aztán sorban a többiek is.
- Jess, Alex és Lucas már csak a ti szavazatotokra várunk - összegezte Kelly.
- Ki vállalja be az ovis egy órát? - tudakolta Jess.
- Majd én - mondta Cassandra.
- Biztos? - kérdezett vissza Jess.
- Persze.
- Rendben, akkor támogatom - döntött végre Jess.
- Én is - mondta Alex és Lucas.

- Oké, mégis számszerűsíteni kellene az ovikat valahogy és felvenni velük a kapcsolatot. Vállaljátok a továbbiakat is vagy új feladatot szeretnétek? - érdeklődött Jess.
- Én vállalom - jelentette ki Kelly.
- Én is - mondta Alex.
- Mi a helyzet az iskolák terén? - gördítette tovább Jess a fonalat.
- Abból is sok van. De kezdem az iskolák milyenségével. Háromféle általános iskola típus van Ausztráliában: 1. állami, 2. egyházi magán és 3. ún. „independent” (független) magán. Hetente küldenek haza iskolaújságot (newsletter), amiből minden aktuális és fontos dolgot, akciót, eseményt megtud az ember. Berakhatnánk azokba is egy-egy hirdetést a programról - felelte Kelly.
- Okos ötlet - dicsérte meg Jess.
- Akkor járjátok tovább ezt a területet! Többiek? Brandon, Stefanny ti vállaltátok az egyetemeiket, ugye? - idézte fel Jess az előző megbeszélésről írtakat.
- Igen - mondta Brandon.
- Mindhárom egyetem vezetősége nyitott a kezdeményezésre. Biztosítottak minket támogatásukról és az intézményen belüli hirdetésben és segítségben is kivennék a részüket - vette magához a szót Stefanny.
- Helyes. Puhatolóztatok már esetleg a résztvevők terén is? - kérdezte Cassandra.
- Igen, eddig a mi egyetemünkön kb. 30-an jelezték részvételi szándékukat - mesélte Brandon.
- Ti is maradnátok ennél a területnél vagy mást szeretnétek? - faggatta őket Jessica.
- Személy szerint maradnék - válaszolta Brandon.
- Én is - helyeselt Stefanny.
- Hogyan tervezitek a továbbiakat? - tudakolta Jessica.
- Plakátokat helyezünk ki, egyetemi rádióban és újságban hirdetjük, és természetesen végig járjuk - gondolkodott hangosan Brandon.
- Kifogástalan elképzelések. Ha már így megemlítetted a plakátokat... - kezdte Jess és egy másik kupac lapot adott körbe - elkezdtem agyalni rajtuk. Várom a véleményeket a változtatásokról.
- Szerintem ez így szuper, ahogy van - ámuldozott Lucy, mint aki nem nézte ki az efféle kreativitást egy vaksággal küzdő emberből.
- Csupán a program nevével, helyszínével és a pontos időponttal kell majd még kiegészíteni - fejtette ki most Cassandra a véleményét.
- Ha már az időpontról beszélünk: döntésre kéne jutnunk a hétvégékkel kapcsolatban - tépelődött Jess.
- Első időpontnak január 21-22-őt terveztük, vagy a január 28-29-i hétvégében gondolkodunk?
- Szerintem maradjunk a 21-22-ben - mondta szinte egyszerre Christopher és Cassandra.
- Véleményem szerint, s úgy nézem a többiek is egyetértenek Cassandráékkal - összegezte Kelly.

- Oké, köszí. Akkor menjünk tovább, a másodík hétvége: február 18-19. vagy február 25-26. legyen? - firtatta tovább Jess.
- A másodík - mondta most Christopher.
- Támogatom - tette le voksát Kelly, majd a többiek csatlakoztak hozzá.
- Jess és Lucas, már csak a ti választokra várunk.
- Nekem bármelyík időpont jó, én ahhoz alkalmazkodom - felelte Jess.
- Én egy kicsit zavarban vagyok, mert a 17-19-i hétvégém teljesen, a másik pedig félig foglalt
- nézegette határidőnaplóját Lucas.
- Szerintem ne csinálj ebből problémát magadnak! Ha időd és energiád engedi, csatlakozol szombat délután vagy vasárnap! - javasolta Cassandra.
- Ha pedig nem, akkor kihagyod azt a hétvégét! - segített be Christopher.
- Úgy van, jól mondják - helyeselt Kelly.
- Akkor a 25-26-i hétvégét fogadtuk el? - egyértelműsítette Jessica.
- Igen - mondta Kelly.
- Nyugtáztam - viccelődött Jessica s így folytatta: - A harmadík időpontunk: Március 18-19. vagy a március 25-26-i hétvége?
- Én ismét a másodík mellett voksolnék - reagált leggyorsabban Christopher.
- Nekem a másodík nem jó, mert konferencián kell részt vegyek azon a hétvégén - kommentálta Cassandra.
- Ahogy nekem is - jelentette ki szinte egyszerre Lucas és Kelly.
- Kelly, neked is? - értetlenkedett Jess ámulva.
- Tudod, hallgatói önkormányzatos program - magyarázta Kelly.
- Nem mondd, akkor az a hétvége nekem sem jó - kapott a fejéhez most Brandon.
- Többiek? - futott neki újra Jessica.
- Azt hiszem, nekem is inkább az első lenne a jobb - szólalt meg végre hosszú hallgatás után Jack.
- Tehát, vagyunk tízen és abból ötnek nem jó a másodík javasolt idő. Kérdés tehát, jó az első vagy keressünk másikat? - összegezte Jess.
- Az elsőre nem mondta senki, hogy nem jó, úgyhogy szerintem akkor maradjunk annál - fejtette ki Kelly a véleményét.
- Támogatom - erősítette meg Christopher. A többiek most is követték.
- Egyhangúan elfogadtuk - közvetítette Kelly.
- Köszönöm, vettem. Akkor már csak a negyedik időpontban kell megegyezznünk! - jelentette ki Jess. - Április 15-16. vagy az április 22-23-i hétvége?
- Én az elsőre szavazok, hogy eleget tehessünk Jess kérésének - kezdte Cassandra.
- Milyen kérésemnek?
- Hogy ne veszélyeztessük a vizsgaidőszakot - fejezte be Christopher Cassandra mondani-valóját.

- Támogatom a javaslatot - reagált gyorsan Kelly, mert látta, hogy Jess zavarba jön, és nem jut szóhoz. A többiek követték példáját.
- Ezt is elfogadtuk - összegezte Christopher.
- Rendben, megvannak az időpontok. Ki-ki utána jár egy-egy helyszínnek - szedte össze magát Jess és elhessegetve borús gondolatait és értetlen kérdéseit, folytatta: - Térjünk vissza a program nevére, a plakátra és az anyagiakra!
- A plakátot feldobhatnánk egy-egy kis képpel vagy grafikával - javasolta Brandon.
- Mire gondolsz? - érdeklődött Jessica.
- Mondjuk ilyesmire - felelte a fiú és néhány lapot vett elő és adott körbe. Az első lapon a nemzetközi látássérült jelölés, azaz a fehérbotos alak kicsinyített, nem részletezett mása volt látható. A következőnél egy-egy segédeszköz: nagyító, fehérbot stb. szabálytalanul elhelyezve. A további ábrák kevésbé voltak egyértelműek s némi magyarázatra szorultak.
- Ezek nagyon klasszak. Én ezt a kettőt meg is szavaztam - mutatta tovább a többieknek Cassandra a segédeszközös és a nemzetközi ábrás képeket.
- Ezt a főplakátnak, ezt pedig a témánkéntinek.
- De a témánkénti plakátnak nem kéne valahogy tükröznie a témakört? - puhatolta Kelly.
- Javaslat? - vett elő egy üres lapot Brandon s készen állt a tervezet jegyzeteléséhez, amiből otthon ki tudja dolgozni.
- Nem tudom. A tanulás és segédeszköz témánál lehet valamilyen segédeszköz képe/ábrája. Ahogy te is gondoltad. A közlekedésnél egy vakvezetőkutyás kép vagy valami hasonló.
- Na, Kelly, nem kéne lelőni a poént - viccelődött Jessica.
- Miért, egy kutyás bemutatóban gondolkodsz a közlekedés témakörében? - kérdezte Lucas meglepetten.
- Igen, megfordult a fejemben, de még nem láttam itt az idejét, hogy előhozakodjak vele - válaszolta Jessica. - Szóval, jó ötletnek tartom Kelly javaslatát a témaábrázolás kapcsán.
- Rendben, én vállalom a plakát feltuningolását képpel és grafikával - jelentette ki Brandon. - Jess, átküldenéd e-mail-ban ennek az eredetijét?
- Persze, szívesen. A dátumokat is rögzítéd rajtuk?
- Igen.
- Rendben, köszi. Akkor ezzel kapcsolatban még értekezünk - jegyezte meg a diktafon felé fordulva, mintegy feladatként Jessica.
- Cassandra és Lucy, mit tudatok intézni az anyagiak, pénz és egyéb erőforrások terén?
- Egyelőre nem sokat, sajnos. Szóba jöhetnek esetleg pályázatok, vagy egy kis egyetemi támogatás. Mivel nem lett eldöntve, hogy civil kezdeményezés-e vagy egyetemi és... így nem tudtuk, merre induljunk - védekezett Cassandra.
- Igazad van - helyeselt Jessica. - Lucy és Alex, mi a véleményetek ezzel kapcsolatban?
- Én nem tudom igazán - vallotta be Lucy.
- Jómagam is tanácstalan vagyok, mert sok szól mindkettő mellett is, ellene is. De megkönnyítené a döntésem, ha tudnám az általad megkérdezni kívánt helyi egyesület véleményét - válaszolta most Alex.

- Többiek? - kérdezte Jessica.

- Én azt hiszem, elfogult vagyok egy kicsit az egyetem irányában - vallotta be Christopher és Cassandra.

- De lehet, hogy ezzel a civil kezdeményezéssel szponzorok útján könnyebben és gyorsabban juthatnánk támogatásokhoz és egyéb erőforrásokhoz - fűzte hozzá Cassandra.

- Rendben, akkor én holnap elmegyek információkat gyűjteni a helyi egyesülethez és a művelődési házba, talán akkor okosabbak leszünk. De mikor ülünk össze legközelebb megvitatni az újabb ismereteket? - érdeklődött Jessica.

- Szerintem értekezzünk e-mail-on keresztül és január első hetének valamelyik napján ülünk össze véglegesíteni a dolgokat - javasolta Christopher.

- Vagyis az első téma napirendjét és ötleteit is akkor beszéljük meg? - kérdezett vissza Jess.

- Egyetértek Christopherrel - jelentette ki Cassandra.

- Ahogy mi is. Addig is szinte napi kapcsolatban vagyunk egymással, vagyis dönthetünk az egyes kérdéses esetekben - vetette fel Kelly a többiek nevében is.

- Rendben. Mindenkinek van dolga és gondolkodnivalója. Van még esetleg valami, amiről nem beszélünk, de foglalkoznunk kellene vele? - tudakolta Jess.

- Nincs, mindenki tudja a dolgát - felelte Christopher.

- Akkor a megbeszélést ezúttal lezárom. Mindenkinek kellemes ünnepeket kívánok! - kapcsolta ki a diktafont Jess. A kis csapat mozgolódni kezdett. Brandon a hifihez lépett:

- Szabad? - kért engedélyt Jessről.

- Persze - válaszolta Jessica, erre a fiú egy CD-t tett a hifibe és bekapcsolta. Közismert karácsonyi ritmusok csendültek fel, kezdetben szolid hangerőn. Addig a többiek behordták a kis asztalra a becsempészett szendvicseket, süteményeket és italokat.

- Csatlakoznék házigazdánk utolsó mondatához. Én is mindenkinek kellemes ünnepeket kívánok! Éreztétek jól magatokat, szabad a tánc, szabad a csók! - rögtönzött Christopher és egy sarok bútormentesítése után táncba vitte Jessicát. Nem volt szükség meghívóra, rövidesen megtelt az ideiglenes táncparkett.

- Mit művelsz? - puhatolta halkan Jess, hogy csak a férfi hallja s már most magán érezte a kérdő pillantásokat.

- Táncolok - felelte kacéran a férfi és közelebb húzta a lányt.

- Végül is miért ne - gondolta Jessica. - Előbb vagy utóbb napvilágra kerül a kapcsolatunk. Így legalább nem elferdített féligazságok szolgálnak pletyka alapul. Bár ez így sem garantálható. De kinek járhatna el a szája? Stefanny, Lucy? Bár nem ismerem őket olyan jól, de nem hiszem.

Ekkor csöngettek, Kelly ment ajtót nyitni, mert tudta, hogy Richard és Jeff jött. Jack lekérte Jessicát, de idővel Jess visszakerült Christopher partnerének. Aki ezúttal már cseppet sem fogta vissza magát, ölelte, puszilgatta és végül meg is csókolta a lányt, aki már nem foglalkozott tovább a kérdő pillantásokkal és felvállalták kapcsolatukat a kis csapat előtt.

*

- Nem mondod, hogy ezek ketten? - ámult el Stefanny.

- Halkabban már! Miért ne, az ő dolguk - csitította Brandon.

- De hát Chris a bulik többségében egy másik lánnyal... - akadékoskodott tovább Stefanny.
 - Csitulj már, gyere velem! - fogta meg a lány kezét és szinte húzta ki magával a konyhába, ahol becsukták az ajtót.
 - Mi van? Miről beszélsz?
 - Arról, hogy Christopher egy másik lánnyal, azt hiszem Sherylnek hívják, no mindegy, szóval vele jelent meg a közelmúlt bulijain.
 - Milyen bulikon?
 - Nem emlékszel? Nemrég volt egy például nála is. Azon például ott volt innen szinte mindenki, csak Jess nem.
 - Valami rémlik. Mi volt azzal a csajjal?
 - Végül is semmi, azt hiszem. De mivel minden összejövételre vele érkezett, az a feltételezés járta, hogy járnak.
 - Ki kéne deríteni, hogy mióta kavarnak Jess-szel!
 - Szerinted párhuzamosan kavar mindkettővel?
 - Remélem nem.
- Kelly és Lucy léptek be.
- Zavarunk? - kíváncsiskodott Kelly.
 - Nem, sőt jó is, hogy jössz. Mióta járnak Jess és Christopher? - vágott egyenesen a közepébe Stefanny.
 - Talán két éve lesz már - vallotta be Kelly kis gondolkodás után, amire azok hárman sejtelmesen összenéztek.
 - Mi van? Miről maradtam le?
 - Semmiről. Csak meglepődtünk - vágta rá Brandon. Mivel Kelly látta, hogy azok hárman nem hajlandók bővebb magyarázattal szolgálni, otthagya őket. A kis hármas pedig meg-egyezett abban, hogy nem tesznek semmit, míg nem jártak utána a pontos részleteknek. De amint sejtésük beigazolódik, azonnal figyelmeztetik Jessicát.

TIZEDIK FEJEZET

Az átmulatott éjszaka után Christopher Jessica lakásán töltötte az éjszakát. Másnap délelőtt Kellyvel és Lucasszal együtt négyesben körbejárták a szóba jöhető helyszíneket. Kezdték a művelődési házzal, majd a drága terembérlési díj miatt egyelőre talonba helyezték ezt a helyszínt. A művelődési házhoz a Lucas által javasolt konferenciaterem volt közelebb, így ott folytatták. Jess egy kicsit habozott, mielőtt belépett volna az épületbe.

Nem vagyok normális. Meg kellett volna vétőznöm ezt a helyszínt. Biztos, hogy jó ötlet bemenni ebbe az épületbe? Hisz legutóbbi látogatásom sem ment zökkenőmentesen. Bátorság, Jess! Ha most bemész és nem dobod el a marhahúst, egy lépéssel közelebb kerülsz a probléma orvoslásához, leküzdéséhez.

A férfiak szó nélkül ugyan, de kérdően néztek rá.

- Rendben vagyok, illetve leszek! - győzködte őket s magát Jess, mikor Kelly is megérintette a karját.

Az épületbe lépve, egy hatalmas előcsarnokba érkeztek, aminek szinte a közepén amolyan információs pult-féleséget találtak. Lucas kedvesen, barátságosan üdvözölte az ott ülő ismerős hölgyeket. Egyiküktől megkérdezte, beszélhetnének-e az irodaház azon alkalmazottjával, aki felvilágosítást adhat nekik a konferenciaterem bérléséről. A megszólított hölgy eltűnt a tekervényes folyosók egyikén és pár perc múlva egy középkorú, kissé testesebb, őszülő hajú szemüveges úrral tért vissza, akit George Omelinek hívtak. Lucas bemutatatta egymásnak a „tárgyalni kívánó” feleket, majd a konferenciaterem felé vették az irányt.

Az előcsarnokból balra indultak, az első elágazónál pedig jobbra, majd felmentek a lépcsőn az első emeletre. A lépcsővel szembeni ajtón ez állt: KONFERENCIATEREM.

- Hány személy befogadására alkalmas a terem? - érdeklődött Jessica útközben.

- 150-200 fő - válaszolta a középkorú úr és kinyitotta a termet, majd előreengedte a hölgyeket.

Az ajtón belépve, három sávban az ajtónak háttal elhelyezett széksor tárult eléjük. A felhajtható asztalkájú székek kicsit ugyan kényelmetlennek tűnhetnek, de a minél nagyobb létszám befogadása érdekében praktikusabb megoldásnak bizonyult a tervezők részéről.

- Köszönjük. De jó tágas és világos - jegyezte meg Jessica.

- Hétvégén is bérelhető? - tudakolta Lucas.

- Természetesen.

- Mi a helyzet az árnyékolással és a hangosítással? - kérdezte most Christopher és figyelte, ahogy a lányok körbejárják a termet.

A bejáratától jobbra indulva elhaladtak a széksorok mögött egészen a hatalmas ablakokig. Jobbra a falon az eddig látottaktól eltérően óriás méretű ablakok előtt elsétáltak a terem túlsó végére. Ahol Kelly sorba megmutatta Jessicának a színpadon elhelyezett íróasztalt, vetítövásznat és egy kis szekrényt is felfedezni véltek. A pódium után, szintén nagy ablakok előtt elsétálva, az erkélyt vették szemügyre.

- Mindkettő megoldható - felelte George.

- A hangosítást értem, de minek az árnyékolás? - faggatta Lucas.

- Megkérdezhetem, milyen célból szeretnék igénybe venni a termet? - informálódott most George.

- Hogy is fogalmazzam meg röviden és érthetően. Egy projekt megvalósítási tervein dolgozunk, amihez keressük a legmegfelelőbb helyszínt. A projekt lényege, hogy megmutassuk az embereknek, mintegy figyelemfelhívásként, a vakok és látássérültek mindennapjait - magyarázta Christopher.
- Érdekesnek hangzik.
- Hogy neked is válaszoljak, felmerült egy olyan terv is, hogy vak/láthatatlan kiállítás, étterem keretében mutatjuk meg a hétköznapi nehézségeket.
- Értem, ezért az árnyékolás - rakta helyre a „mozaikképet” Lucas.
- Van esetleg valami akadálya, hogy vakvezetőkutyát is behozzunk ide? - kíváncsiskodott Jessica, mikor visszaértek a férfiakhoz.
- Természetesen nincs.
- Akkor térjünk rá a piszkos anyagiakra. Mennyibe is kerülne ez nekünk? Négy hétvégében gondolkodunk, havonta egyszer, szombat 8-tól 18-ig és vasárnap ugyanez - szólalt meg végre Kelly hosszú hallgatás után.
- Magánkezdemenyezésről lenne szó, vagy esetleg valamilyen intézményi, szervezeti keretek között? - kérdezett vissza George.
- Ezt még nem sikerült eldöntenünk - válaszolta Lucas.
- Te is benne vagy a projektben? - fordult Lucashoz George.
- Igen.
- Miért nem ezzel kezdted? Tudod, nektek van bizonyos ingyenes bérleti keretek, ha nincs más a láthatáron, akár erre is felhasználhatod - dobta fel a nagy ötletet George.
- Ez megvalósítható lenne? Akkor is érvényes, ha mégis az egyetem vagy egyéb intézmény, szervezet keretében rendezzük meg? - fürkészte Lucas.
- Az minket nem érdekel, hogy honnan szerzed rá a pénzt, ha te vagy a főszervező.
- Mennyivel korábban kell lefoglalni a termet, az elhangzottaktól függően vagy függetlenül? Mennyi lenne a foglaló? Mennyire rendezhető át a terem? - dőltek ki Jessicából a kérdések.
- Természetesen, ami mozdítható az mozdítható, csak a végén minden kerüljön vissza a helyére és lehetőleg épségben. Az előzőek tekintetében előleg nincs, ami pedig a foglalást illeti, egy hónappal az esemény előtt.
- Hétvégén is van büfé? - tudakolta Christopher, amire Jess nevetésben tört ki.
- Általában nincs. De szerintem egy kérdést megér, hátha látnak benne fantáziát - válaszolta George.
- Ne aggódj, ha esetleg mégsem lesz, hozok neked termoszban kávé - mosolygott most már Kelly is.
- Ja, értem már. A földszinti előcsarnokban van kávéautomata - javasolta George.
- Vélemény? - bocsátotta szavazásra Lucas a többieknek.
- Nem rossz - felelte Kelly.
- Szerintem megfelelne a célunknak - értett egyet Christopher, majd mindnyájan Jessicára néztek, aki elgondolkodva kerülte a többiek tekintetét.

Na most ebből hogy mászol ki? Eddig ez a legjobb helyszín, de... Muszáj a többség érdekét előtérbe helyeznem. Nem passzolhatok el egy ilyen klassz lehetőséget a személyes problémám miatt. Végül is most is megúsztam ájulás nélkül. Akkor sem lesz időm a sebeimet nyalogatni, ezer felé kell majd futkosni és figyelni.

- Jess! - érintette meg a lány karját a férfi.

- Látok benne fantáziát, de... - kezdte halkán a lány.

- De mi? - faggatta Kelly.

- De mi van akkor, ha mégsem jöhet szóba Lucas kedvezménye, akkor mibe kerülne ez nekünk? Hogy tartjuk kordában az embereket, hogy ne csatangoljanak el az épületben kedvük szerint?

- Ne aggódalmaskodj előre és lehet, hogy feleslegesen! Megoldjuk! - nyugtatta Lucas.

- Mi így négyen döntünk vagy megbeszéljük a többiekkel? - kérdezte Kelly.

- Természetesen megbeszéljük a többiekkel is - felelte Christopher.

- Helyezhetünk el valahol az épületben figyelemfelhívó plakátot, hirdetést? - informálódott Jessica.

- Szerintem nem lesz akadálya, de mire megadjátok a pontos választ, én is megkérdezem az illetékeseket. De nem hiszem, hogy korlátokba ütköznénk.

- Van még kérdés? - nézett kérdőn Lucas a társaira, de válasz nem jött. Így folytatta: - Akkor megbeszéljük a teammel és minél előbb jelzek a választ illetően.

- Bárki beülhet vagy csak meghívott vendégekre számíthatok? - puhatolta George.

- Elég sok helyen meghirdetjük, de bárki bekapcsolódhat - felelte Lucas, majd elérhetőséget cseréltek George-val és továbbálltak.

E-mail-ban értesítették egymást a megtekintett helyszínekről, mert közben a többiek sem tétlenkedtek. A végleges döntést viszont az ünnepek utánra halasztották. Ezzel lezárták egyelőre a program tervezésének teendőit és innentől mindenki az ünnepekre koncentrált.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

2007. december 16-át írunk és Jessica, Jackkel és Christopherrel hazafelé, Sydneybe tartanak. Jessicáék Sydney déli kertvárosi peremkerületében laknak.

Jessica elgondolkodva simogatta a csomagtartóban békésen fekvő Jennyt. Hol van már az az idő, mikor nem gyomorgörccsel s mardosó büntudattal közeledtem a szülői ház felé? Milyen boldog idők voltak azok. Büntudat? Nem biztos, hogy ez a legmegfelelőbb szó az érzéseim leírására. Az biztos, hogy én is hibás vagyok, s lehet, hogy én is kezelhettem volna helyesebben, okosabban a dolgokat, de nem hiszem, hogy enyém lenne a felelősség nagyobb része a feszült családi légkör miatt. Hol siklottak ki a dolgok? Az még talán bocsánatos bűn s szerintem minden családban előfordul, hogy a szülő irányítani próbálja gyermekét, olyan konkrét dolgokban, mint milyen szakkörre járjon a gyermek, mit vegyen fel, mit ne egyen, vagy épp, hogy kivel barátkozzon s kivel ne. De amikor szemműtét után romlani kezdett a látásom, s én elemi rehabilitációban kezdtem gondolkodni, durva, hogy a családtól minimális támogatást sem kaptam, mondván: majd ők segítenek. De mi lesz velem, ha ők már nem lesznek? Majd fél évig szinte a szobám rabja voltam s akkor és oda jutottam el, ahova szerettem némi könnyörgés után elkísértek. Így támogatásuk nélkül belevágtam a rehabilitációba, amelynek köszönhetően némi szabadságot, önállóságot nyertem. A következő csata azért folyt, hogy szükségem van-e felsőfokú végzettségre, avagy sem. Szükségem lehet, hogy nincs, de én szerettem volna és engedélyük, segítségük nélkül beadtam a jelentkezésemet. Ami végül kicsapta náluk a biztosítékot, az volt, hogy a melbournei egyetem mellett döntöttem, ami magában hordozza a költözést is. Hogy a munkát már ne is említsem. Anya annyira lealacsonyítónak tartja a masszörködést, hogy végrendeleti záradékba vetette, hogy ha „Jess értékpapírt vagy 500 AUD felett örökölné, erre a célra (befektetés, vállalkozás) stb. ne fordíthassa”. Egyszerűen nem találok a kivetnivalót a masszírozásban. Csak a félkegyelműek mossák össze a prostitúcióval. Tisztességes, legális foglalkozás, szeretem és amíg tudom, csinálom. Jó, meglehet, hogy a kompromisszum jegyében egy, az anya számára is elismert munka mellett. Ez kész agyrém. S most hozzájuk készülök egy olyan pasival, aki a tanárom és még nem is tudnak róla. Huh, mi lesz ebből?

A fiúk elmélyülten beszélgettek.

- Le merem fogadni, hogy azon gondolkodsz, hogy adod be anyáéknak a kapcsolatokat? - ugratta Jack a lányt.

- Kímélj meg kérlek a hülyeségeidtől, legalább addig, míg itthon vagyunk! Elég tré a helyzet anélkül is! - mordult rá szinte a lány.

- Jó, jó, bocs. Viszont felhívnám figyelmed, hogy önszántadból jöttél és a szeretet ünnepére, valamint...

- Jaj, Jack, ne papolj már nekem!

- ... valamint megbocsátás és... - folytatta Jack.

- Chris megállnál egy percre! - kérte a lány, majd mikor a férfi eleget tett kérésének, kiszállt az autóból és Jennyt is kiengedte. Besétált vele egy nagyobb füves részre. Szabadon engedte, hogy a kutya hadd engedjen a természet hívó szavának és könnyítsen magán. Visszaérve, a férfiak némán üldögéltek. - Köszí, mehetünk.

- Minden rendben, Jess? - kérdezte Christopher.

- Ne aggódj, semmi olyan, amivel ne bírnék egyedül - nyugtatta meg s egy mosolyféleséget erőltetett arcára, ettől kezdve a lány csak a kutyával és az elsuhanó tájjal foglalkozott.

Beértek Sydneybe, ahol Jack vette át a navigátor szerepét, majd a forgalomtól függően negyedóra elteltével megérkeztek.

- Megkérhetnélek titeket, hogy a projektet, mint témát kerüljük, amíg itthon vagyunk? - kérte valamivel barátságosabban a lány.

- Miért? Szerintem... - kezdte volna Jack, de Christopher félbeszakította:

- Legyen, ahogy szeretnéd, de szerintem is büszkének lennének rád a szüleid, ha...

- Ne vegyél rá mérget! - szakította félbe Jessica kissé keserűen és kiszállt a kocsiból, mert közben Chris leparkolt a már ott álló fekete Peugeot mellé.

Egy, a negyvenes évei vége felé járó, teltkarcsúbb, mégis csinos, dekoratív hölgy indult eléjük.

- Sziasztok, ön biztos Mr. Carter - üdvözölte őket kitörő lelkesedéssel Mrs. Jane Parker.

- Szia, anya - köszönt Jessica és Jack.

- Üdvözlöm, igen, de ha kérhetem, csak Christopher.

- Én Mrs. Jane Parker vagyok. Na, ne ácsorogjunk itt, hanem menjünk be!

Jess kiengedte Jennyt a csomagtartóból és elindult utánuk a házba. Lopva körbesandított, a szeretett s jól megszokott kertvárosi környezet. Tiszta levegő, egy szintes családi házak elő- és hátsó kerttel s két-három autót kényelmesen őrző feljárókkal. Az egyik szomszéd a pázsitját gondozza, a másik a karácsonyi külső díszítéssel bíbelődik, de akadnak, akik csak pletykálnak.

- Őt is behozod? - tudakolta Mrs. Parker a kutyára nézve.

- Gondod van vele? - kérdezett vissza Jessica már-már provokálóan.

- Nem, dehogy, csupán azt hittem, viccelsz, mikor a telefonban jelezted.

- Mint láthatod, nem vicceltem - mondta komolyan Jessica és Jennyvel együtt elvonult az emeletre a szobájába. Örömmel tapasztalta, hogy némi portörletlen és porszívózáson kívül, szobáját úgy találta, ahogy hagyta, érintetlenül. Az ajtó mögötti sarokban berendezett egy kis kuckót Jenny számára, a takarójával és játékaival, valamint a nélkülözhetetlen edénykéivel.

- Megkínálhatom egy kávéval vagy teával, vagy esetleg valami mással? - érdeklődött Mrs. Parker vendégüktől.

- Egy kávéval köszönettel elfogadnék. De kérem, ne tessék magázni!

- Jack? - nézett kérdőn fiára, s mivel ismerte már, tudta a választ, így a konyhába ment.

- Nem kérek semmit, köszönöm, amúgy is megtalálnám a számát.

Jack és Christopher leültek a nappaliban az ülőgarnitúrára, majd Jessica és Jenny csatlakozott hozzájuk. Jenny jónevelten elfeküdt Jessica lábához. Megérkezett a kávéval Mrs. Parker.

- Mivel nem tudtam, hogy iszod, hoztam mindent. Jessy jut még neked is, ha kérsz.

- Nem, köszönöm, majd talán később.

- Köszönöm, csak két cukrot kérek bele - felelte Chris és két kockacukrot dobott a poharába.

- Na, meséljete, mi újság mostanság veletek? - kíváncsiskodott a nő, miközben Chris poharába öntötte a kávéval. - Nem jöttök, nem hívtok - tette hozzá szemrehányóan a nő.

- Mint látod, jól vagyunk - kezdte Jack.
- Iskola? - faggatta tovább őket Mrs. Parker.
- Még a helyén van - poénkodott Jack.
- Most komolyan? - firtatta tovább a nő a kérdést.
- Ezt a félévet is jó eredménnyel zártam - büszkélkedett Jack.
- És te? Megtaláltad az utad, a nyugalmad? Beváltotta az iskola a hozzáfűzött reményeidet? - fordult most Jessicához a nő.
- Én is elég jó eredménnyel zártam a másodévet is. Ami pedig a többit illeti, szerintem korai lenne még erről nyilatkozni - válaszolta Jessica kedvesebben, mint korábban. Ekkor megcsörrent Jess telefonja és mivel megismerte Kelly csengőhangját: - Bocsássatok meg! - mondta és elindult felfelé a szobájába, s csak akkor vette fel, mikor a többiek már nem hallhatták, mit beszél. Jenny persze árnyékként követte. Beszéltek pár percet a hazatérésről, az ajándékokról és a tervek ellenére a projektről, majd: - Christopher, feljönnél egy percre! - kérte Jessica. A férfi eleget tett a lány kívánságának, majd átadta neki a telefont. A programmal kapcsolatban merült fel néhány gyorsan eldöntendő kérdés. Mikor letették a telefont:
- A többiekkel egyeztetve a konferenciaterem, a kolesz és a White Park maradt fent a rostán, valamint Brandon e-mail-ban elküldte a plakátmintát - összegezte tömören a férfi.
- Később elkérem Jacktől a laptopot és megnézzük, jó?
- Az enyém is itt van, csak kint felejtettem a kocsiban. Ha jól sejtem, oka van az időhúzásnak - ölelte át a lányt.
- Igen, jól sejted. Mint mondtam, nem akarom az orrukra kötni s azt hiszem, délután elmennek valahova.
- Mi ez a feszültség? Nem akarsz róla beszélni?
- Nem szeretnék belekeverni. Ne aggódj, megoldom, még nem tudom mikor és hogyan, de megoldom!
- Ha beavatnál, esetleg tudnék segíteni - próbálkozott újra a férfi.
- Hosszú és bonyolult, és higgy nekem, tényleg jobb, ha kimaradsz belőle.
- Akkor már csak egy kérdésem van, tudnak kettőnkéről a szüleid? Illetve, mit tudnak rólam?
- Nem, és ebből adódik, hogy a második kérdésedre pedig: nem sokat a válaszom. - Erre a férfi hátrált egy lépést és az íróasztal szélére ült, a lány odament hozzá és átkarolta a nyakát. - Ne értsd félre, kérlek! Először ezt a helyzetet szándékoztam megoldani, legalább egy fegyverszünet erejéig. Mert nem akartam, hogy a kettőnk dolgát is belekeverjék - magyarázkodott a lány.
- De mi ez a puszkaporos helyzet? - feszegette tovább a férfi.
- Felejtsd el! - mondta a lány és megcsókolta, amit a férfi szenvedélyesen viszonzott. Ekkor kinyílt az ajtó és Jack és Mrs. Parker jött be, a párocska ijedten rebbent szét.
- Kopogásról nem hallottatok még? - förmedt rájuk Jess, majd a férfihoz fordult s valamivel kedvesebben így szólt: - Hogy a te szavaiddal éljek, erről is le van a gond.
- Bocsáss meg, nem tudtam, hogy te, illetve ti... - habogott Mrs. Parker.
- Akkor szerintem ezzel el is dőlt a kérdés, amiért jöttünk - állapította meg Jack.
- És pedig? - kérdezett vissza Jess kissé lenyugodva.

- Két kérdésünk lett volna. Az első, hogy mivel Christopher a te vendéged, hol szeretnéd elszállásolni? - kezdte Mrs. Parker.

- Második? - fürkészte őket Jessica.

- Holnap Mrs. Britta Smithéknél kerti party lesz. Bejelenthetlek téged és vendégedet?

- Sarahék, akkor köszönöm, én passzolnék - válaszolta Jessica némi megvetéssel a hangjában.

- De hisz Sarah a barátnőd.

- Ti szerettétek volna, hogy az legyen. Nekem kissé más elképzeléseim vannak a barátság meghatározására - jelentette ki Jessica.

- Mi megyünk, ugye, Christopher? - puhatolta Jack.

Chris akaratlanul is Jessre nézett.

- Nagyfiú vagy, tedd azt, amihez kedved van! Dönts belátásod szerint! - mondta Jess és Jenny pórázáért nyúlt. - Elmegyünk sétálni, később jövünk - jelentette ki Jess és elindult az ajtó felé.

- De még nem válaszoltál Christopher elhelyezésével kapcsolatban! - szólt utána édesanyja.

- Titeket ismerve, számomra nem volt kérdés, hogy a vendégszobában vagy Jacknél fogjuk elszállásolni - méltatlankodott kissé gúnyosan a lány és már ott sem volt.

- Én pedig addig körbevezetlek, vagy inkább Jess-szel tartanál? - fordult Christopherhez Jack.

- Köszönöm, szívesen körbenéznék.

- Akkor menjünk! - mindenkit kiterelt Jessica szobájából és becsukta az ajtót. - Szóval ez volt Jess szobája, itt szemben van az enyém. Balra vannak a vizes blokkok, jobbra pedig a lépcsőhöz legközelebb a szülők és vele szemben a vendégszoba. Az alsó szinten a lépcső alatt apa dolgozószobája, amit a nappaliból közelíthetsz meg. A lépcsőtől jobbra a nappaliból nyílik a konyha és a boltívvel elválasztott étkező és a sarokban még egy fürdőszoba.

A kb. 200 négyzetméteres egyszintes családi ház utcafrontján gondosan művelt pázsit és két autó felsorakoztatására is alkalmas kocsibejáró, garázs díszelgett. A ház mögött hatalmas garden-partyk rendezésére alkalmas füves kert tárult Chris szeme elé, ahol a kert egyik sarkában gondosan elhelyezett kerti bútorok és hintaágy kínált alkalmas helyet a pihenésre, lazításra, szórakozásra.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Hét óra körül Jessica is hazaért Jennyvel, ekkora már a ház ura is otthon volt. Jess a nappaliban futott össze vele:

- Szia, apa - köszöntötte a lány.

- Szia. Hogy vagy? Merre jártál? És ő ki? - nézett a kutyára a férfi.

- Ő Jenny. Sétáltunk egy nagyot a városban, s játszott egyet a parkban. Köszönöm kérdésed, jól vagyok.

- Jól nézel ki. Christopher a barátod? - érdeklődött a férfi minden kertelés nélkül.

- Aha, hallgatlak! - mondta a lány nagy sóhajjal, várva a szemrehányásokat és a hegyi beszédet.

- Mi ez a hangsúly és negatív hozzáállás?

- Gondolom anya mesélt ezt-azt, tehát...

- Nem beszélhetnék meg a dolgainkat nyugodtan és higgadtan? - tudakolta a férfi kedvesebben, mint azt a lány várta.

- Részemről nincs akadály, de ne Christopher előtt és őt hagyjátok ki az egészből!

- Rendben, elfogadom a feltételeidet és tiszteletben tartjuk, ahogy a vendégedet is! - nyújtotta a kezét a férfi, amibe a lány némi habozás után belecsapott. - Leülünk?

- Rögtön jövök, kezet mosok és adok inni Jennynek. Maradhat? - fordult vissza a lány a lépcsőről.

- Ha tud viselkedni, természetesen igen.

- Köszönöm - mondta a lány és el is tűnt a kutyával a lépcsőn. Pár perc múlva csatlakozott apjához az ülögarnitúrára.

- Fiúk? - Jenny ismét Jess lábához telepedett, aki simogatni kezdte térdére hajtott buksiját.

- Nemrég a szomszéd lovainál találkoztam velük. Aranyos - simogatta meg a férfit is a kutyát, amin a lány nagyon meglepődött, mert a férfi igencsak távolságtartó és érzelem kinyilvánítástól mentes volt eddig. Sőt, a lány emlékei szerint nem igazán tűrte meg az állatokat a házban. Folyton elutasította Jessica és Jack abbéli szándékát, hogy háziállatot (legyen szó kutyáról, macskáról vagy épp hörcsögről) vegyenek magukhoz. Mondván: az állatoknak kint van a helyük. - Mióta van nálad? Honnan kaptad?

- Augusztusban kaptam Steve-től. Menhelyre akarta vinni, ahol tudjuk, hogy végzik szegény szerencsétlenek.

- Scott-tól? Saját kutyájának a kölyke, vagy csak segíteni akart valakinek?

- Igen, Scott-tól és igen, a saját kutyájának a kölyke. Mindegyiknek talált szerető családot, de őt visszamondta a leendő gazdi. Én pedig szerettem volna egy ilyen békés kutyust, így lecsaptam rá.

- Nem kegyetlenség, felelőtlenység egy ilyen nagy mozgásigényű kutyát bekényszeríteni egy lakásba?

- Szerintem nem, egyrészt így én is többet mozgok, másrészt neki is biztosítom mind a mozgást, mind a pajtikat és mindent, ami csak tőlem telik.

- Jól érzed magad Melbourne-ben és a suliban?
- Igen, tetszik mind a város, mind pedig a sulis.
- Nehéz?
- Nem vészes. Jó, nem mondom, vannak tárgyak, amivel szerintem meg fog gyűlni a bajom, de eddig jól veszem az akadályokat.
- Melyik tantárgyakra gondolsz? - szólalt meg Christopher a lány háta mögött, s megkerülve a kutyát, letelepedett közéjük.
- A politikaiakra, meg azokra, ahol helyzetgyakorlat, szerepjátszás is van.
- Milyen politikát érintő előadásaid vannak és lesznek? - faggatta Mr. Parker.
- Társadalompolitika és szociálpolitika - felelte Jessica.
- Hát igen, ezt a témát mindig gondosan elkerülted, de most kénytelen leszel foglalkozni velük, ha államvizsgázni szeretnél - jegyezte meg Mr. Parker.
- Meg fogom oldani, legnagyobb meglepetésemre van pár évfolyamtársam, akikben barátokra is leltem és sokat segítünk egymásnak.
- Hogy érted, hogy meglepetésedre? Rosszabbra számítottál? - tudakolta Christopher. A lány sokatmondóan az apjára nézett.
- Igen, bevallom, nagyon aggódtunk emiatt.
- Korábbi tapasztalatok? - firtatta tovább a kérdést Christopher.
- Igen, de evezünk más vizekre. Hol hagytad Jacket? - váltott a lány, kiségetve apját, hisz tudja, a magyarázkodás nem kenyerre.
- Azt hiszem, a szobájában gépezik.
- Az egyetemről ismeritek egymást? - érdeklődött Mr. Parker.
- Igen.
- Tanulsz vagy tanítasz? - tette fel az újabb kérdést Mr. Parker.
- Ha úgy vesszük mindkettő, de leginkább a második.
- Ezt hogyan kell érteni?
- Úgy, hogy igaz, hogy én tanítom őket, de sokat tanulok én is tőlük.
- Jessyt is tanítod? - kíváncsiskodott tovább Mr. Parker.
- Igen - válaszolt most a lány.
- A vacsora tálalva. Jessy szólnál Jacknek? - lépett oda hozzájuk Mrs. Parker.
- Igen, megyek. Gyere Jenny, addig te a szobában maradsz! - felelte Jessica és a kutyával elindultak felfelé a lépcsőn, Jennyt bezárta a szobába és szólt Jacknek. Vacsora közben:
- Családi elvárás, hagyomány a tanári pálya? - folytatta a kérdezősködést Mr. Parker.
- Nem, édesapám pénzügyi, banki szakember, édesanyám pedig könyvelő volt - válaszolta Christopher, kissé elszomorodva. Ezt észrevéve Jessica:
- Sajnálom.
- Nem történt semmi, már volt pár évem, hogy hozzászokjak.
- Mi történt? - érdeklődött Mrs. Parker.

- Anya! - szólt rá szinte figyelmeztetően Jessica.
- Ne aggódj! Autóbaleset.
- Hogyan keveredtél Melbourne-be? - próbálta terelni a témát Jack.
- Hát ez kissé hosszadalmas és bonyolult helyzet volt. Én Bostonban születtem és éltem.
- Tényleg? - kérdezte ámulva Jessica.
- Igen. Elkezdtem az egyetemet, majd jött az a baleset. Aztán volt valami testvérvárosi rendezvény, ahova véletlenül elkeveredtem.
- Melbourne és Boston testvérvárosi kapcsolatokat ápol? Ezt nem is tudtam - lepődött meg Jessica.
- Igen. Sok szépet és érdekeset hallottam azon a rendezvényen és mivel már nem volt, ami Bostonhoz kössön, így ugrottam. Elintéztem minden hivatalos dokumentumot (letelepedési, munkavállalási engedélyek, nyelvvizsga különbözeti vizsga) és lassan négy éve, hogy Melbourne-ben tanítok.
- Nincs is honvágya? - firtatta tovább Mrs. Parker, erre Jess rosszalóan megrázta a fejét, ami nem kerülte el apja figyelmét.
- De néha kissé elragad, s olyankor hazamegyek egy kicsit, egy-két hétre.
- J. T., te hogy állsz a sulival? - terelte más mederbe a beszélgetést Mr. Parker, mire Jess egy hálás pillantást vetett felé.
- Én ezt a félét is jól zártam.
- Hány UV-d volt most? Hány hölgy szívet törtél össze, mióta nem találkoztunk? - faggatta tovább fiát Mr. Parker.
- Most nem volt UV-m, és egyetlen szívet sem törtem össze.
- Mi a helyzet Sabrinával? - kíváncsiskodott most anyja.
- Sabrina? - kuncogott Jessica.
- Mosolyszünet van per pillanat.
- Mit csináltál? - ugratta Jess a fiút mosolyogva, amin az asztaltársaság is halkán kuncogott.
- Akkor beszélgettünk most... - vágott vissza Jack, de Jess vette a lapot és:
- Ha befejeztétek, akkor leszedem az asztalt. Hozhatok még kávé vagy valamit valakinek? - állt fel és munkához látott, Christopher ajánlkozott, hogy segít, de Jack megelőzte. Gyorsan leszedték az asztalt és elmosogattak, közben tovább folytatták egymás ugratását. Mrs. Parker vacsora után barátnői és szomszédai társaságát élvezte. Jack estére eltűnt rég látott barátaival. Mr. Parker fáradtságra hivatkozva nem tartott feleségével, inkább pihentető olvasást, tévé-nézést tervezett.

*

Jessica megmutatta Christophernek a várost, kedvenc helyeit s közben Jenny esti sétáját is letudták. A kis túrát az 1932-ben épült s ma már nemcsak Sydney, hanem az ország jelképévé vált Harbour Bridge-nél kezdték. A híd az Észak-Shore városrészt köti össze a központi üzleti negyeddel, a CBD-vel. Az acélhíd után a sydney-i operaház csodájára jártak. Innen a kb. 2 kilométerre lévő Sydney Towerhez vezetett útjuk. S bár lenne még bőven megnéznivaló, de kellőképp elfáradtak és a vándorlás elnapolása mellett döntöttek. Hazaérve a hátsó kertben telepedtek le még egy kicsit beszélgetni.

- Örülök, hogy mégis úgy döntöttél, hogy hazajössz az ünnepekre. Most már rajtad a sor, hogy mesélj magadról, hisz rólam már szinte mindent tudsz! - kezdte a férfi.
- Ezzel te is így vagy, sőt megismerhetted kissé maradi, konzervatív szüleimet is.
- Szerintem csak aggódnak, hozzáteszem, joggal. Egyedül elmenni egy nagyvárosba, ahol senkit nem ismersz, s a várost is alig. Ráadásul...
- Ráadásul vakon, ugye? - kérdezte a lány provokálóan.
- Ugyan már, Jess!
- Nincs ugyan már!
- Ha jól sejtem, ebből adódik a tapintható családi feszültség is, ugye? - firtatta tovább a kérdést a férfi.
- Kértelek, hogy ne foglalkozz vele! Amúgy ennél bonyolultabb a dolog - mondta a lány és felállva hátat fordított a férfinak, aki követte a lányt és átkarolta.
- Szeretném megérteni - erősködött halkan.
- De én nem szeretnék most erről beszélni - jelentette ki a lány és szembefordulva a férfival vizsgozta az ölelést, majd megcsókolták egymást.
- Bocsi a zavarásért - lépett oda hozzájuk Steve Scott.
- Áh, C. J., te vagy az, nem is tudtam, hogy itthon vagy.
- Szia, Steve. Miért, kire gondoltál, kik vannak itt? - kérdezett vissza a lány.
- Konkrétan senkire, csak az árnyakat láttam. J. T.-t keresem, meg tudnád mondani, hol találom? - érdeklődött a fiú.
- Ó, de nagyképek vagyunk - szurkálódott viccelődve a lány, arra célozva, hogy a fiú hasonlóan rosszul lát, mint ő.
- Azt hiszem, a Selectbe mentek a srácokkal, de nem vagyok biztos benne.
- Köszike, nincs kedvetek csatlakozni?
- Ha lett volna, már Jackkel is elmehettünk volna - állapította meg a lány.
- De én mégis csak jobb társaság vagyok, mint Jack, nem gondolod?
- Te, csöppet sem zavar, hogy a barátom is itt van? - faggatta a lány válasz helyett.
- Próbálkozni azért csak lehet vagy nem? Azt hiszem, még nem léptem át azt a bizonyos határt, különben már...
- Igazad van, még nem, de már erősen feszegeted - szólalt meg végre hosszú hallgatás után Christopher.
- Bocs főnök, csak móka volt. Mi így szoktuk heccelni, ugratni egymást. De már itt sem vagyok, ha tényleg nem akartok csatlakozni - fújt visszavonulót Steve és már ott sem volt.
- Ő hogy kerül ide?
- Itt lakik.
- Itt nálatok?
- Nem, úgy értettem, hogy itt Sydneyben. Innen van a régi ismeretség.
- Belegyalogoltam valamibe? - puhatolta Christopher.

- Mire gondolsz?
 - Nem szép dolog kérdésre kérdéssel válaszolni.
 - Lehet, de nagyon praktikus, ha nem tudod a választ. Ugyanis jelen esetben nem értem, mire gondolsz.
 - Te és Steve, kialakulóban volt valami a háttérben, mikor színre léptem?
 - Bárcsak eszembe jutna valami frappáns válasz, de kérlek, így késő este érd be egy egyszerű válasszal. Nem, semmi nem volt kialakulóban.
 - Részedről vagy...?
 - Se-se, tényleg csak egymás agyát szoktuk húzni ilyesmikkel, nincs érzelmi húrpengetés.
 - C. J. és J. T.?
 - Bocsi, de most sem értem a kérdést?
 - Mít takar és honnan jött?
 - Jack Thomas és a Claudia Jessica rövidítései.
 - Claudia? Vagyis C. J., mint az Elnök embereiből?
 - Igen, vagyis nem teljesen. Ő ott a filmben Claudia Jane, cseppet sem hasonlítok rá, sem külsőre, sem intelligenciában, sem semmi másban.
 - Ez butaság, szép is vagy, okos is és vagy annyira talpraesett, leleményes, mint ő.
 - Nem tudom, hogy ez igaz bók volt-e, de azért köszönöm. Amúgy Jack ragasztotta rám. Ő a fanatikus Elnök emberei rajongó.
 - Én csak megerősíteni tudom Christopher megállapítását - lépett ki Mr. Parker a fal takarásából. - Steve volt itt?
 - Igen, Jacket kereste - válaszolta Jessica. - Azt hiszem, én már elteszem magam holnapra. Gyere, Jenny!
 - Megzavartam valamit? Miattam fújsz visszavonulót? - kérdezősködött Mr. Parker.
 - Nem, fáradt vagyok és álmos, meg aztán elég későre jár már - felelte a lány és megcsókolta Christophert. - Jó éjszakát, uraim! - búcsúzott a lány és otthagya őket.
- A férfiak követték példáját és ők is nyugovóra tértek.

*

Másnap Jessica szokásához híven korán kelt és reggeli egészségügyi sétájukat Jennyvel most is összekötötték egy kis futással. Hazaérve letusolt és beosont Jack szobájába és kölcsönvette az asztalon heverő laptopot. Megnézte és véleményezte a Brandon által átküldött anyagokat. „Megnéztem a programmal kapcsolatos e-mail-okat, válaszoltam a privát üzikre, van még valami, amit meg akartam nézni a neten? Nem hiszem, vagy mégis...” egy hirtelen ötlettől vezérelve rákeresett az európai és a világ más országainak karácsonyi szokásaira. Épp ezen sorokat olvasta: „Egyesült Államok: Jellegzetes amerikai ünnep a Hálaadás, amely november utolsó csütörtökén van. Minden család összegyűlik ezen a napon és pulykák milliói sülnek a konyhákban. Ilyenkor emlékeznek az 1620 novemberében az Újvilágba érkező zarándokokra. A következő héten kezdődik a karácsonyi készülődés. A Fehér Ház előtt hatalmas karácsonyfát állítanak, amelyen a gyertyákat az elnök és a felesége gyújtják meg. A családok közösen töltik a Szentestét, az ajándékokat pedig Santa Claus hozza. Amerikában a karácsony népi ünnepély. Ajándékozási lázban égnek, az áruházak hatalmas árukínálatot és reklámhadjárá-

tokat zúdítanak az emberekre, karácsonyi show-kat és felvonulásokat is rendeznek. A zoknikat a kandalló fölé akasztják, Santa Claus ebbe teszi az ajándékokat karácsony estéjén.”
- mikor kopogtak:

- Bújj be! - szólt ki Jessica, Christopher lépett be.

- Jó reggelt! - csókolta meg a lányt.

- Szia, de korai vagy.

- Azt hittem, még alszol, de anyukád mondta, hogy szerintem már fent vagy.

- Igen, kb. 3 órája. Nem is hinnéd, mi mindent el tud intézni ennyi idő alatt az ember.

- No, mesélj! Mi az, amit olvasol? - kíváncsiskodott a férfi és beleolvasott a megnyitott oldalba.

- Először is már sétáltunk és futottunk ma egy nagyot, reggeliztünk, aztán válaszoltam Brandonnak és egy csomó mindent megtudtam a világ egyes országainak karácsonyi szokásairól.

- Hát igen, az internet egyik előnye, de sajnos ott sem lehet mindent elhinni. Nem árt, ha az ember óvatosan és megfontoltan kezeli a böngészett oldalakat, információkat. De ez speciel igaz, amit itt írnak az amerikai karácsonyról. Mi a véleményed Brandon plakátjairól? Én is megnéztem őket az este és nekem tetszettek, így elfogadásra javasoltam a többieknek a pontos dátum és helyszín megjelölésével.

- Igen, olvastam a kör e-mail-t. Szerintem is szuperek és tényleg csak a helyet és időt kell majd pontosítani rajtuk, annak tükrében, hogy általános vagy témánkénti plakát lesz-e. Jacknek mondtad?

- Nem - ekkor Jack rontott be dúvad módjára a szobába.

- Emlegetett számár. Téged tényleg nem tanítottak meg kopogni? - förmedt rá a lány: - Tudod, az okos ember tudja, hogy illik kopogni, a többinek meg kötelező! - folytatta a lány némi gúnnyal, amin Christopher elnevette magát.

- Bocs, elfelejtettem, hogy... - szabadkozott Jack.

- Igen hajlamos vagy elfelejteni dolgokat, de csak amik másra vonatkoznak - vágott a szavába Jess.

- Ezt hogy kell érteni? Bal lábbal keltél, azért vagy ilyen harapós? - kérdezte Jack.

- Nem keltem bal lábbal, de tegnap is pont ezzel hoztál kissé kellemetlen helyzetbe, amit még nem tudtam megköszönni neked.

- Sajnálom, de előbb-utóbb el kellett volna mondanod nekik - mondta Jack bűnbánóan.

- Igen, ebben igazad van, de előbb szerettem volna előkészíteni a terepet, hogy Christophert hagyják ki... - váltott békésebb hangra a lány.

- Szerintem azzal tisztában vannak, hogy ha arra vetemednének, végérvényesen elfelejthetik az ügy békés elrendezését.

- Beavatnátok esetleg? - szólalt meg végre Christopher. - Felnőtt ember vagyok, tudok magamra vigyázni és ha beavatnátok végre, még talán neked is tudnék segíteni.

- Még nem mondtad el neki? - faggatta Jack a lányt.

- Visszatérhetnénk az eredeti tárgyhöz? Épp Brandon átküldött anyagáról beszélgettünk - folytatta a lány, választ sem várva.

- Milyen anyagról beszéltek? - érdeklődött Jack.
- Ha előkerültél volna tegnap emberi időben, elmondtam volna, hogy Brandon átküldte a feltuningolt plakát terveket, továbbá azt, hogy a konferenciaterem, a kolesz és a White Park maradt fenn a rostán a helyszínek közül. Christopher és én is elfogadtuk a tervet a pontos dátum és helyszín megjelölésével. Azt hiszem, már csak te nem mondtál véleményt.
- Mindjárt pótolom a mulasztásom. Megnyitod nekem?
- Ott van az asztalon, lementettem neked - adta át a helyét a gépnél a lány.
- Köszike. Egyesült Államok karácsonyi szokásai? - nézett kérdően a lányra, de ő már Christophert ölelte és csókolta.
- Ezt most miért kaptam? - súgta halkan a férfi.
- Nem kell mindennek oka legyen. De ha mindenképp indok kell, többek között a türelmedért.
- Hm - köszörülte meg a torkát Jack. - Egyetértek a többséggel. Ez így jó, ahogy van.
- Akkor később felhívom Kellyt, s megmondom neki, hogy te is elfogadtad - mondta Jess.
- Steve megtalálta az este?
- Igen - ekkor kopogtak és bejött Mr. Parker.
- Látod, Jack, ez a helyes és követendő példa - ugratta a lány a bátyját.
- Sziasztok - köszöntötte a szobában lévőket a férfi.
- Szia - mondta Jessica és Jack.
- Jó reggelt, Mr. Parker - köszönt Christopher is.
- Csupán érdeklődni szeretnék, mi a tervetek mára?
- Én megyek veletek a kerti partyra - válaszolta Jack.
- Ti? - fordult a lányhoz.
- Én passzoltam - felelte a lány.
- Christopher pedig eljön velem - mondta Jack.
- Megengednéd, hogy esetleg maga döntsön? - pirított rá ismét a lány.
- Bocsi, de tegnap még...
- Nehogy összevesszetek rajta! - kérte Christopher.
- Szóval, Christopher, jönnél vagy maradnál? - fordult hozzá Mr. Parker. Christopher a lányra nézett.
- Nem tudnánk valamivel meggyőzni, hogy esetleg... - kezdte Christopher.
- Nem! - jelentette ki ellentmondást nem tűrően a lány.
- Te tudod - hagyta rá Christopher.
- Úgy van - zárta le a lány.
- Én akkor önökkel tartanék - döntött végre Christopher.
- Rendben, háromkor indulunk. Bemegyek a központba, velem tartana valaki? Vagy szükségetek lenne valamire? - érdeklődött Mr. Parker.

- Nekem lenne egy kis dolgom a belvárosban - tépelődött a lány és Christopherre nézett: - Velem tartanál, vagy...?
- Nem lenne gond, ha én maradnék? Van ugyanis egy kis dolgunk Jackkel.
- Milyen dolgokat?
- Amolyan férfi dolgok - segítette ki Jack, bár még nem tudta, miről is beszél Christopher.
- Rendben. Apa megvenné a dolgaimat, vagy...?
- Kísérj el és egymás segítségére lehetnénk! - javasolta a férfi, akinek világossá vált Christopher mesterkedése.
- Oké, Jennyre is figyelnétek? - kérdezte a lány Christopheréktől.
- Természetesen, ne aggódj!
- Köszönöm. Átöltözöm és mehetünk - terelte ki a lány a férfiakat a szobájából.

Gyorsan belebújt vékony, világoskék nadrágjába és keresett hozzá egy ujjatlan felsőt is, de az elmaradhatatlan hátizsákba betett egy pulóvert is. Öltözés közben azon morfondírozott, mi ez a nagy bratyizás a két fiú között, mármint Jack részéről? Emlékei szerint korábbi barátainál - nem, mintha sok lett volna belőlük - mindig volt valami kivetnivaló. Jack mesterkedik tán valamiben? Férfias dolog, ah, hülyeség. Vagy Christopher a cselszövő? Lényegesebb kérdés most, hogy jó ötlet volt-e támadási pontot, felületet adni apának? De mivel tegnap meg-egyeztünk valamiben s sikerült már normális párbeszédet folytatnunk, nem hiszem, hogy baj lesz belőle.

*

A csúcsforgalom miatt beletelt vagy fél órába, mire a belvárosba jutottak. Óvatos beszélgetést kezdeményezett a férfi, kellemes hangulatot teremtve, de gondosan elkerülve a tapintható feszültséget okozó témákat.

- Mit szeretnél vásárolni? - faggatta a férfi.
- Egy-két apróságot. Kifogytam a gyöngyökből és a csomagoló papírból. És te?
- Anyádnak és Jacknek rendeltem ajándékot és mára ígérték, hogy megjön végre.
- Értem - mondta halkan a lány s egy pillanatra utat engedett kósza gondolatainak. „Miben reménykedtél azok után? Csak nem azt vártad, hogy azt mondja, neked vesz valamit? Hisz azt sem tudta, hogy megtiszteld őket jelenléteddel az ünnepekre vagy sem? De az is lehet, hogy az én ajándékomat már rég megvette.”
- Mi a baj? - kérdezte a férfi a lány arcán átsuhanó grimasz láttán.
- Semmi.
- Most mit szeretnél fűzni?
- Még nem tudom. Arra gondoltam, hogy csinálok pár angyalkát a fára és egy Mikulást Chrisnek.
- Szereted? Új mintákra bukkantál?
- Igen és igen.
- Úgy látom, rendes fickó és jól bánik veled. Mesélsz róla, illetve a kapcsolatokról?
- Miről szeretnél hallani?

- Mindenről, amit csak megosztanál velem - jelentette ki a férfi és leparkolt az egyik bevásárlóközpont parkolójában.

- És most?

- Egyáltalán nem vagy csak most nem akarsz válaszolni?

- Bocsi, lehettem volna egyértelműbb. Arra irányult a kérdés, hogy most különválnak és x időn belül itt találkozunk, vagy hogy gondoltad?

- Te mit szeretnél?

- Legszívesebben áthúznám a cselszövők számítását, de...

- Egyedül terveltem ki és hajtottam végre, úgyhogy csak rám haragudj! - szakította félbe a férfi.

- Úgy folytattam volna, hogy: de miért ne tölthetnénk el egy kellemes délelőttöt?

- Sajnálom. Szóval?

- Elintézzük dolgainkat és utána beszélünk, avagy fordítva?

- Szerintem az első lenne a praktikusabb.

- Rendben. Nagy és súlyos dolgokért jöttél?

- Ügyes próbálkozás - mosolyodott el a férfi és kiszállt az autóból.

- Nem az ajándékokra voltam kíváncsi. Csupán azon megfontolásból kérdeztem, hogy ha esetleg nehezebbek, akkor gondolom, nem szeretnéd végig cipelni, míg az én dolgaimnak is utánajárunk - magyarázta a lány, mikor már kiszállva a férfi előtte állt.

- Értem, köszönöm, jogos felvetés. Akkor gyorsan felveszem a csomagom és utána elkísérlek a gyöngyöshöz. Amíg te ott elidőzöl, én bedobom a kocsiba a szajrét.

- Javaslat elfogadva. Ne felejts el néhány zsáknyi dollárt is bedobni! - mosolyodott el végre a lány is.

Úgy is lett, felvették Mr. Parker pakkjait, majd a lány szerencséjére a kreatív hobbiboltban megkapott mindent, amit szeretett volna.

- Beülünk valahova, vagy...?

- Mit szeretnél?

- Mit szólnál mondjuk a parkhoz?

- A folyóparton?

- Akár ott is - egyezett bele a férfi és betették a csomagokat a kocsiba és elsétáltak a pár utcányira lévő folyópartra.

Letelepedtek a folyóhoz legközelebb eső padra, a kikötő közelében, de a zavartalan beszélgetés érdekében elég távol a kikötő forgatagától.

- Olyan csodaszép, és olyan régen voltunk így együtt itt - emlékezett hangosan a lány a régi szép időkre. Gyakori kirándulási hely volt ugyanis a családnak a kikötő és a sétahajózás a lány megbetegedése előtt.

- Bizony rég. Ha jól emlékszem, nem sokkal azelőtt...

- Igen, azelőtt, hogy a zöld hályog megtámadta és ennyire lerontotta a látásom és...

- Kissé megváltoztak a körülmények és a családi szokások.

- Nos, én másképp fogalmaznék, de ha jól sejtem, nem azért vagyunk most itt.

- Igen, jól kapiskálok. De nagyon kíváncsi vagyok, kifejtenéd?
 - Nem hiszem, hogy hallani szeretnéd, úgyhogy, kérlek, inkább térjünk a lényegre!
 - De igen, hallani szeretném! Beszéljük meg, kérlek, végre, mielőtt rátérnénk arra a bizonyos elköltözéshez vezető vitára!
 - Szóval ezért volt? - esett le végre a lánynak.
 - Mi és miért? - kérdezte ártatlan képpel a férfi.
- A lány felállt és háttal a férfinak a vizet és az elhaladó sétahajókat nézte. Már amennyit látott belőlük, inkább korábbi vizuális képeibe kapaszkodott.
- Hát rendben, beszéljünk róla, a megállapodásunk ellenére - mondta a lány és visszaült a férfi mellé a padra.
 - Csak arról beszélj, amiről szeretnél!
 - Rendben, akkor lássuk csak! Félreértés ne essék, tudom, hogy ugyanannyira hibás vagyok, mint ti, de mentségemre szóljon, hogy nem én voltam a felnőtt.
 - Miről is beszélünk?
 - Arról a tüskéről, lelki fájdalomról, megalázottságról és még sorolhatnám a különböző ide illő érzéseket, tapasztalatokat, amivel ezt a kialakult helyzetet kezeltük.
 - Nem értelek. Igyekeztünk úgy tenni, mintha mi sem történt volna. Próbáltunk mindent a régi rendes kerékvágás szerint folytatni, megoldani.
 - Hát ez az. Vittetek és hoztatok a gimiből és egyéb fontos megjelenést kívánó helyről, de itt vége is. Teljesen másképp kezeltetek családon belül és kívül. Vége lett a közös családi programoknak és mókáknak. Beletörődtetek a helyzetbe és cseppet sem szorgalmaztatok vagy segítettétek elő az önállóságot, legyen szó a közlekedésről vagy a háztartásról vagy bármi másról, hogy a helyzet feldolgozásáról már ne is beszéljek.
 - Mit kellett volna tennünk?
 - Egy cseppet belegondolva új helyzetembe s aszerint segíteni. Támogatni, mikor eljutottam odáig, hogy elemi rehabilitációra szeretnék jelentkezni.
 - De azért vannak a szülők, hogy ők gondoskodjanak a gyermekeikről.
 - Igen, de mihez kezdtem volna egy váratlan esemény után?
 - Sajnálom, hogy így érzed. Miért nem fordultál hozzánk, mint korábban?
 - Mert minden nekifutásom után úgy éreztem, falakba ütköztem.
 - Mi nem akartunk megbántani vagy sürgetni. Tény viszont, hogy nem kezeltük jól a helyzetet.
 - Ami pedig azt a bizonyos vitát illeti... Sajnálom, hogy csalódnod kellett bennem és hogy ellentmondva nektek, a magam útját kezdtem járni. És...
 - Ne butáskodj! Egyszer minden gyermek elkezd járni a saját útját. Ezzel mi is tisztában vagyunk, csupán, azt hiszem érthető okokból, a te esetedben kissé késleltetni szeretnénk volna.
 - Bocs, de ti nem késleltetni, hanem irányítani akartátok, ami szerény véleményem szerint nem ugyanaz.
 - Ez így ebben a formában nem teljesen igaz. Félreértetted...
 - Nem értettem félre semmit, olyan egyértelmű volt az egész. Vagy itthon maradok és dolgozok, vagy itthon maradok és jogot és vagy közgazdaságot tanulok. Mindegy, csak a lényeg, hogy itthon maradjak, és az legyen, amit ti akartok, és úgy irányítsátok az életem, mintha én egy magatehetetlen debil idióta lennék.

- Ez hülyeség! Senki...
- Tudod mi az elszomorító, kiábrándító az egészben? Ha a családjától ezt kapja az ember, akkor mit várhat a társadalom többi tagjától?
- Nagyon sajnálom, ha ez jött le neked mindebből. Mi tényleg csak a te javadat és védelmedet tartottuk szem előtt. Nem akartunk megbántani, ezt ugye elhiszed nekem?
- Ami pedig Christophert illeti: az egyetemen ismerkedtünk meg. Egy bulin jöttünk össze két éve. Egyéb kérdés?
- Leülünk négyesben és megbeszéljük valamikor a közeljövőben?
- Idővel biztos.
- Vagyis ez azt jelenti, hogy marad a távolságtartás és a ritka látogatások?
- Idő kell az emésztéshez. Nem tudom. Még valami?
- Én is nagyon sajnálom, amit ott és akkor a pillanat és a düh hevében mondtam.
- Én is sajnálom - borult a férfi nyakába sírva a lány.

*

Kicsivel később lehiggadva tértek haza. A lány rögtön el is bújt a szobájába és a frissen szerzett gyöngyeivel babrált. Kicsit később Jack rontott be Jennyvel és sarkukban Christopherrel.

- Na, mesélj! Megbeszéltétek végre? - kezdte Jack.

A lány Christopherre nézett, majd Jackre.

- Miből gondolod? - faggatta szórakozottan a lány és újra a gyöngyeivel babrált.
 - Olyan sokáig elvoltatok.
 - Mi lesz abból? - érdeklődött most Christopher, más oldalról megközelítve s reménykedve, hogy ő bővebb választ kap.
 - Angyalka - válaszolta a lány.
 - Jól érzed, hogy...? Ugye nem mondd, hogy...? - gondolkodott hangosan Jack.
 - Mit?
 - Jack, ne szórakozz már! Bökd ki végre, mire vagy kíváncsi! - türelmetlenkedett Chris, mert neki is feltűnt, hogy valami megváltozott a családi légkör terén.
 - Rontottatok a dolgon? - kíváncsiskodott Jack.
 - Úgy érzed?
 - Utálom, mikor ezt csinálod! - füstölgött Jack.
 - Higgadj már le! Kedves közbenjárásoknak köszönhetően, igen, az első ütközetén túl vagyunk.
 - És? - kérdezte szinte egyszerre a két férfi.
 - Érd be annyival, hogy adtam egy kis gondolkodnivalót és nem rontjuk el az ünnep fényét különböző csatározásokkal - jelentette ki a lány és részéről lezárta a témát.
- Ennek köszönhetően a készülődés további fázisai és az ünnep békében és családi környezetben teltek.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Az új év ötödik napján frissen kipihenve tértek vissza Jessicáék Melbourne-be a tanévkezdésre. A következő pár nap a 6. félév tárgyainak felvételével és a projekt utolsó simításaival telt. Véglegesítették az első program hétvége napirendi pontjait. Megbeszélték, kinek mi lesz a feladata és megpróbálták minden váratlan dologra felkészülni.

Január 21-én, szombaton hat órakor Jessica már készen állt és Christophert várta, hogy eljöjjön érte és még egy-két dologért, amire szükségük lesz a projekt első napján. Gyorsan odaértek a konferenciateremhez, a többiek már ott voltak. Viszonylag korán, hét óra körül elkezdtek érkezni a meghívott vendégek és az érdeklődők. Jess megkérte a fiúkat, hogy kapcsoljanak addig valami zenét szórakoztatásként, míg nem kezdik.

- Jess, idejönnél egy percre!

- Ki vagy és hova kéne mennem? - vette ki füléből a fülhallgatót, mert laptopon dolgozott éppen.

- Cassandra és a bejárathoz kéne jönnöd!

- Már itt is vagyok. Miben lehetek segítségedre?

- VIP vendégek.

- Köszönöm, innen átveszem. Sziasztok - fogadta Jessica a kedves ismerősöket. - Örülök, hogy elfogadtátok a meghívásunkat és képviselitek a helyi látássérültek egyesületét.

- Mi örülünk a kezdeményezésnek és annak, hogy gondoltatok ránk is - válaszolta a hölgy.

- Hadd mutassam be nektek a csipet-csapatot, avagy a szervezőket. Srácok, egy pillanatra idefigyelnétek! - kérte a többieket Jessica. - Szeretném bemutatni nektek az Egyesület képviselőit: Elenor Briks, Steve Scott és Vektor, azaz bocsi Victor Berger. Ők pedig Lucas, Christopher, Cassandra, Kelly, Lucy, Alex, Brandon és Stefanny, Jacket pedig már ismeritek.

- Sziasztok - üdvözölték szinte kórusban a kiemelt vendégeket Christopherék.

- Kelly, megtennéd, hogy gondoskodsz a vendégeinkről? Bocsássatok meg, de rengeteg elintéznivalónk van még.

- Természetesen - felelte Kelly.

- Persze, menj csak! Később beszélünk - mondta Elenor.

- Rendben, köszönöm. Még valami: arra kérnélek titeket, hogy figyeljetek árgus szemmel mindenre és utána kérem a véleményeteket! - kérte még Jessica és már ment is tovább a dolga után.

Eszébe jutott, hogy megfeleltek a program dokumentálásához és a statisztikához elengedhetetlen űrlap készítéséről, s annak pótlásával foglalatzkodott a laptopon, mikor Jack:

- Jess - szólította meg a lányt és várta, hogy rá nézzon, de ő anélkül, hogy odanézett volna:

- Ne most, Jack, kérek!

- De... - kezdte volna a fiú - de...

- Szia, Jessy! - szakította félbe egy jól ismert férfihang, erre a lány odakapta a fejét s döbbenet, meglepetés ült ki az arcára.

- Sziasztok - köszöntötte kedvesebben a szüleit a lány. - Hát ti?
- Jack küldött nekünk két jegyet, így eljöttünk - válaszolta Mr. Parker.
- Jól tették - kapcsolódott be a beszélgetésbe Christopher is.
- Engedjétek meg, hogy bemutassam a barátaimat és e projekt szervezőit. Christophert már ismeritek. Fiatalok, engedjétek meg, hogy bemutassam Mr. és Mrs. Parkert. Ott a sötét ruhában Lucas, mellette Brandon és Alex, akik épp a technikai dolgokkal foglalkoznak. Ott a hölgyek: Cassandra a világos ruhában, a szőkeség Kelly, a szemüveges szőkeség Lucy és Stefanny. Jacket és Ellyéket pedig ismeritek.
- Örülök, hogy megismerhettem végre Jessica barátait - mondta Mr. Parker.
- Mi is örülünk, ahogy annak is, hogy el tetszettek jönni - lépett oda hozzájuk Cassandra.
- Cassandra, rád bízhatom őket? - tudakolta Jessica.
- Természetesen.
- Bocsássatok meg, de... Később beszélünk még! - szabadkozott a lány és szinte kimenekült a teremből. Jack és Christopher követte, de mielőtt bármit mondhattak volna: - Nee! Jack, idehoznád a laptopot?
- Igen - mondta kissé kedvetlenül a fiú, mert szerette volna megbeszélni, megmagyarázni a dolgot.
- Legalább meghallgathatnád - vetette fel Christopher, mikor Jack távozott.
- Százhuszezer dolgom/dolgunk van még, most nincs időnk lelkezni vagy sebeket nyalogatni - mondta a lány határozottan. Ekkor visszaért Jack is a lappal. - Később megbeszéljük! - intette le ismét a szólni kívánó Jacket, majd a lány a géphez fordult, a két férfi ment a dolgára.
- Már az utolsó simításokat végezte a friss irományon, mikor az apja lépett oda Jessicához. Bele akart olvasni, de:
- Nee! - kérte a lány kissé indulatosabban, mint szerette volna és kicsit megdöntötte a laptop tetejét.
- Jól látom, hogy feszültséget okoz a jelenlétünk? Mert ha azt akarod, elmegyünk! - kezdte a férfi.
- Csupán meglepett, hogy Jack küldött jegyet és hogy ti el is jöttetek - vallotta be a lány kedvesebben.
- Nem tudtuk s még mindig nem igazán tudjuk, hogy mi is lesz itt, de... - folytatta a férfi.
- Nézd - kezdte a lány és egy pillanatnyi hatásszünetet tartott, míg megtalálja a megfelelő szavakat. Christopher figyelmeztetően a lány karjára tette a kezét, attól tartva, hogy olyat készül mondani. - Örülök, hogy úgy is eljöttetek, hogy nem tudjátok, miről van szó. Szeretném, ha maradnátok! - folytatta a lány.
- Biztos?
- Igen - mondta határozottan Jess.
- Úgy éreztem, hogy Christopher...
- Semmi olyat nem készültem mondani, amit esetleg később megbánhatnék - vágott a szavába a lány.
- Rendben, akkor maradunk - döntött a férfi.

- Örülök. Még valami, kérd meg Ellyt vagy Steve-et és elmagyarázzák nektek ezt az egészet. De fontos számomra, hogy tudd, nem rólam szól és „semmi közöm az egészhez”.

- Ezt, hogy „semmi közöd az egészhez”, hogy kell érteni?

- Megengeded, hogy később válaszoljak, rengeteg dolgom van még és mindjárt kezdünk? - kérdezett vissza a lány.

- Igen, természetesen, ne haragudj, hogy feltartottalak.

- Nem tartottál fel. Chris, ezt ki kéne nyomtatni, megoldható ez most itt valahol?

- Igen, Lucas irodájában - felelte Christopher és már el is tűnt a géppel. Pár perc múlva egy kinyomtatott papírral tért vissza. Jess a papírral megkereste Jacket.

- Változott a felvezetés, tessék! - nyomta a kezébe a papírt.

- De...

- Nincs! - szakította félbe a lány és már sarkon is fordult.

- Várj, Jessy, kérlek! Akadt egy kis problémánk - szólt utána a fiú, mire a lány megtorpant és visszalépett Jackhez.

- Neked és még kinek? - faggatta a lány kedvesebben.

- Cassandrának, Kellynek és Lucynek, s szerintem a többieknek is. De velük még nem beszéltem.

- Éspedig? - tudakolta Jessica még mindig fagyosan.

- Ha be van kötve az én szemem is és a hallgatóságé is, akkor hogy szólítom fel őket? - vázolta a problémát Jack.

- Hisz ezzel kizárjuk a szemkontaktus lehetőségét. De ha az enyém nincs is bekötve, az ismeretlenség miatt még mindig nehézkes a dolog - segített be Cassandra is.

- Ötlet esetleg? - nézett körül Jessica, mivel válasz nem jött, így folytatta: - Kupaktanács Lucas irodájában most! Steve... - kiabálta el magát a lány, mire a fiú és munkatársa, Victor odasietett, közben a többiek az irodába mentek.

- Megkérhetlek egy kis szívességre?

- Rendelkezz velem! - válaszolt humorosan Steve.

- Akadt egy kis problémánk, amit meg szeretnénk beszélni. Itt maradnál addig a bejáratnál és adnál belépőjegyet az érkezőknek?

- Igen, bíz csak rám.

- Segíthetek én is valamit? - érdeklődött Victor.

- Most, hogy mondod, jól jönne még egy teremőr, hogy ne piszkálja senki az előkészített dolgokat.

- Vedd elintézettnek.

- Köszönöm, ha nagy leszek, meghálálom - hálálkodott a lány és követte a többieket az irodába.

Bár gyomra erősen tiltakozott, de erőt vett magán, s „többség érdeke előrébb való” címszóval falféheren s majd kiugró szívvel, de belépett.

- Először is hadd köszönjem meg mindenkinek a remek munkát az előkészületekben. Akadt egy kis problémánk. Nevezetesen az merült fel, hogyan szólítsátok fel a válaszolni kívánókat, ha a ti szemetek is be van kötve. Cassandra rámutatott, hogy se ismeretség, se szemkontaktus, kissé tanácstalanok. Valaki esetleg? - nézett körbe a lány s észrevétlenül a falig hátrált, hogy nekidőlhessen.

- Az sem nagy segítség, ha a mi szemünk nincs bekötve - gondolkodott hangosan Jack.

- Miért? - faggatta Jessica.

- Mert, ahogy említetted, nem ismerjük őket, s a belépőjegy számaikat sem látjuk olyan messziről, ahogy gondoltuk - felelte Jack.

- Vagyis kavarodást okozhat, ha esetleg azt mondom: bal oldal 5-ik sor 2 szék. Nem biztos, hogy tudja, hogy neki szólok, ha egyszer be lesz kötve a szeme - magyarázta most Kelly.

- Várj csak! Először is attól, mert be lesz kötve a szemük, nem lesznek debilek. De felfogtam, hogy értetted és igen, szervezetlenséget okozhat. Bevallom őszintén, hogy erre nem gondoltam, s nem tudom, hogy kezelik az ilyen helyzeteket a látássérült, vak tanárok. De gondolkodjunk józanul, ha nem a színpadról irányítod a dolgokat, hanem mondjuk elvegyülsz közöttük és megérinted az általad kiszemelt válaszolót.

- Igen, ez jó megoldásnak tűnik - hagyta jóvá Jack.

- De? - kérdezte Jessica provokálóan.

- De mi? - tudakozódott Kelly, mert nem értette a kérdést.

- Úgy folytatta volna, hogy de... - magyarázta meg Jessica.

- De honnan tudom, ki akar válaszolni, ha az én szemem is be van kötve. Mert ha jelentkezik, nem látom. Ha egyszerre többen bekiabálnak, nem tudom, kiktől jött a hang - fejtette ki Jack a további aggodalmát.

- Jogos - mondta Cassandra.

- Akkor amondó vagyok, mivel ti már ezen amúgy is átestetek, a ti szemetek ne legyen bekötve - javasolta Jessica. - Még valami?

- Egyelőre nincs - szólt Jack.

- Nekem lenne. Arra kérnék mindenkit, hogy a program dokumentálása érdekében a bevezetőben térképezzétek fel a korosztályt! - kérte Jessica.

- Ezt hogy gondolod? - tudakolta Jack.

- Úgy, hogy a bevezető végén elmondod, hogy a projekt dokumentálása, összesítése érdekében szeretnéd feltérképezni a korösszetételt és megkérdezed, hogy vannak-e 20 évesnél fiatalabbak. A jelentkezőket mi összeszámoljuk és Christopher jelez, mikor mehetsz tovább és ötösével viszed tovább.

- Meddig?

- Nem tudom, láttatok esetleg 80 felettieket? - kérdezett vissza Jessica.

- Nem - mondták a többiek.

- Akkor elviszed így 80-ig és utána azzal zárod, hogy 80 felett.

- Rendben, így már értem.

- Még valami esetleg? - faggatta Jessica, mivel senki nem válaszolt, így folytatta: - Ja igen, ki vállalja a bejáratot és a későn érkezők segítségét?

- Majd én - jelentkezett Kelly.

- Köszönöm. Akkor kéz- és lábtörést mindenkinek! Felejtsétek el a lámpalázat, a vizsgadrukkot, nincs rá okotok, okosak, ügyesek és szépek lesztek. Hajrá, mindent bele! Bármilyen gond felmerül, jelezzétek diszkréten egy feladat alatt. - Ezzel visszamentek a konferenciaterembe és pont 8 órákor el is kezdték az „előadást”.

*

A teremre teljes sötétség borult, lekapcsoltak minden villanyt a színpadi világítást kivéve és az ablakokat is besötétítették. A meglepett közönség tagjai, akik a bejáratnak háttal (az eredeti formában elhelyezve) a színpaddal szemben foglaltak helyet, halk neszeket hallatva izegni-mozogni, fészkelődni kezdtek.

- Szeretettel köszöntöm az egybegyűlteket ezen a kis Szemfényvesztés nevű kezdeményezésen - indította Jack a bevezetőjét, amit egy kis történettel folytatott, miszerint: - Néhány egészséges ember nem értette, tudta átérezni a vaksággal, látássérültséggel élők minden napjait, élethelyzeteit. Mire egy leleményes érintett személy, ahelyett, hogy magyarázta volna, bekötötte a szemüket és kipróbáltatta az egyes helyzeteket. Ne tessék bonyolult dolgokra gondolni, kezükbe adta fehérbotját, hogy induljanak el „A” pontból „B” pontba, vásároljanak vagy tanuljanak. Sikeres tapasztalatszerzés után a beavatott egészséges személyek arra az elhatározásra jutottak, hogy szélesebb nyilvánosság elé tárják a tapasztaltakat, ismeretterjesztés és tanító célzattal. Ezen kis bevezető után térjünk a lényegre. Egy kis „játékra” invitálnám a jelenlévőket. Természetesen semmi sem kötelező. De aki szeretne részt venni és kipróbálni a legfontosabb érzékszervüktől való megfosztottságot, a széke háttámláján talál egy kendőt vagy sötét szemüveget. Kérem, kössék be a szemüket! - folytatta Jack és tartott pár percnyi hatásszünetet, míg a nézők nagy része teljesítette kérését. - Szigorúan azoktól kérdezném, akik részt vesznek a tapasztalatszerzésben. Kapcsoltam valamiféle világosságot, avagy sem? - kattintott egy használaton kívüli egérrel, hogy tesztelje a közönséget.

- Nem, teljes a sötétség - érkezett kórusban a válasz.

- Igen - vágta rá néhány, már akklimatizálódott személy.

- Nem kapcsoltam fényforrást, de megdicsérném a kisebbséget, akik igent mondtak, mert figyeltek a fülükre. Arra kérném azokat, akik nem szeretnének részt venni a játékban, hogy tartózkodjanak a hangos véleménynyilvánítástól! Mindenkinek az asztalán ott van egy fehér kendő, ha valaki szükségét érezné a helyiség elhagyására, emelje magasba a fehér kendőt és egy segítőknek kikíséri a teremből - folytatta Jack és gyorsan felmérte a közönség körösszetételét Jessica instrukciói szerint. Ami úgy történt, hogy Jack sorolta az éveket, Kelly az egyik szélső, Lucas a középső és Cassandra a másik szélső széksávot számolta, amit Jessica a laptopon az erre létrehozott dokumentumban összesített. Mikor végeztek a statisztikai adatok felvételével, Jessica lekapcsoltatta a még meglévő világítást.

- Azt mondják, hogyha az ember elveszíti az egyik érzékszervének teljes, egészséges működését, a másik négy érzékszervi működés némiképp felerősödik. Hát lássuk, így van-e? - tette fel a költői kérdést Jack és mondandója végén egy nagyot csapott egy fapálcával az előtte álló asztalra. Mire a közönség többsége összerezzent az ijedségtől.

- Meg tudja nekem mondani valaki, mi történt?

- Leesett valami - mondta egy bekötött szemű, bátortalan női hang az első sorból.

- Ügyes próbálkozás, de sajnos nem nyert. Más ötlet esetleg?

- Gondolom, csak a bekötött szeműek válaszolhatnak? - tudakolta egy mély baritonú férfihang az utolsó sorok egyikéből.

- Igen, az elsőbbség az övék - jelentette ki Jack. - Csak bátran, nincs rossz válasz!
- Én arra tippelnék, hogy eltörtél valamit - közölte egy szintén a játékban részt vevő úr a második sorból.
- Sajnos nem talált.
- Hallhatnánk újra? - kérdezte a bátortalan hölgy az első sorból.
- Természetesen - felelte Jack és megismételte a „zajt”.
- Megvan, rácsaptál az asztalra valami fapálcával - kapott a fejéhez a bátortalan hölgy az első sorból.
- Úgy van, talált süllyedt! - dicsérte meg Jack és visszament a színpadra, hogy elindítsa a magnót.
- Kis figyelmet és csendet kérnék! Megsúgná nekem valaki, hogy most mit hallunk? - bekapcsolva a magnót egy könnyűzenei felvétel szólalt meg.
- Zongora és gitár és dob - vágták rá többen is.
- Ez ugye könnyen ment, de lássuk a következőt! - újra elindítva a magnót komolyzenei koncertrészlet csendült fel.
- A zeneszerzőre és a mű címére vagy kíváncsi? - érdeklődött Mr. Parker, aki szintén részt vett a tapasztalatszerzésben.
- Nem, de megkérhetnélek, hogy ne lódd le egyelőre a poént? - mosolyodott el Jack és még néhányan a közönségből. - Csak és kizárólag az itt hallható hangokra vagyok kíváncsi!
- Szerintem mindenki felismerte a zongorát és a hegedűt - állapította meg a bátortalan hölgy az első sorból.
- Úgy van! Még valami esetleg? Többiek?
- Én valami fúvósat is hallani véltem, de nem igazán vagyok otthon a komolyzene terén - fejtette ki nézetét a bariton hangú úr a hátsó sorok egyikéből, aki időközben beszállt a játékba és bekötötte a szemét, a példáját többen is követték.
- Sajnálom, de ezt rosszul tetszett hallani. - Jack látta, hogy nagyon tanácstalanok, így elindította újra az előbb lejátszott zenerészletet.
- Mr. Parker, megtenné, hogy felvilágosít minket!
- Szóval, Mozart Violin Szonátáját hallottuk és csak zongora és hegedű hallható.
- Köszönjük. Menjünk tovább! Felismeri valaki a hangokat? - újabb felvételt indított el a magnón. - Annyit segíték, hogy legalább ötféle hang ismerhető fel, amiket mi mixeltünk össze.
- Utcazaj, autók, járókelők és talán szél - sorolta egy fiatalember az ötödik sorból.
- Úgy van, eddig nem rossz - helyeselt Jack.
- Jól hallottam a repülőt a háttérből? - puhatolta a bátortalan hölgy az első sorból.
- Jó megfigyelés - dicsérte meg Jack.
- Esik az eső? - kérdezett újra a bátortalan hölgy az első sorból.
- Nagyon ügyes! Bevallom, ezt nekünk sem sikerült kitalálnunk, ezt nekünk is a felvételt készítő hölgy súgta meg.

- Jelzőlámpa sípolása vagy duda hallatszik még? - találgatott egy középkorú úr a 10. sorból.
- Ügyes, melyik? - kérdezett vissza Jack, kicsit elbizonytalanítva a közönséget.
- Szerintem mindkettő - válaszolt a középkorú úr a 10. sorból.
- Úgy van, nagyon ügyesek voltak! Lépünk a következőre és egyben az utolsóra! - ujjongott Jack és indította a felvételt.
- Vízesés és madarak, az ornitológiában sajna nem vagyok otthon - mondta a bátortalan hölgy az első sorból.
- Elnézzük önnek, már csak azért is, mert most csak a hang volt a lényeg - próbálkozott egy gyenge poénnal Jack. - Fellelhető még valami a felvételen?
- Igen, tücsök és béka - jelentette ki a fiatalember az 5. sorból.
- Nagyon jó! Akkor haladjunk tovább, mondjuk a szagló érzésünket ingerelve! Arra kérem az egy padsorban ülőket, hogy dolgozzanak össze egy kicsit. Minden sorban elhelyeztünk az ablak felőli, a középső sávban pedig az erkély felőli szélén egy tálcát három pohárral, három üveggel és három illatmintával. Csak és kizárólag szaglószervünk aktiválását kérném! Meg tudja nekem mondani valaki, hogy mi van a poharakban?
- Az egyik pohárban ecet, a másodikban kávé és a harmadikban citromos tea - felelte egy vékony hangú hölgy a jobboldali 11. sorból.
- Nagyon jó. Ki vállalja az üvegeket? - érdeklődött Jack.
- Az egyik üveg hypo, a második mosogatószer és a harmadik talán narancslé - válaszolt most egy idősebb hölgy az utolsó sor közepéről.
- Nagyon ügyes! Nos, hölgyeim, arra kérném önöket, hogy az illatmintákkal kapcsolatban hagyják érvényesülni a férfiakat. Mert ugye köztudott, hogy a hölgyek magasan verik a mezőnyt ezen a téren. Uraim, meg tudja valaki mondani, milyen illatokat rejtenek az illatminták?
- Az egyik rózsa, a második orgona - állapította meg egy fiatalember az első sorból.
- Helyes és a harmadik? - fordult a válaszolóhoz Jack.
- Azt nem ismerem fel - válaszolt a megszólított fiatalember az első sorból.
- Másvalaki esetleg? - nézett kérdően Jack, de senki nem válaszolt.
- Rendben, hölgyeim, kisegítené valaki az urakat?
- Véleményem szerint a harmadik ibolya, de nem vagyok biztos benne - reagált gyorsabban a vékony hangú hölgy az utolsó sorból.
- Pedig jól tetszik gondolni. Nos, hölgyeim, ismételten elnézésüket kérem, de újfent az urakat szeretnénk tesztelni, mégpedig szintén a tálcán lévő kis papírzacskók tartalmát illetően. Ugye szakács nincs az urak között? - puhatolta viccelődve Jack.
- Aha, már értem - mondta a bátortalan hölgy az első sorból.
- Borsmenta, örölt bors és örölt pirospaprika - felelte a fiatalember az első sorból.
- Gyakorlott szakács? - tudakozódott hamiskásan Jack.
- Nem, de ezek szerintem nem voltak olyan nehezek - ellenkezett a fiatalember az első sorból.
- Örülök neki. Akkor nézzük ezen feladat utolsó kihívásait. Található még öt kis doboz a tálcán. Mit rejtenek a dobozok? - tette fel az újabb kérdést Jack.
- Kávé, cukor és liszt - vágta rá a bariton hangú úr a hátsó sorokból.

- Nem rossz és a másik kettő? - boncolgatta tovább a kérdést Jack.
- Nem tudom - vallotta be a megkérdezett.
- Más esetleg? - bátorította Jack a többieket.
- Só és zsemlemorzsa - válaszolta az ismét gyorsabb vékony hangú hölgy az utolsó sorból.
- Mindenkinek gratulálok, ezt az akadályt is nagyon ügyesen legyűrték. A következő próbatétellel az ízlelőbimbóikat kívánjuk tesztelni. Kicszeréltük a tálcán lévő poharakat, edényeket. A kérdés ugyanaz: mit rejtenek a tálkák?

Ezt a feladatsort a korábbiaknál is könnyebben vették a „játékban” aktívan részt vevő személyek. Az alkohol tartalmú koktélok és a készételek nagy része a férfiaknak, az alkoholmentes koktélok, diétás italok és a fűszernövények többsége pedig a nőknek jelentett kevesebb fejtörést. A többi agyafúrt kóstolnivaló ingyencsés megfejtésében, ahol leginkább a gyorsaság döntött, vegyesen képviseltették magukat a hölgyek és urak.

- Ezek után lássuk, ingereljük a negyedik érzékszervünket, nevezetesen a tapintást. A helyzet az, hogy bizonyos tárgyakból csak egy darab van, így soronként kihúznak egy-egy tárgyat a kincses ládikánkból. S ha esetleg a sor nem találja ki, akkor az ismeretlen tárgy körbejárhat, közönség segítséget remélve - poénkodott Jack, amit a közönség halk kuncogással jutalmazott.

Cassandra körbejárt a kincses ládikával. Soronként kihúztak egy tárgyat és helyes válasz esetén a tárgy visszakerült a dobozba. A dobozban volt toll, kulcstartó, teniszlabda, gumipók, illatos radír, marcipán figura, hógömb, egy összecukott fehérbot, DVD tok, könyv, néhány igazi (kiwi, pilot, citrom, mangó) és műgyümölcs (alma, narancs, ananász), valamint néhány mindennapi használati tárgy. A közönség számára nagy talányt jelentett a csuklóra rögzíthető súlyzó, az aláíró keret, a Braille írógép, a kézi nagyító és hasonló segédeszközök.

- Ezen jól sikerült próba után, mivel szorít az idő, térjünk át az érzékelésről a segédeszközök bemutatásán keresztül a tanulásra, ami ezen hétvégénk fő témaköre.

Úgy is tettek, egy kis előadás keretében, gondosan bemutatva minden egyes szóba került tárgyat, segédeszközt, bevezették az egybegyűlteket a vaksággal nehezített emberi-tanulási fejlődési szakaszokba.

*

Az óra és a 10 perces szünet elteltével kicszerélődött a közönség és a konferanszié. A kis csapat egyik fele az újonnan érkező közönséggel foglalkozott, míg Jessica, Jack, Kelly és Christopher gondoskodtak a távozó vendégekről és a következő előadás zavartalanságáról, mármint ami a termen kívüli nyüzsgést illeti. Kiterelték őket az előcsarnokba és a rendezvény idejére kinyitott büfébe, ahol igyekeztek megválaszolni a még felmerülő kérdéseket. Bő negyedóra múlva a konferenciateremből kitódult emberek szétszéledtek. Már csak Jessica szülei és a helyi látássérültek egyesületét képviselő küldöttség maradt még egy kávé melletti beszélgetésre.

- Ügyesen megszerveztétek, sokan eljöttek - kezdte Elenor, miközben helyet foglalt az egyik büféasztalnál.
- Igen, előre láthatóan a mai előadások teltházak lesznek - válaszolta Kelly kis dicsekvéssel a hangjában és követte Elenor példáját.
- Ahogy a holnapiak is. Épp most töltődött be az eddigi egyetlen lyukas óra - kapcsolódott be a beszélgetésbe Christopher is, lerakva telefonját.
- Még holnap is? - kérdezte Elenor ámulva.

- Igen, széles réteget szerettünk volna megszólítani a program négy hétvégéjével - magyarázta Kelly.
- Négy hétvége? Minden hétvégén más és más témával? - érdeklődött Mr. Parker.
- Hát ez úgy nézem, sikerülni fog, az első csoport korösszetételét elnézve - állapította meg Victor.
- A többi órán is hasonló tematika szerint zajlik majd? - faggatta most Steve a jelenlévő szervezőket.
- Igen négy hétvége, négy téma. Igen is, meg nem is. Ez függ a közönségtől és az előadótól. A 10 órára bejelentkezett óvodás csoportnak játékosabb, figyelemfelkeltőbb formába kell önteni. Vagy vegyünk egy másik előadót, aki feladatokon keresztül és megint másik előadó amolyan kiállításként mutatja be az adott témát - felelte Jessica.
- Óvodás csoport? Ez kissé merész, nem? - hitetlenkedett Steve.
- Nem feltétlen, mert sokszor a gyerekek fogékonyabbak az ilyesmikre, mint a felnőttek - védekezett szinte egyszerre Jessica és Elenor.
- Ami nem lesz nehéz, mert a segédeszközök biztosan felkeltik majd a figyelmüket - vélekedett Jack.
- Vélemény, észrevétel? - puhatolta Jessica.
- Ha minden az elvárásaitoknak megfelelően sikerül és akárcsak 10 százaléknál átlépi csak a gondolkodás szintjét azok közül, akiknél az előadás hatására valami maradandó marad, már megérte - fejtette ki Elenor.
- Én azt hiányoltam, de javítsatok ki, ha tévednék! Valahogy azt bemutatni, hogyan segíthetnek ezek az emberek hatékonyan a látássérülteknek? - dobta fel Victor.
- Ezt a következő témakörbe gondoltuk beépíteni. Ahova ezúttal nagy szeretettel meghívunk titeket, aminek a meghívóját természetesen időben eljuttatom - magyarázta Jessica.
- Nagyon szépen köszönjük, itt leszünk - válaszolták az Egyesület képviselői.
- Aha értem. Bocsi, nem okoskodni akartam. Akkor ezek szerint arra számítok, hogy aki eljön az elsőre, megjelenik a többi hétvégén is? - folytatta Victor a gondolatmenetet.
- Ez önökre is érvényes, mármint a meghívás a második programhétvégére - szólalt meg most Christopher is, Jessica szüleihez fordulva.
- Köszönjük, nem hagyjuk ki - ígérte Mr. Parker.
- Igen, bízunk benne, hogy sok visszatérő vendégünk lesz - lelkesedett most Kelly.
- Köszönjük az észrevételt, Victor. Szem előtt fogjuk tartani és pótoljuk a hiányosságokat - mondta Christopher.
- Ha gondoljátok és nekik sincs halaszthatatlan dolguk, Steve és Victor itt maradhatnak segíteni és összepakolni - ajánlotta fel Elenor.
- Természetesen, ha nincs ránk szükséged az irodában, szívesen segítünk - helyeselt Victor.
- Hétvége és egyéb elfoglaltságom lévén szabadok vagytok - jelentette ki Elenor, felállt és elköszönve mindenkitől, távozott. Kelly és Christopher sokatmondóan összenéztek és a férfi bólintott, erre a lány:
- Na, gyertek, srácok, nézzünk a dolgunk után! Nagyon örültem, Mr. És Mrs. Parker - búcsúzott és bevárva a fiúkat, magukra hagyták a családot.

- Bocsássatok meg, hogy eddig nem sokat tudtam veletek... - mentegetőzött Jessica a szüleihez fordulva.
- Ugyan, hagyd, megértjük, hogy most ez volt a dolgod! - szakította félbe Mr. Parker.
- Nagyon kedvesek a barátaid. Miért nem meséltél még róluk és erről a programról? - kíváncsiskodott Margareth.
- Mert nem volt rá megfelelő alkalom - füllentette Jessica, mert szándékosan kerülte a témát a feszült családi légkör miatt.
- Jól sejtem, hogy ez az első előadás a tied lett volna? - informálódott Mr. Parker, aki ráismert lánya beszéd- és előadói stílusára az előadásban.
- Nem. T. J. megkért, így segítettem neki - vallotta be Jessica.
- Nemcsak azért adtad át neki, mert váratlanul megjelentünk? - kötötte az ebet a karóhoz Mr. Parker.
- Nem, dehogy. Szó sem volt róla, hogy én előadást tartsak.
- De miért? - értetlenkedett Margareth.
- Mert szerettem volna a háttérben maradni.
- Meddig maradtok Melbourne-ben? Kárpótolhatunk titeket egy vacsorával? - próbált témát váltani Jack, mert meredek területnek gondolta.
- Még van egy kis dolgunk itt - gondolkodott hangosan Margareth.
- Én hatig innen nem tudok elszabadulni és még utána össze is kell pakolni. De te menj csak nyugodtan! - javasolta kibúvót keresve Jessica.
- Mit szóltok a nyolc órához? - ajánlotta Mr. Parker.
- Részemről rendben - hagyta jóvá Jack.
- Rendben, megoldom - adta be a derekát kisvártatva a lány.
- Akkor nem is tartunk fel tovább titeket. Nyolckor nálad leszünk - köszönt el Mr. Parker és távoztak. Jessica elidőzött még egy kicsit kávéjával és kavargó gondolataival. „No mit akarsz? Nagyon jól sikerült az első óra. Jó volt a visszhang is. Bár váratlanul megjelentek az ősök, de nem lett belőle katasztrófa. Jack nagyon szuperül állta a sarat. Visszatérve az ősökre, azt, hogy eljöttek, tekinthetnénk békülési szándékuk első lépéseként. Tehát most nekem kell lépnem, vagyis a Jack által feldobott vacsi még jól is jöhet. De az időzítés, mint mindig, most is pocsék.”
- Sajnálom - szabadkozott pár percnyi hallgatás után Jack.
- Van mit. Mire volt ez jó?
- Nem a békéltetés volt a fő szempont.
- Hanem?
- Bocsi, Jess, átnéznéd ezt nekem? - lépett oda hozzájuk Christopher.
- Fél perc és a tied vagyok - mondta Chrisnek és a bátyjához fordult: - Este megbeszéljük. De készülj úgy, hogy előfordulhat, hogy ki kell ments a vacsi alól! Hosszú és fárasztó nap áll még előttünk. Ja és gratulálok, nagyon ügyesen álltad a sarat!
- Ugyan már, Jessy, egy vacsiba még nem halt bele senki! - akadékoskodott Jack, de elpirulva húga dicséretétől.

- Meglehet, csakhogy... áh hagyjuk - legyintett a lány és Chrishez fordult és átvette tőle a papírt.

- Mi ez?

- Kicsit kiegészítettem az előadásomat Victor javaslata alapján. De nem vagyok benne biztos, hogy jó.

- Miért ne lenne jó? - kérdezte a lány és átfutotta az iromány kijelölt részét. - Nincs ezzel semmi gond. Ha nincs más, menjünk a dolgunk után! - javasolta a lány és visszamentek a többiekhez a konferenciaterembe.

Az egyre színesebb és fárasztóbb előadások sorát délben megszakították egy órás ebédszünettel. Ekkor megvitatták félelmeiket és eddigi tapasztalataikat. Este 18 órakor ért véget az előadások második hulláma. Gyorsan kitakarítottak és elpakoltak, egyben előkészültek másnapra. Dolguk végeztével a kis csapat szétszéledt. Christopher hazavitte Jessicáékat, majd hazament ő is pihenni.

Jessicáék családi vacsorája, a várakozásoktól eltérően, békében, veszekedés nélkül zajlott le. Volt vagy tíz óra, mire Jessica holt fáradtan ágyba bújhatott végre. Nem jött álom a szemére és végiggondolta a nap eseményeit. Jack mesterkedésének köszönhetően a szülők megjelentek, s talán a programnak köszönhetően kezdik belátni hibáikat és lépéseket tettek a békülés érdekében. „Nagyon büszkéek vagyunk rád. Örülünk, hogy szembementél akaratunkkal és támogatásunk nélkül, tehát önerőből ennyi mindent elértél” mondta apa. A csapat is nagyot alkotott. Stefanny és Lucy gyorsan legyűrték a lámpalázukat és érdekes kis előadásokat tartottak. Cassandra pedig, hát az nem volt semmi. Lekötni kétszer fél órában majd kétszáz manó figyelmét. Hát én biztos becsődöltem volna. Nem véletlen, hogy nem tartottam még felnőtteknek sem órát. S mennyien eljöttek, közel 1600 ember volt kíváncsi a programra. Remélem, a többi hétvége is ennyire sikeres lesz. Ahhoz képest pedig, hogy azt mondtam, hogy én nem akarok a csapat vezetője lenni, mégis nekem osztották a főnök szerepet. Na és Lucas... egész nap egy légtérben voltunk s azon a gyomorfordító érzésen kívül semmi különösebb nem történt. Talán tényleg csak az ismeretlenség a problémám vele kapcsolatban?

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Elérkezett február 25-26-a, a Szemfényvesztés nevű program második hétvégéje. Ezen a hétvégén a vakok és gyengénlátók közlekedési szokásait, nehézségeit vette górcső alá a maroknyi csapat. Szombaton reggel nyolc órakor ismét Jack nyitotta meg az előadások sorozatát. Mivel az első hétvégén fokozottan felhívták a közönség figyelmét a folytatásra, sok ismerős és új arc tűnt fel. A termet átpakolva középre egy kis akadálypályát rendeztek be, míg a székeket kétoldalt az ablakok alá tették.

- Nagy szeretettel köszöntöm a tisztelt egybegyűlteket. Örömmel látom, hogy ismét szép számmal gyűltünk össze. Az újonnan csatlakozottak kedvéért elmondanám, hogy azért vagyunk ma itt, hogy megismertessük önökkel a vakok és gyengénlátók közlekedési nehézségeit, mi több, támpontokat adjunk a segítségnyújtáshoz. Az első hétvégén ugyanezen kis csoport által használt segédeszközöket és megismerési/tanulási folyamatát igyekeztünk bemutatni. A program megvalósításának egyik fő oka ugyanis az volt, hogy megismerkedve ezen helyzet nehézségeivel, mi egészségesek megtanuljuk, hogyan segíthetünk, ahelyett, hogy közömbösen odébb állnánk. Mielőtt megnéznénk, hogy történik ez a gyakorlatban, feltennék néhány kérdést önöknek. Először is arra lennék kíváncsi, hogy van-e olyan személy közöttünk, akinek van fogyatékkal élő személy a családjában, a munkahelyén vagy csak a környezetében?

A teremben ülők közel két harmada kissé habozva vagy elgondolkodva tette fel a kezét.

- A következő kérdésem, hogy ismernek-e munkakutyákat?

- Igen, mint köztudott vannak a rendőrkutyák és a mentőkutyák - fejtette ki egy hölgy az első sorok valamelyikéből.

- Aztán ott vannak még a vadászkutyák is - válaszolta a fiatalember az első sorból.

- Úgy van - helyeselt Jack.

- Valamint, hogy a témához kapcsolódjunk, ott vannak a segítő kutyák is - állapította meg a bariton hangú úr az utolsó sorokból.

- Jó meglátás, látom, már kapizsgáljuk, merre is haladunk - dicsérte meg Jack.

- Azt is meg tudja nekem mondani, milyen segítő kutyákat ismerünk?

- Nos, lássuk csak. Vannak a vakvezetőkutyák, a terápiás kutyák... - kezdte a hangos gondolkodást a bariton hangú úr az utolsó sorokból.

- Meg kell még említeni a siketeket és a mozgássérülteket segítő kutyákat is - szólt közbe a bátortalan hölgy az első sorból.

- Nagyon jó, látom, nyitott szemmel járunk a világban - méltatta a közönséget Jack. - Most, hogy ilyen szépen összeszedtük, mondanék néhány feladatot és azt kellene megmondaniuk, hogy melyik kutyára vagy kutyákra jellemző? Melyikük feladata a zsákmány felriasztása?

- A vadászkutyáké - vágta rá a fiatalember az első sorból.

- Helyes. Ez szerintem könnyű lesz: melyik kutyának kábítószer keresés a „szakterülete”? - tette fel az újabb kérdést Jack.

- A rendőrkutyáké - felelték szinte kórusban többen is.

- Kifogástalan, melyik keres embert? - folytatta a kérdezősködést Jack.

- A rendőrkutya és a mentőkutya - reagált a leggyorsabban a bariton hangú úr az utolsó sorokból.
- Hibátlan! Melyik négylábú segítővel találkozhatunk árvizek és egyéb természeti katasztrófák során? - intézte Jack a következő kérdést a közönségnek.
- Szerintem szintén a rendőr- és a mentőkutya segíthet ilyen esetekben - mondta a bátortalan hölgy az első sorból.
- Önök szerint melyik munkakutya segít a közlekedésben? - folytatta Jack a kérdezősködést.
- A vakvezetőkutya - vágta rá többen is.
- Meg a siketeket segítő kutya is, vagy nem? - érdeklődött a bátortalan hölgy az első sorból.
- Hát ezzel most meg tetszett fogni, de ha logikusan végiggondoljuk, akkor végül is igen. Most arra lennék kíváncsi, hogy melyik munkakutyára jellemző, hogy visszahoz tárgyakat? - folytatta Jack.
- Feladatát tekintve a vadászkutya, de játékból szerintem mindegyikre jellemző - válaszolta egy fiatalember a harmadik sorból.
- Már csak két feladat maradt: az első olykor életet ment, balesetet hárít el, a második pedig segít a mindennapokban? - adta fel a következő kérdést Jack.
- A második, vagyis hogy segít a mindennapokban a segítő kutyákra vonatkozik, az első pedig a... - kezdte a bátortalan hölgy az első sorból.
- Helyes, és az első? Csak bátran, nincs rossz válasz - bátorította a publikumot Jack.
- Ha arra haladunk, amerre gondolom, hogy haladunk, akkor a vakvezetőkutya a keresett válasz - gondolkodott hangosan Mr. Parker.
- Talált, sülyedt! - poénkodott Jack, majd Jessicára sandított, aki rosszállva megrázta a fejét. A közönség egy kis része viszont halk kuncogással jutalmazta. - Elnézést, Mr. Parker. Akkor folytassuk! Mit gondolnak, van valamilyen megkülönböztetett jelzésük a vakvezető vagy egyáltalán a segítő kutyáknak?
- Igen, a vöröskereszt - válaszolta a bariton hangú úr az utolsó sorokból.
- Úgy van. Zárójelben jegyezném meg, hogy ez nem így lesz, ha elfogadják az illetékesek 2014 januárjától, mikortól a vöröskeresztet csak a vöröskeresztesek használhatják, s a vakvezetőkutyára a kiképző iskola logóját kell feltüntetni. Végezetül néhány igaz-hamis kérdés, amik arra irányulnak, hogyan segíthetünk a vak személynek önök szerint? Az első állítás: a kutyával azonos oldalon karolok a vak emberbe a zebrán?
- Hamis - vágta rá a bariton hangú úr az utolsó sorokból.
- Ez szerintem könnyű lesz: megragadom a vak embert, még ha én a tilosban is megyek át? - sűgött Jack.
- Hamis - válaszolták többen is.
- Jól gondolják, ez bizony nem segítség. Meg aztán nem árt megkérdezni előtte, hogy segíthetünk-e? Ahogy azt is tisztázhatjuk, hogyan segítsünk. Önök szerint leszálláskor a vak jobb kezét fogva segítem őt le a közlekedési járműről?
- Igaz - mondták páran.
- Hamis - jelentette ki egy kisebb ellentábor.
- Érveket kérnék szépen mindkét esetben! - kérte Jack.

- Én igent mondtam, mert ha vakvezetőkutyával van a személy, akkor a kutyát fogja a bal kezében és a jobb szabad - érvelt álláspontja mellett a bátortalan hölgy az első sorból.
- De mi van, ha jobbkezes, akkor ott fogja a kutyát vagy a fehérbotot, nem? - kérdezte egy középkorú úr a középső sorokból.
- Ha jól sejtem, ugyanezen indok miatt gondolták helyesnek vagy hamisnak. Bevallom őszintén, én személy szerint mindkettő érvet elfogadom. Ígérem, még az óra végére kiderítjük, melyikünk gondolta helyesebben - mentegetőzött Jack.
- Elnézést kérek a kéretlen tanácsért... - kezdte Jessica.
- Ugyan, menj már, mondd bátran! - kérte Jack.
- Miért nem kéred meg a helyi vakok és gyengénlátók egyesületét képviselők valamelyikét, hogy segítsen eldönteni a kérdést? - fejezte be Jessica.
- Igazad van. Megkérhetnék valakit az Egyesülettől, hogy nyújtson nekem segítő kezet? - fordult jobbra Jack, mire az egyik hölgy felállt és közeledett felé. - Engedjék meg, hogy bemutassam Önöknek a Melbourne-i Vakok és Gyengénlátók Egyesületének elnökét, Elenor Brikset - mutatta be a hölgyet Jack.
- Nagyon szépen köszönöm, Jack. Nem szeretném rabolni senkinek az idejét. De meg szeretném köszönni az Egyesületünk nevében, hogy meghívást kaptunk ezekre a gyümölcsszőő és központi tárgyú hétvégékre. A kérdésedre válaszolva, igen lényeges ez esetben a vak személy jobb- vagy balkezessége. Valószínű, hogy abban a kezében, amelyiket előnyben részesíti a személy, a fehérbot van. A másikban lehet, ha van, a kutya. Tehát a javaslatom a következő, nézzük meg, melyik keze szabad és azt a kezét megfogva segítsük le a járműről! De mielőtt bármit is tennénk, nem árt megkérdezni a szerintünk segítségre szorulókat, hogy segíthetünk-e? (Legyen szó a tömegközlekedési eszközről leszállásról vagy a zebrán átkelésről vagy bármi másról.)
- Hát igen, ez így logikusnak hangzik. Nagyon szépen köszönöm a segítséged - köszönte meg Jack.
- Nagyon szívesen, ha szükségét érzed, szólj és segítünk - mondta Elenor és a helyére ment. Jack megvárta, míg leül és így folytatta:
- Önök szerint segítség, ha munka közben a kutyáját nem simogatom?
- Ha jók az információim, akkor munka közben a kutya nem figyel olyan zavaró dolgokra, mint állatok és élelem, tehát... - kezdte egy hölgy a középső sorok valamelyikéből.
- Tehát? - kérdezett vissza Jack.
- Tehát, nem foglalkozna velünk, de igen, segítség lenne - fejezte be gondolatmenetét a megszólított.
- Annyiban ellenkeznek csak, hogy az ilyen munkára betanított kutyusok nagyon békések és emberszeretőek, így minden simogatásért hálásak és igenis foglalkoznának velünk - vélekedett Elenor.
- Ismételten köszönöm a hozzászólást. Önök szerint idegenként is etethetem a vakvezető kutyát? - gördítette tovább Jack a fonalat.
- Ez szerintem egyértelműen hamis, elkerülve, hogy rossz szándékú emberek esetleg ártsanak a kutyának - vélekedett a bátortalan hölgy az első sorból, némi habozás után.

- Jól tetszik gondolni. Tovább megyek, szigorúan tilos bármiféle élelmet adni, dobni a vakvezető kutyának, még akkor is, ha nincs pillanatnyilag szolgálatban! Még jószándékból, állatbarátként sem! Segítség, ha lámpás kereszteződésben megmondom a lámpa színét? - tette fel az újabb kérdést Jack.

- Egyértelműen nagy segítség - mondták többen is.

- Tökéletes. Végezetül az utolsó állításom: megállóban megmondom az érkező jármű számát?

- Ez igaz - reagált a leggyorsabban Mr. Parker és egy kis fáziskéséssel még néhányan.

- Egyelőre akkor tegyük félre a kérdéseket és lépünk a tettek mezejére! Amiről valójában szól ez a hétvége. Nem is szaporítom tovább a szót - mondta Jack és a bejárathoz sétált és behívott egy vakvezetőkutyás hölgyet. - Engedjék meg, hogy bemutassam Kyra Costnert és Angel nevű segítőjét. Akik először is megmutatják nekünk a rögtönzött kis akadálypályánkon, hogy is működik ez a valóságban. Azután pedig lesz lehetőség kérdések feltevésére. Kyra, tiétek a pálya! - vázolta fel Jack és az ajtóban ácsorgókhoz lépett.

Kyra kiadta a „tovább előre” vezényszót és elindultak előre a színpadhoz. Közben bemutatták, hogy kerül ki automatikusan az útban elhelyezett széket és asztalt. Majd egy csoport ember között elhaladva azt is szemléltették, hogy a jó kutya megállással jelzi a fejmagasságban lévő akadályt is, legyen szó az utcán belógó ágról, kifeszített elkerítő szalagról vagy bármi másról. Bár a belógó ág esetében, ha fennáll a kerüléssel való továbbhaladás lehetősége, akkor a kutya nem jelez, csak kerül. Megállás esetén a gazdi, azaz Kyra, a jobb kezében lévő fehérbottal kitapogatva „megnézi”, hogy milyen akadályt jelzett számára Angel. Az elkerítő szalag ezúttal útfelbontást (szimulálva néhány bútorral) takart. Kyra kiadta a „keresd utat” vezényszót és továbbhaladtak. Elérték végre a színpadot, ahova két lépcsőn juthattak fel, amit természetesen az okos kutya ismételten megállással jelzett gazdájának. Kyra megnézte az akadály mibenlétét és továbbhaladtak. „Előre székhöz” vezényszó után helyet foglaltak az íróasztalnál.

- Köszönjük Kyrának és a segítőeknek - vette ismét magához a szót Jack.

- Most van pár percünk, hogy feltegyék kérdéseiket!

- Kezdek? - kérdezte a jól ismert bariton hangú úr a hátsó sorok valamelyikéből.

- Természetesen - mondta Jack és Kyrával együtt közelebb húzódtak a közönséghez.

- Minek van a csengő a kutya nyakában? Mi a helyzet a többi állattal?

- A pergő azért van rajta, hogy halljam, hogy merre jár, mikor nincs pórázon. Gondolok itt azokra az esetekre, mikor elengedem szaladgálni, mert neki is szüksége van mozgásra, játékra - válaszolta Kyra.

- De nem szalad el olyankor? Mit csinál, hogy vissza is jöjjön a hívásra? - érdeklődött egy bátortalan hölgy az első sorból.

- Nem szalad el és mivel a fegyelmező gyakorlatban ez is benne van, első hívásra vissza is jön. Hogy az úr másik kérdésére is válaszoljak: munka közben nem foglalkozik más állatokkal, se kutyával, se macskával. Mikor nem dolgozik, akkor pedig normális kutya.

- Mennyi ideig tart a kiképzésük? - faggatta egy fiatalember a harmadik sorból.

- Nálunk fél év, de vannak országok, ahol kevesebb és vannak, ahol több - felelte Kyra.

- Hallottam eseteket, mikor valahova nem engedték be a vakvezetőkutyát. Mit lehet tudni, tenni ilyenkor? - tudakolta egy hölgy a középső sorok valamelyikéből.

- Én is hallottam ilyen esetekről. Szerencsére velem még nem fordult elő ilyesmi. Az biztos, hogy jogilag szabálytalan, emberileg pedig - hát nem is tudom, milyen szóval illessem -

méltánytalan, undorító. Meglátásom szerint ugyanis, ha már nem segít az illető, aki kiutasítja a vakvezetőkutyás személyt, legalább akkor ne diszkriminálja, rúgjon még az emberbe.

- Mennyi kutya dolgozik? - puhatolta a bátortalan hölgy az első sorból.

- Jóval kevesebb, mint amennyire szükség lenne.

- Rendben, egyelőre több kérdést nem látok, így haladjunk tovább. Kyráék még maradnak, bátran fordulhatnak még hozzá kérdéseikkel - vette ismét magához a szót Jack. - Most kérnék négy önként jelentkezőt, akik a többieknek bemutatva kipróbálhatják a fehérbottal való közlekedést. Ami úgy történik, hogy párt alkotva az egyikőjük szemét bekötjük, a másik pedig nem kézen fogva navigálja. Egy kis mókát is víve a dologba/játékba, egy-egy feladattal színesítjük az akadálypálya teljesítését.

Némi kis bizonytalanság után létrejött a két bátor páros és elindultak egymással szemben az akadálypályán. Az egyik páros vásárlói és ügyintézési, a másik kávézói és csekk-feladói feladatot kapott. A bevásárlói feladatot úgy kell elképzelni, hogy a terem egyik sarkában berendeztek egy két soros négy polcos, különböző termékekkel megrakott shop sarkot. Ahol a bekötött szemű személynek meg kell keresnie néhány terméket és ki kell fizetnie, mintha élesben menne. A kávézás hasonló szisztéma szerint zajlott. A csekk feladást és a fiktív ügyintézését pedig egy kissé hiányos íróasztallal sikerült szimulálniuk. Majd a két páros párt cserélve belekóstolt a sportolásba is. A hely és az idő hiánya miatt „csak” a futás és pár percnyi csörgőlabdázás jöhetett szóba. Még kétszer két párosra futotta és lejárt a mozgalmas óra.

Ahogy korábban is, a következő előadók lényegében ugyan megegyező, de kivitelezésben nagyon más formába öntötték a mondanivalójukat. Kyráék már csak az óvodás csoport előadására maradtak, ahol nagy sikert arattak. Christopher helyettesítette Lucast, aki elfoglaltságai miatt csak vasárnapra ígérte jelenlétét.

*

Jessica és Christopher szombaton az utolsó előadás után, mikor összekapoltak és a többiek is szétszéledtek, beültek egy étterembe és a nap eseményei közül szemezgettek. Nyolc óra körül Christopher hazavitte a lányt és mondván, hogy fáradt, hazament pihenni.

Jessicának sem volt ezzel semmi gondja, mert ő is erőtlennek érezte magát. Így legalább - mivel Jacket is elzavarta a barátaival szórakozni - jutott egy kis ideje magára is. Gyorsan rendbe rakta a lakást és elrendezgette a másnapi teendőit és gondolatait, amit kulcsszavakban lejegyzetelt a telefonjába.

Első dolgom holnap az előadások sorrendjét sorsolással megállapítani. Cassandrárt megkérdezni, hogy nem szeretné-e leadni az ovis csoportot? Lucast megkérdezni, hogy nincs-e szüksége segítségre az előadásával? Kíváncsi vagyok, hányszor fog előjönni vele kapcsolatban a gyomorbokszolós érzés. Bár az utóbbi időben már váltottunk is néhány szót, s minden rendben volt. Stefannyt és Lucy-t figyelmeztetni, hogy kicsit pörgessék fel előadásukat. Jacket pedig arra kell figyelmeztetni, hogy próbálja meg jobban beosztani az időt. De mivel mindenki nagyon szuperul végzi a dolgát, nem hiszem, hogy szükség lesz ezekre.

Egy forró fürdő után már az ágyba készült, mikor kopogtak.

- Hol hagyta a kulcsod, Jack? - nyitott ajtót, ám meglepetésére Kelly és Richard álltak előtte.
- Sziasztok, hát ti?

- Szia, bejöhetünk? - kérdezte Kelly és végigmérte a pizzaszám lányt.

- Persze, gyertek csak. Egy pillanat és magamra kapok valamit, addig igyatok egy teát! - kérte Jessica és már a szobája felé tartott, de Kelly megállította:

- Azért jöttünk, hogy megkérdezzük, nem lenne-e kedved eljönni velünk egy buliba?
- Őszintén szólva, meglehetősen fáradt vagyok és már a tollasbálba készültem - válaszolta Jessica, és így folytatta: - De nagyon kedves, hogy gondolatok rám és nagyon köszönöm.
- Nem tudnánk valamivel meggyőzni? - faggatták szinte egyszerre.
- Sajnálom, hogy hiába fáradtatok, de nem.
- Úgy hallottam, megy egy tök jó film most a moziban. Arra sem jönnél el velünk? - próbálkozott újra Kelly.
- Miért olyan fontos, hogy én is ott legyek? Miért nem mentek ketten? - kezdett gyanakodni Jessica. - Netán mondani vagy mutatni szeretnél valamit, amit...?
- Végül is igen, egy jó és kihagyhatatlan bulit vagy filmet - kötötte az ebet a karóhoz Kelly.
- Na jó, ha annyira kihagyhatatlan, akkor üsse kavics. De legkésőbb éjfélre itthon vagyok, mert holnap húzós napom lesz.
- Rendben, Csipkerózsikám - poénkodott Kelly.
- Az a Hamupipőke volt, de elnézzük neked - vette poénra Jessica is és elment gyorsan a szobájába és magára kapott egy farmert és egy garbónyakú, fehér, ujjatlan felsőt, amire egy vékonyabb nyári kabátot húzott. - Nem értem, tényleg csak lazítani hívnak, vagy így szeretnének valamit a tudtomra adni? De mit? De mivel a mozi is felmerült, hajlok rá, hogy az elsőről van szó. Hisz fárasztó napok vannak mögöttünk, s Christopherrel is egyre kevesebbet mozdulunk ki. Tényleg, miért is? - Kelly hangja zökkentette ki tépelődéséből s eldöntötték, hogy a buliba mennek.
- Tíz perc múlva az egyetemi klub bejáratánál vártak bebocsátásra, mikor Kelly a nagy csevegés közben egy pillanatra megakadt és elkapta a fejét arról a helyről, amerre éppen nézett. Richard is odapillantott és vissza Kellyre, aki megrázta a fejét.
- Beavatnátok esetleg? - kérdezte Jessica a megdermedt párocskától.
- Mibe? - tudakolta Richard, mert Kelly nem tudott megszólalni a haragtól.
- Na, most akkor lassabban és érthetőbben: az érdekelne, hogy mit láttatok vagy hallottatok, ami miatt valami megváltozott?
- Miből gondolod, hogy történt valami és hogy megváltozott bármi is? - szólalt meg végre Kelly, nyugalmat erőltetve magára és a hangjába.
- Először is vak vagyok, nem hülye és pláne nem süket. Szóval?
- Nem történt semmi - mondták szinte egyszerre.
- Rendben, akkor játszunk másként. Addig innen nem mozdulok, amíg meg nem mondjátok, mit láttatok! - makacsolta meg magát Jessica.
- Ne gyerekeskedj, nem történt semmi! - erősködött Kelly.
- Akkor miért néztetek jobbra és hirtelen vissza? Miért akadt el a hangod egy pillanatra, mikor megláttál valamit és miért ráztad meg a fejed, mikor Richard tanácstalanul nézett rád, hogy a felgyorsult légzésekről és erőltetett nyugalmadról már ne is beszéljek. Christopher és Lucas az két lánnal?
- Ezt hogy csinálod? - kérdezte ámulva Richard.
- Mint mondtam, nem vagyok süket. Ők azok? - kezdett türelmetlen lenni Jessica.
- Igen, ők azok - vallotta be Kelly egy nagy sóhaj kíséretében.

- Odamenjünk? - érdeklődött Richard.

- Nem! Ti bementek a buliba és egy szót sem szóltok, ha összefuttok, én pedig hívok egy taxit és hazamegyek! - jelentette ki Jessica ellentmondást nem tűrően.

- De Jess... - kezdte Kelly, de Jessica leintette.

- Kérlek, Kelly, hagyjuk ezt ennyiben!

- De hogy hagyhatod...? - értetlenkedett Richard.

- Ígérjétek meg, kérlek, hogy itt és most le van zárva!

- Kérlek, Jess, hadd menjek oda és... - kezdte Kelly.

- Nem, Kelly! Ne vívd meg helyettem az én csatám. Ígérd meg, hogy nem teszel semmit és nem változol meg vele! - kérlelte Jessica.

- De tényleg, hogy hagyhatod ennyiben? - kérdezte most Kelly.

- Először is az, hogy együtt láttuk egy másik lánnyal, nem jelent semmit. Másodszor pedig...

- Hogy lehetsz ennyire naiv? - szakította félbe Kelly.

- Kérlek, Kelly...!

- Rendben, de ha... - adta be a derekát Kelly.

- Nincs de és nincs ha! Nem szeretném, ha tudna róla, hogy együtt láttuk valakivel.

- De miért? - értetlenkedett tovább Richard is.

- Mert, mint mondtam, itt lezártuk a dolgot. Most pedig bocsássatok meg, de hazamennék!

- Hadd vigyünk el legalább! - ajánlotta Kelly.

- Szeretnék egyedül maradni, azonkívül nem szeretném a ti estéteket is elrontani. Sziasztok.

- Várj, Jess, nagyon sajnálom... - ölelte át a barátnőjét, majd így folytatta: - Ne maradjak inkább veled? Minden rendben lesz?

- Ne aggódj, minden rendben. Na, menjetek, ne tartsátok fel a sort!

- Mit fogsz tenni? - puhatolta most Richard.

- Alszom egy nagyot és meglátjuk. Sziasztok.

- Szia - köszöntek el Kellyék és nehéz szívvel ugyan, de haladtak tovább a sorral.

Jessica pedig, ahogy mondta, hívott egy taxit és hazament és ágyba zuhant. Kicsit meglepődött magán, hogy nem borította ki annyira, mint az várható volt.

Nem értem, játszadozott velem? Szeretett egyáltalán? Tényleg naivitás részemről, hogy megerősítést várok, mielőtt kiborítana a dolog. Megcsalt? Mióta játszik két kapura? Ez az a lány, akivel azokon a bulikon jelenik meg, amikre engem nem hívtak? Ha Kelly látta őket, akkor nekik is észre kellett venniük minket. Mit fog most tenni? A fő kérdés, hogy én mit fogok tenni? Hogyan tovább?

*

A fergeteges jól sikerült hétvége után, hétfőn, hat óra körül Lucas kopogtatott Jessicánál.

- Szia, bejöhetek? - kérdezte a férfi.

- Szia, óóó... hát persze - hebegte zavartan a lány és kinyitva a biztonsági láncot, beengedte a férfit.

- Beszélni szerettem volna veled valamiről, ezért bátorkodtam idejönni, de ha... - kezdte a férfi és nézte a zavarában a kabátokkal babráló lányt, de mivel válasz nem jött, így folytatta: - Mondd meg, kérlek, mikor és hol lenne jó neked, hogy sort keríthessünk erre a beszélgetésre, és már itt sem vagyok!

- Ne, ne, erre semmi szükség! Mármost, hogy máskor és máshol... - válaszolt végre a lány és a kutyát kezdte terelgetni a helyére. - Adj két percet, kérlek, és összeszedem magam és szalonképessé varázsolódom! Megkínálhatlak addig is valamivel?

- Szerintem semmi gond a szalonképességeddel - bókkolt a férfi, így próbálva oldani a tapintható feszültséget, és mikor ez nem járt sikerrel: - Csak, ha te is iszol valamit.

- Kávé, tea, üdítő vagy víz? - hadarta a lány és a konyhába ment, a férfi követte és ő intett neki, hogy üljön le.

- Azt kérek, amit te - határozott a férfi és kigombolva zakóját, helyet foglalt és a lányt nézte, majd csakhamar eszébe jutott, hogy ezzel csak még jobban zavarba hozza a lányt, így az éppen besettenkedő kutyára pillantott és elmosolyodott.

- Nem emlékszem, hogy beengedtelek volna, de ha már itt vagy, menj a helyedre! - szólt a kutyához anélkül, hogy odanézett volna, ezek után elkapta a férfi mosolyát és végre ránézett:

- Én teát iszok, ginzenges zöld teát. Biztos, hogy jó lesz az neked is?

- Megkérdezhetem, miért van szükséged „pörgetőre”? - nézett a lányra most már a férfi.

- Bocsáss meg, kérlek, nem értem a kérdést?

- A ginzengnek van egyfajta pörgető, élénkítő hatása - magyarázta a férfi.

- Értem már, mire gondolsz. Egyszerűen csak szeretem az ízt. Öszintén szólva semmi különöset nem vettem észre eddig. Szóval?

- Megkóstolnám én is azt a teát - válaszolta Lucas, mire a lány két csészét vett elő és teletöltve őket, odaült a férfivel szembe.

- Cukrot, citromot vagy valami mást?

- Igen, kettő cukrot, köszönöm - a lány odarakta a cukortartót a férfi elé és egy kiskanalat vett elő a fiókból.

- Ha esetleg nem ízlik, szólj és adok mást! Hallgatlak! - ült vissza a lány és fordult a férfihoz.

- Úgy vettem észre tegnap, hogy a szokottnál is távolságtartóbb voltál. Az okára lennék kíváncsi. Szeretném megbeszélni, hogy mi rosszat tettem vagy mondtam, ami ezt váltotta ki? Nem szeretném, ha tüske maradna benned.

- Miért volt ez fontos neked, hogy tisztázd?

- Azért láttam indokoltnak a tisztázást, mert úgy éreztem, kezdtél kicsit feloldódni mostanában a társaságomban és nem szerettem volna, hogy meghátrálj.

- Miből következtettél arra, hogy te tettél valamit?

- Nagyon finom - kortyolt bele a teájába, majd így folytatta: - Mert csak velem és Christopherrel voltál olyan furcsa tegnap.

- Nem tudom igazán, mire is gondolsz, de megnyugtatlak, hogy semmi közötök sem volt hozzá.

- Ezt pontosan hogyan kell érteni?

- Szerinted? - kérdezett vissza a lány és egy pogácsáért nyúlt, amit a férfinak is felkínált, de ő nem kért.
- Az egyik értelmezés szerint, szó szerint semmi közünk hozzá (noha ez nem zárja ki, hogy rossz fát tettünk ugyan a tűzre, de megbeszélés nélkül tovább lépsz rajta), a másik esetben pedig csak annyit jelenthet, hogy nem mi okoztuk ezt a fajta válaszreakciót, csak rajtunk csattant.
- Igyekszem nem esni abba a hibába, hogy máson töltsen ki a haragomat, de, mint minden ember, hajlamos vagyok én is hibázni.
- Őszintén szólva, nem jutottam közelebb a megoldáshoz. Miért nem beszéljük meg mindenféle ködösítés nélkül? Ha rákérdezek, megkapom az egyenes választ, amire várok?
- Próbáld meg, de nem ígérhetek semmit - mondta Jessica és odalépett az ablakhoz és résnyire kinyitotta, majd visszaült és a férfit nézett.
- Szombaton ti is ott voltatok az egyetemi klubnál, de te, miután minket „megláttál”, már nem jöttél be.
- Aha, szóval ti is láttatok minket? - sóhajtott egy nagyot a lány.
- Kit értesz a „mi” alatt?
- Christophert és két lányt. Miből gondolod, hogy én is be akartam menni? Küldetésből vagy önszántadból jöttél?
- Ebből arra következtetek, hogy Chris azóta nem keresett. Tévesen következtetek? Abból gondolom, hogy Kellyékkel érkezted és nem összefutottatok.
- Nagyon sajnálom, hogy hiába fáradtál ide. Igen, valóban én is ott voltam, de... Sajnálom, ha a viselkedésem azt sugallta, hogy neheztelnék rátok, mert nem.
- Akkor minden rendben köztünk és köztetek?
- Köztünk nincs probléma. Ami meg Christ illeti, majd kiderül, ha lesz bátorsága felkeresni. Ha valakinek tiszta a lelkiismerete, nem sunnyog.
- Szeretnéd megbeszélni?
- Ne haragudj, de nem.
- Csak velem vagy egyáltalán nem?
- Egyelőre nem érzem szükségét, de köszönöm - ekkor kopogtak.
- Bocsáss meg - mondta a lány s ajtót nyitott. Kelly érkezett. Visszamentek a konyhába a férfihez.
- Szia - köszöntötte barátságosan a jövevényt a férfi.
- Szia, egyedül? - kérdezte Kelly némi éllel.
- Iszol velünk egy teát? - érdeklődött Jessica, miközben rosszállóan megrázta a fejét.
- Nem, köszönöm, csak beugrottam, hogy megnézzem, minden rendben van-e?
- Miért ne lenne? - értetlenkedett a lány.
- Te? - fordult a férfihez Kelly.
- Én mi? - kérdezett vissza a férfi.
- Kelly, kérlek, megígérted, hogy... - kérlelte Jessica.

- Jelentkezett már? - kíváncsiskodott Kelly.
- Tudod a választ, különben nem lennél itt - válaszolta Jessica.
- Megkérdezhetem, szerinted én mit vétettem? - szólalt meg a férfi hosszú hallgatás után.
- Semmit - vágta rá határozottan Jessica, mielőtt Kelly válaszolhatott volna.
- Szeretném vele is tisztázni, ha megengeded? Szóval, Kelly, mit vétettem?
- Fedezed őt, elárultad Jessica barátságát a férfiszolidaritás nevében.
- Ártatlanság vélelme, Kelly, tudod, mindenki ártatlan, míg nem bizonyított a bűnössége - hadarta Jessica.
- Naiv vagy - állapította meg Kelly.
- Bocsássatok meg, de mennem kell. Akkor ugye köztünk minden rendben? - állt fel a férfi.
- Igen. Köszönöm a figyelmességed. Mint ahogy már azt hiszem Kellynek is mondtam, hogy mindenki csak a saját tetteért felelős - fejtette ki a lány és kikísérte a férfit. Akit csakhamar Kelly is követett, mert randija volt Richarddal. De megbeszélték, hogy reggel idejön, és együtt mennek az egyetemre.

*

Másnap Kelly már nyolc órakor Jessicánál volt és elsétáltak az iskoláig. Útközben egy sor érdekes témát vitattak meg a helyi-közzel teltházias projekt hétvégén keresztül a Lucasszal kapcsolatos problémáig. Az is szóba került, hogy elmaradt a tervezett tesztelés, mert még mindig nem jelentkeztek Kellynél az egyetemen dolgozó pszichológusok. Sebaj, legyintett Jessica, amúgy is megoldódni látszik. Kelly, bár borzalmasan szeretett volna beszélni a Christopher-dologról, egyrészt, hogy kibeszéltesse Jessicát, másrészt, hogy kimondhassa végre véleményét. De tiszteletben tartotta Jess kérését és tartózkodott a témától. Ahogy arra is odafigyelt, hogy Jess szeretett volna csendben csak sétálgatni a meleg őszi időben - s nem gondolni semmire. De hálás volt érte, hogy Kelly ott volt mellette.

Így, lassan bandukolva, késleltetve az esetleges találkozást egy bizonyos férfiúval, „észrevétlenül”, de odaértek az egyetemhez, ahol egy lány lépett oda hozzájuk:

- Jessica?
- Ki szeretné tudni? - kérdezett vissza Jessica.
- Sheryl vagyok, lenne két perced, hogy meghallgass?
- Nem hiszem... - kezdte Kelly, de Jessica leintette.
- Hallgatlak!
- Szeretném tisztázni a helyzetem. A látszat ellenére ártatlan vagyok, bárki bármit állít rólam. Megmondtam Christophernek is, hogy nem leszek senkinek a mellékutcája, még ha ennyire jóképű és ennyire szeretem is.
- Ezt megmondtad neki is? - faggatta szinte egyszerre a két lány.
- Igen, mikor szombaton visszautasítottam a közeledését. Én ugyanis tudtam rólad és eszemben sem volt...
- Szereted? - szakította félbe Jessica.
- Igen.

- Megkérdezhetem, hogy... áh, mindegy - tépelődött Jessica. Ekkor Christopher lépett oda hozzájuk.
- Sziasztok - köszönt a férfi láthatóan morcosan.
- Szia - köszöntek vissza a lányok.
- Mit csinálsz te itt? - fordult a férfi Sherylhez.
- Azt, amire te négy napja nem voltál képes. Tisztázom a helyzetemet.
- Honnan veszed, hogy én nem tisztáztam? - szaladt ki az ingerült kérdés Christopher száján.
- Mióta tart? - tudakolta Jessica.
- Már kb. fél éve.
- Akkor te vagy az a lány, aki a titkos bulikra, mint kísérő elkísérte? - rakta össze a képet Jessica.
- Nyilvánosak voltak azok a bulik.
- Beszélsz itt hülyeségeket - förmedt rá Sherylre Christopher.
- Ehhez szerintem mi nem kellünk. Köszönöm az őszinteséget, ha az volt. Chris, mi végeztünk! A tied, viheted! Sziasztok - jelentette ki Jessica és otthagya őket. Kelly néhány jól irányzott mondat után követte.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Jess szerdán hazafelé menet a portánál Christopherbe botlott.

- Elkísérhetlek? - kérdezte a férfi.

- Nem szükséges, sétálok, köszönöm - tért ki a lány.

- De én szeretném. Megbeszélhetnénk?

- Rendben, menjünk - egyezett bele a lány rosszat sejtve.

- Várj meg a parkolóban, hozom a kulcsom és a táskám! - kérte a férfi, a lány bólintott és kiment az épületből. A férfi pedig felment az irodájába.

Az ajtaja előtt Sheryl toporgott. Bementek, váltottak pár szót, Chris közölte a lánnyal, hogy siet, mert várnak rá. De a lány hosszú ideig feltartotta.

Jess már nem bírta tovább a várakozást, a férfi után ment, hogy szóljon, intézze csak a dolgait, hazatalál egyedül is. Az iroda ajtaja félig nyitva volt, már épp kopogni akart, mikor meglátta az ajtó előtt csókolózó párt. Megköszöri a torkát:

- Hm... Elnézést - mire szétrebbentek, a férfi zavartan habogott.

- Ez nem az volt, aminek látszott - kezdte a férfi, mire a szőke lány, ügyet sem vetve az általa kirobbantott vitára, távozott.

- Miért, nem egy csók volt? - tudakolta halkán Jess.

- De igen - felelte a férfi.

- Akkor mégis az volt, aminek látszott - jelentette ki a lány és sarkon fordulva távozott. Chris összekapta a kulcsát és a táskáját és sietett a lány után. Még az egyetem előtti járdán utolérte.

- Várj, Jess! Beszéljük meg, kérlek!

- Sem időm, sem kedvem nincs már hozzá - szólt határozottan a lány.

- Rendben, akkor legalább hadd vigyelek haza! - kérte a férfi.

- Sétálok, köszönöm.

- Jess, kérlek!

- Rendben, de egy szót se! - egyezett bele nagy nehezen a lány. Csendben ültek be a kocsiba.

- Kösd be magad, kérlek! - kérte a férfi, és ő is a biztonsági övért nyúlt, de csak maga elé húzta, nem kötötte be. A lány szó nélkül engedelmeskedett, de Chris félmegoldása nem kerülte el a figyelmét.

- Te is kösd be magad! - de a férfi nem engedelmeskedett.

Na most akkor mi van, szakítottál Chrisszel vagy sem? Mire volt ez most jó, hogy beadtad a derekad? Mit vársz ettől? Abban reménykedsz, hogy olyasmit mond, amitől meg fogod gondolni magad? Homlokegyenest más fog mondani, mint a lány, s akkor majd vívódhatsz, hogy melyik is mondott igazat. De min változtatna az igazság? Mert ugye, lássuk be, igazság ide, vagy igazság oda, ennek a kapcsolatnak vége - tépelődött magában a lány.

Már jócskán elhagyták az egyetem környékét, mikor:

- Mi a francot csinálsz? - kiabált szinte a férfi és félrerántotta a kormányt, hogy megpróbáljon kitérni a jobbról nagy sebességgel közeledő autó elől. A manőver annyiban volt sikeres, hogy így „csak” az autó jobb hátsó részének csapódott a másik személygépkocsi. Jess az egyik karját az arca elé kapta, a másikkal Christ akarta elkapni, de ez nem sikerült és a lendülettől valószínűleg a műszerfalba ütötte. A férfi az ütközés erejétől először a jobb oldali szélvédőnek ütközött, ami csörömpölve apró darabokra hullott, majd a lánynak. A férfi elvesztette eszméletét.

- Chris, Chris - szölongatta a lány és jobb kezével a férfi fejét, arcát tapogatta és a nyaki érnél a pulzusát kereste. Megnyugodva tapasztalta, hogy van pulzusa. Óvatosan lesöpörte magáról az üvegszilánkokat, egy-egy mégis megsértette a kezét. - A francba! Hol a telefonom? Nyugi, Jess, ne ess pánikba! - nyugtatta magát a lány és nyugalmat erőltetve magára, kivette a zsebéből a telefont. - Mi a mentők száma? Ja, 000 - gondolkodott hangosan és tárcsázni kezdte a mentők számát. - Halló! Jessica Parker vagyok! Autóbalesetet szenvedtünk. Jesszusom, hol a francban vagyunk? - tette fel magának a költői kérdést.

- Nyugodjon meg, Jessica, kérem! - csendesítette a diszpécser. - Nézzen körül, kérem! Milyen épületeket és üzleteket, intézményeket lát?

- Nos, az nehéz lesz, mert látássérült vagyok. A melbournei egyetemtől indultunk és a Barklyra tartottunk - kezdett hangosan gondolkodni a lány.

- Eddig nem rossz. Folytassa, kérem!

- A Medison Streeten van egy olyan kereszteződés, ahol nincs lámpa, úgy tűnik, ott vagyunk.

- Oké, akkor ön Jessica Parker. Autóbalesetet szenvedtek a Medison és a King Street kereszteződésében. Mivel ütköztek?

- Egy személygépkocsival, azt hiszem.

- Mindjárt ott lesz a segítség. Hányan sérültek meg?

- Nem tudom, de azt igen, hogy az én sofőröm eszméletlen - ekkor meghallotta a közeledő szirénák hangját.

- Ön is megsérült? - kérdezte a diszpécser.

- Nem komolyabban.

- Rendben, akkor a sérültek száma minimum kettő. Kigyulladt valamelyik autó? Érez esetleg benzinszagot?

- Nem érzek sem tűzmeleget, sem füstöt vagy benzinszagot és tűz ropogását sem hallom.

- Rendben, úgy hallom a segítség odaért?

- Igen, köszönöm, viszonhallásra! - rakta le a telefont a lány, s a beszélgetés végére sikerült uralnia lába remegését és kikászálódott a kocsiból.

- Jól van kisasszony? - lépett oda hozzájuk egy arra járó autó sofőrije.

- Én igen. A másik kocsit nézze meg, kérem!

- Nyugodjon meg, már itt a mentő! - szólt ismét a középkorú úr és helyet engedett a mentősöknek.

Jess hallotta, ahogy egy fiatalember azt mondja:

- Ben, te nézd meg azt a kocsit, én megnézem ezt! - és odalépett hozzájuk. - Carlos vagyok. Jól van, kisasszony? Ön hívta a mentőket?

- Igen, de ne velem foglalkozzon, hanem vele! - mutatott a férfira.

- Mióta eszméletlen?

- Nem tudom, kb. 2-3 perce.

- Meg tudja mondani, mi történt? - kérdezte újra a fiatalember, miközben Chris életjeleit vizsgálta és nyakmerevítő gallért csatolt a férfira.

- Nem igazán, olyan gyorsan történt minden. Azt hiszem, a megengedett sebességhatár alatt mentünk, mikor Chris felkiáltott, hogy „mi a francot csinálsz”, és félrerántotta a kormányt.

Újabb mentő és rendőrautó érkezett a helyszínre.

- Azt hiszi? Szed valami gyógyszert a fiatalember? Tud esetleg róla, hogy valamire allergiás lenne?

- Egyiket sem tudom, sajnálom. Mi van Christopherrel? - tudakolta a lány.

- Beütötte a fejét, valószínűleg agyrázkódása is van, kisebb zúzódásai és egy-két vágás a fején és a kezén, így első ránézésre - próbálta nyugtatni az aggódó lányt, mert gondolta, hogy addig nem válaszol a további kérdéseire.

- Miért nem tér már magához?

- Mert, mint mondtam, nagy ütés érthette a fejét - lépett most oda a lányhoz a fiatalember, mert Ben Christopher kollégája segítségével rögzítő ágyra és a mentőbe helyezte.

- Érez fájdalmat valahol? Megütötte a fejét, nyakát, kezét, lábát? Elveszítette akár egy másodpercre is az eszméletét?

- Nem, nem és nem - felelte a lány, noha igenis beütötte a jobb kezét és fejét is.

- Látott esetleg csillagokat az ütközéskor vagy azóta? - kérdezte a mentős, de mivel a válasz csak egy grimasz volt, így folytatta: - Azért a biztonság kedvéért felcsatolok egy nyakmerevítőt! - mondta és a lány sápadtságát látva, attól tartva, hogy elájul, leültette egy pillanatra és a nyakánál kezdett matatni.

- Arra semmi szükség - tiltakozott a lány a gallér felhelyezése ellen.

- Oké, akkor segítek kiszállni - magyarázta a fiatalember és a hátát megtámasztva, átkarolva kisegítette a lányt a kocsiból. - Csak lassan, nyugodtan! - figyelmeztette a férfi és a kocsitól távolabb kísért a lányt és leültette a mentőautó hordágyára. Megmérte a vérnyomását, pulzusát, majd elfektette és a hasát vizsgálta.

- Allergiás valamilyen gyógyszerre vagy valami másra?

- Nem tudok róla - ekkor a mentős a lány vérző jobb kezét kezdte vizsgálni és tisztogatni.

- Ez most egy kicsit csíphet! Jó, úgy látom, szilánk nem ment a sebbe, csak megkarcolta - kommentálta az épp végzett tevékenységeket.

- A másik kocsiból jól vannak? - érdeklődött a lány.

- Igen, ne aggódjon - válaszolta ismét a mentős.

- Jess, Jess! - tért magához végre Christopher.

- Ne, ne vegye le, az segít lélegezni! Jól van, szinte egy karcolás nélkül megúsza - hallotta Jess, ahogy Ben próbálja nyugtatni Christ.
- Meg tudja mondani a nevét? - fordult ismét a lányhoz Carlos.
- Jessica Parker vagyok.
- A fiatalember? - kérdezte a mentős.
- Ő Christopher Carter.
- Meg tudja mondani a dátumot és az évszakot?
- 2008. március 8., szerda és ősz.
- Hogy értette, hogy azt hiszi, hogy a sebességhatár alatt mentek? - faggatta Carlos.
- Mert nem láttam, mennyivel mentünk, de érzésre...
- Jess, a szeme - hallotta ismét Chris zavarodott, zaklatott hangját Jess.
- Mennünk kéne Carlos! - jelentette ki a Chrisszel foglalkozó Ben.
- Vidd be, én addig itt maradok vele és a többiekkel! - döntött a megszólított férfi.
- Hova viszik? - tudakolta a lány.
- A Royal Melbourne Hospitalba - felelte Carlos.
- Jess, Jess... - kezdte újra Chris.
- Odamehetek hozzá?
- Igen, segítek.
- Nyugi, Chris, jól vagyok!
- Szemed? Nem ütötte meg a fejed? - aggodalmaskodott Chris.
- Nyugi, a látásom sem romlott tovább, mert nem ütöttem be a fejem.
- Hogy érti, hogy tovább? - kapta fel a fejét Carlos, miközben visszaültette a lányt.
- Gyakorlatilag, illetve papíron vak vagyok - magyarázta Jess.
- Most már értem, miért nem látta a sebességmérőt. Bocsásson meg a feltételezésért, azt hittem, a barátját szeretné fedezni.
- Nem, eszembe sem jutna ilyesmi.
- Megkérdezhetem, hogy...? - puhatolta Carlos.
- Glaukóma - szakította félbe a lány a zavartan habogó Carlost.
- Állandó gyógyszerek és/vagy szemcseppek?
- Csak Cosopt, reggel, este.
- Feltehetnék néhány kérdést? - lépett oda Jesshez az egyik rendőr.
- Igen, ha tudok, válaszolok. Telefonálhatnék előtte?
- Igen - engedélyezte a rendőr, s addig Benhez fordult aziránt érdeklődve, hogy a fiatalember képes-e elmondani, mi történt. De a mentős elutasította a kérést, mondván, pihennie kell, s keressék majd a kórházban a kérdéseikkel.
- Én addig megnézem a többieket. Pihenjen! - mondta Carlos és távozni készült, de:

- Egy pillanat, van rá mód, hogy saját felelősségemre...?
- Javasolnám, hogy mindenképp jöjjön be velünk a kórházba!
- De azt mondta, nincs törésem, nincs agyrázkódásom - ellenkezett a lány.
- Ezt nem tudhatom, ezért kell bevinnünk és vizsgálatokkal alátámasztanunk - szakította félbe a mentős.
- De én viszont nem kérek ellátást, tehát akkor van rá mód, hogy saját felelősségemre távozzak?
- Igen - sóhajtott fel Carlos.
- Helyes, mit kell aláírjak?
- Mindjárt hozom, de legalább addig hadd tartsam szem előtt, míg a többieket bevisszük! - próbálkozott a fiatalember.
- Rendben, ez vállalható alku - egyezett bele a lány, és tárcsázni kezdte Kelly számát: - Szia, Jess vagyok. Hol vagy? Az egyetemen, az jó. Szólj be, kérlek, Julié-nak, hogy helyettesítsék Christophert. Autóbalesetet szenvedtünk. Őt bevitték a Royal Melbourne Hospitalba, én pedig mindjárt megyek haza. Nem, én karcolás nélkül megúsztam. Oké, köszi, nem szerettem volna, hogy ezen csámcsogjanak. Persze, később beszélünk. Szia. Hallgatom - fordult a rendőrhöz.
- Megkérdezhetem a nevét? - kezdte a rendőr.
- Jessica Parker.
- Elmondaná, mi történt?
- Mint már a mentősöknek is mondtam, a megengedett sebességhatár alatt közlekedtünk, azt hiszem.
- Hiszi vagy tudja?
- Hiszem, mert, mint említettem, gyakorlatilag vak vagyok. Így nem láttam a sebességmérőt, de nem mentünk gyorsan, ebben biztos vagyok!
- Aztán?
- Christopher felkiáltott: „mi a francot csinálsz” és félrerántotta a kormányt. Gondolom, hogy elkerüljük az ütközést. Aztán csak a csattanás és az ütközést hallottam, illetve éreztem.
- Fogyasztottak alkoholt vagy kábítószer?
- Nem, egyikünk sem semmit.
- Biztos benne, hogy az úr sem?
- Az úrban nem lehetek 100%-ig biztos, hisz ő csak a barátom volt, de én tuti egyikkel sem élek - felelte a lány némi gúnnyal.
- Megadná az elérhetőségeit, hogy ha felmerülne még valami, megkereshessük?
- Persze, 150, III. emelet 8, Barkly Street, Melbourne.
- Köszönöm. Telefon?
- +61 30-555-6121.
- Köszönöm.
- Mire számíthatunk? - érdeklődött Jess.

- Ha bebizonyosodik, hogy nem álltak alkohol és drog befolyásoltsága alatt és a sebesség-határt sem lépték át és önök voltak a vétlenek, akkor természetesen a biztosító fizeti a károkat. Így nem lesz büntetőjogi ügy sem az önök oldaláról.

- Értem.

- Mit tehetnék, hogy meggondolja magát és... - lépett oda hozzájuk ismét Carlos.

- Semmit.

- Rendben. Ezt kellene aláírnia. Menni fog? - kérdezte udvariasan Carlos és a lány orra alá tolta a papírokat.

- Persze, ha odarakja a tollat.

- Természetesen. Még ezt is, itt - cserélte meg a lapokat a férfi, majd: - Feküdjön vissza, kérem! - ismét megvizsgálta a lány hasát.

- Nem érzékeny? Fáj?

- Nem.

- Mehetünk, biztos úr? - tudakolta Carlos.

- Igen, végeztünk.

- Kivehetem a táskámat a kocsiból? - tudakozódott a lány a rendőrtől.

- Természetesen, ha megmondja, hol van, idehozom?

- Köszönöm, a hátsó ülésen van egy sötét színű hátizsák, a zipzáráján egy kis kabala.

A rendőr elment és a táskával tért vissza.

- Tessék, ez az?

- Igen, köszönöm.

- Akkor induljunk! - szólt Benhez Carlos. - Megbeszéltem az egyik biztos úrral, hogy hazaviszik.

- De nem szükséges.

- De biztonságosabb és gyorsabb lenne a hazajutása, mintha tömegközlekedésen utazna. Őszintén szólva nem helyeslem, de tiszteletben tartom a döntését! - jelentette ki Carlos majd:

- Itt az ellátási lap és a „saját felelősségemre távozzom” nyilatkozat. Ezek legyenek mindig önnél, és bármi, mégha csak egy aprócska rosszullet is jelentkezik, azonnal jelentkezzen a kórházban! Megígéri?

- Igen, megígérem.

- Pihenjen nyugodtan! Most egy pár napig semmi megerőltető munka, tevékenység - próbált tovább a lány lelkére beszélni. De mivel észrevette, hogy a lány köti az ebet a karóhoz és sehogy sem tudja meggyőzni, távoztak. Pár perc múlva a lány beült egy rendőrautóba és csakhamar megérkeztek a lány lakásához.

*

- Felkísírem a hölgyet, rögtön jövök! - közölte az anyósülésen ülő rendőr, aki eddig szóval tartotta a lányt. Megvitatták az enyhe időjárást, érdeklődtek a lány családjáról.

- Nem szükséges, köszönöm - tiltakozott a lány.

- De én szeretném - mondta a fiatalember és kisegítette az autóból. Ahogy felértek a harmadikra, Kelly már a lépcsőn ülve várta őket:

- Te nem vagy normális! - förmedt rá Jessre.

- Nyugi, nincs semmi bajom, így kórházra sincs szükségem - csitította Jess a barátnőjét.

- Ön is így látja? - fordult a fiatalemberhez Kelly.

- Nem, én is egyetértek a mentőtiszttel, aki próbálta meggyőzni, hogy legalább a vizsgálatokra menjen be, de nem jártunk sikerrel!

- Higgadj már le, Kelly! Tényleg jól vagyok - erősködött Jess és beengedte őket a lakásba.

- Jó, látom, jó kezekben hagyom. Nekem mennem kell! - állapította meg a férfi és az ajtó felé indult.

- Egy pillanat. Jess ülj le az ágyra, mindjárt jövök! - javasolta szinte utasításszerűen Kelly és kikísérte a fiatalembert.

- Tényleg nincs semmi baja?

- Szerencséje volt és a biztonsági öve is be volt csatolva, nem úgy, mint a férfinak. A mentős Carlos szerint külső sérülése és törése nincs, de arról nem hagyta meggyőződni, hogy belül a csontoknál is minden rendben van-e! Sejtését alátámasztják a fájdalmas grimaszok az érintésre.

- Válla és a bordái az öv miatt?

- Igen és a kulcscsontja. Minden apróságra figyelni kellene!

- Például?

- Szédülés, fejfájás, hányinger, hányás, bármi - azonnal mentő és/vagy kórház! Egy-két szem nyugtató és vagy fájdalomcsillapító nem árthat.

- Rendben, szemmel tartom. Christoph erről lehet tudni valamit?

- Őt agyarázkódással bent tartották. Ő is viszonylag könnyen megúsza, megrepedt a jobb csuklója, néhány zúzódás és ficam, vágás, amit helyenként össze kellett varrni.

- Köszönjük - köszönt el Kelly és visszament Jesshez a lakásba.

- Jack?

- Visszament a koleszba és az előadásaira.

- Szóljak neki vagy a szüleidnek?

- Nem. Jól vagyok, nincs szükségem rájuk.

- Elmeséled, mi történt?

- Nem akarok beszélni róla.

- Menj, tusolj le, én addig megvetem az ágyat!

- De még...

- Nincs de. Gyerünk, nincs vita! - parancsolt rá Kelly.

Jess értelmetlennek látta a további ellenkezést, így szó nélkül engedelmeskedett.

Hogy lehettem ennyire barom, hogy beültem a kocsiba? Egyáltalán miért egyeztem bele, hogy beszéljünk? Na és az a csók? Mégis igaza volt Kellynek és Sheryl hazudott mindenről, s volt köztük valami. Hogy lehettem ennyire naiv és vak? Megbíztam benne és szerettem. Miért

kellett neki mást keresni? Miben hibáztam, vagy miben nem elégítettem ki kívánságait? Már fél éve, hogy párhuzamosan kavar mindkettőnkkel? Hogy a francba nem vettem észre semmit? Most hogyan tovább? Az biztos, hogy a kapcsolatunknak vége. Az autóbaleset nem az ő hibája, ez tény. Meglátjuk, alszom rá néhányat, de most annyira fáj testem-lelkem.

Letusolt és megmosta a haját. De mikor fésülni kezdett, egyrészt a vállába és a bordájába hasító fájdalom miatt, másrészt a történetek következményeként sírógörcsöt kapott. Kelly lépett be hozzá és némán átölelte.

- Semmi baj. Már minden rendben! Akarsz róla beszélni? - nyugtatta barátnőjét, aki némán rázta a fejét.

- Majd én! - kivette Jess kezéből a fésűt, és gyengéden fésülni kezdte.

- Ne aggódj, ágyba duglak, és utána leviszem a kutyát. Vaccinakvalót is hozok! - közölte Kelly ellentmondást nem tűrően, Jess megnyugodva bólintott. Kelly megszártotta Jess haját és bekísérte az ágyhoz, ekkor csöngettek.

- Maradj csak, majd én! - szólt Kelly és az ajtóhoz ment.

- Szia, hogy van? - lépett be Cassandra.

- Szia, nem tudom. Most dugtam ágyba. Itt maradnál vele addig, míg leviszem a kutyát és bevásárlók? Nem szeretném egyedül hagyni.

- Persze, menj csak!

- Chris hogy van?

- Rendbe jön, pár nap és kiengedik. Zavart, kétségbeesett és aggódik - mesélte Cassandra és benézett a szobába. - Azt hiszem, elaludt.

- Helyes! Ugye ügyeltél a részletekre?

- Természetesen. Megtudtál valamit? Mi történt?

- Nem, sajna, de hogy történt valami, az fix.

- Majd kiderítjük, csak előbb jöjjenek rendbe! Na, menj, mert Chrishez is vissza kell mennem! Be kell vinnem egy-két dolgot - mondta Cassandra és becsukta Kelly mögött az ajtót.

Jess kissé nyugtalanul és forgolódva, de aludt. Kicsivel később rezegni kezdett Jessica telefonja, Cassandra gondolkodás nélkül felvette, nehogy felébressze. Christopher volt az, Jess-szel akart beszélni, de nem akarta, hogy Cassandra felébressze. Cassy furmányosan megpróbálta női praktikával kiszedni Chrisből, mi történt, de az hamar átlátott a szítán s így nem járt sikerrel. Még váltottak pár szót és utána Cassandra kikapcsolta a lány telefonját, hogy zavartalanul pihenessen.

Ott ült és nézte az alvó lányt, s morfondírozott: mi történt? Chris most sem tartotta be a játékszabályokat és Jessicát is megcsalta, ő pedig rájött? De ha mosolyszünet volt, hogy kerültek azonos időben azonos helyre? Milyen pletykák keringenek mostanság Chrisről? Megkérdezem majd a pletykásokat, hátha kiderül valami. Jaj, Chris, mit csináltál megint?

Tépelődéséből a bevásárlásból és a kutyasétáltatásból visszatérő Kelly zökkenetesen. Cassandra távozott, de megbeszélték, hogy telefonközelben maradnak és értesítik egymást a változásokról.

Kelly a biztonság kedvéért Jessnél töltötte az éjszakát, hiába is tiltakozott a lány. Nagy „vita” kerekedett abból is, hogy másnap, csütörtökön Jess menjen-e suliba. Kelly a rosszindulatú, gonosz nyelvektől tartva és a lány egészségi állapotán aggódva, arra buzdította Jess-t, hogy

pihenjen otthon pár napig. Hisz minden csoda három napig tart, s addig a teste és lelke is regenerálódhat kicsit. De mégis Jess akarata győzött és bement az egyetemre. Kelly „baljósata” szerencsére nem igazolódott be és csendes, nyugodt napjuk volt.

*

Pénteken Jess a reggeli egészségügyi sétájuk közben Jennyvel arra lett figyelmes, hogy egy férfi lassan, de követi.

Mi a franc ez? Nem látom tisztán, de van ott valaki és a méreteiből ítélve pasi. Ne parázz! Menj tovább! Ki az és mit akar? Chris még a kórházban, s ő kerek perec elém áll s nem hozza rám a frászt. Na jó, ez csak ebben a vonatkozásban igaz és értendő! Koncentrálj a kezéd ügyében lévő problémára! Lehet, hogy csak egy kocogó, vagy tart a kutyáktól és azért nem előz le. Menj tovább, mindjárt otthon vagy!

A kísérő nem tágitott s ezzel megbizonyosodott róla, hogy tényleg követik. Hirtelen ötlete támadt. A lány lassítva lépteit, bevárta követőjét:

- Mit akar tőlem? - förmedt rá, de a férfi szó nélkül csak közeledett tovább, mire a lány előkapta könnygáz sprayét, és mielőtt fújhatott volna:

- Nyugi, Jessica, csak én vagyok - szólalt meg végre.

- Lucas, mi az ördögöt művelsz? - kiabált rá a lány ismét.

- Sziasztok, gondoltam, hogy itt leszel - lépett oda hozzájuk Christopher.

- Hát te? Nem a kórházban kéne még lenned? - kérdezték szinte egyszerre.

- Kiengedtek.

- Mit akartok? - ragadta magához a szót a lány támadóan.

- Beszélünk kéne - kezdte Christopher.

- Nekünk már nincs miről beszélnünk! - mondta határozottan Jess, és mivel Chris egy lépéssel közelebb lépett hozzá, felemelte a flakont a kezében: - Nem félek használni! - Erre mindkét férfi hátrált egy lépést, mire a lány szó nélkül ott hagyta őket. Dühösen ért haza, ahol Kelly már ismét a lépcsőn ülve, aggódva várta.

- Hol a fenében voltál? Már a mentőket vagy a rendőrséget akartam hívni.

- Csak sétáltunk egyet.

- Nem mondod, hogy futottál is?

- Nem. Miért? Semmi bajom.

- Na menj, hozd rendbe magad, mert elkésünk! - kérte Kelly.

- Nem mi leszünk az egyetlenek.

- Ezt hogy érted? - érdeklődött Kelly, de Jess csak legyintett és már el is tűnt a fürdőben. Tusolás közben agya ismét lázasan járt.

Miért szegődött Lucas a lábnyomomba? Hogy a francba engedhették ki Christ, hisz azt mondták, pár napig benntartják. Mi a fenéről kéne beszélnünk? Tény, hogy egy lehetőséget kellene adjak, hogy megmagyarázza, előadja a saját verzióját. De kíváncsi vagyok rá? Tud újat mondani? Nem értem ezt a Lucas dolgot. Mi a fenének kellett Chrisnek ebbe is belemondítania. Most mihez kezdjek Lucasszal? Meglátjuk, mi lesz a következő lépése.

Ekkor csöngettek, Kelly ajtót nyitott.

- Szia. Carlos vagyok. Rossz helyen járok, nem itt lakik Jessica Parker? - faggatta a fiatal-ember.
 - Szia, jó helyen kopogtatsz. Kelly vagyok. Kerülj beljebb!
 - Köszönöm.
 - Te vagy a mentős, ugye?
 - Igen. Aggódtam egy kicsit, így benéztem tegnap is, de...
 - Ilyen tájban?
 - Igen.
 - Akkor azért nem találtad itthon, mert ilyenkor már a suliba szoktunk tartani. De ma el-vacakolta a sétával az időt és késésben vagyunk.
 - Értem, azt hittem, hogy tegnap még itthon marad.
 - Nem sikerült meggyőződnöm.
 - Hogy van?
 - Nem tudom igazán. Fizikailag lehet, hogy rendben, de lelkileg...
 - Semmi bajom - szakította félbe Kellyt a belépő Jess. - Mehetünk?
 - Rád várok - vágott vissza Kelly és követte a lányt a szobába, aki a táskájában kezdett matatni. Kivette a Christól kapott mackót és a szoba legtávolabbi sarkába száműzte egy elegáns mozdulattal. Helyére a kabátjából kivett könnygáz spray került. - Az mi? Minek az neked? - kíváncsiskodott Kelly, aki értetlenül nézte az iménti kis műveleteket.
 - Nem leszek többé senkinek a szabad prédája! - jelentette ki a lány mintegy válaszként és az ajtóhoz ment.
 - Felajánlhatom a hölgyeknek az autóm? - udvariaskodott Carlos.
 - Mivel késésben vagyunk - kezdte Kelly és kérdően nézett Jessre, aki vállat vonva mondta:
 - Felőlem - beültek az autóba, Jess szótlánul nézelődött.
- Lucas körül jártak gondolatai. Egyre kevésbé problémás a találkozás, beszélgetés vele. Bolhá-ból csináltam elefántot? De ki gondolta volna, hogy ilyen gyorsan, szimplán az együtt töltött időtől másképp alakul ez a helyzet. Hogyan is másképp? Na most állj! Most ért véget komoly kapcsolatom, ez nem követhető irány.
- Kelly különböző témákat érintve Carlosszal beszélgetett, amibe Jess is igyekeztek bevonni, de ő nem állt kötélnek. Megérkeztek az egyetem elé, Jess különböző elintéznivalóira hivat-kozva gyorsan otthagya őket.
- Ott tartottunk, hogy... - tért vissza korábban félbeszakadt témájukhoz a férfi.
 - Hogy fizikailag lehet, hogy rendben van, de lelkileg szerintem nincs. A baleset előtt mindent megbeszéltünk, most már nem beszélget velem. Azt a pár szót is úgy kell kihúznom belőle.
 - Légy vele türelmes! Időre van szüksége! Itt a telefonszámom, hívj nyugodtan, ha bármiben segíthetek! - átadott egy papírdarabot a telefonszámával a lánynak.
 - Köszönöm. Annyira nehéz türelmesnek lenni, szeretném megérteni és segíteni.
 - Pillanatnyilag azzal segítesz, hogy mellette vagy és türelemmel kivárod, hogy ő nyíljon meg. Kérdezhetek valamit?

- Persze.
- Azt a mackót...?
- Christophertől kapta - szakította félbe a lány.
- Aha. Ez sok mindent megmagyaráz.
- Ezt hogy kell érteni? Hallottál, tudsz valamit? Úgy érted, hogy azért száműzte a mackót, mert...
- Nem tudhatom - füllentette a férfi, mert nem akarta tovább szítani a már pislákoló tüzet, haragot a lányban Christopher iránt.
- Na, mennem kell, mert tényleg elkésem - jelentette ki a lány, mikor észrevette Christophert, Cassandrát és Lucast közeledni. - Köszönjük a fuvart és a figyelmességedet.
- Ugyan már, nincs mit. Ha bármiben segíthetek, szólj!
- Köszí, szia - köszönt el a lány az autóból kiszállva.
- Szia - hajtott el Carlos.

*

Kelly az egyetem bejáratától kicsit távolabb megvárta Christopheréket. Mikor odaértek hozzá:

- Mi a francot csináltál? - támadt rá a férfit.
- Szia, Kelly. Először is nyugodj meg! - szólalt meg elsőként Cassandra.
- Kértelek, hogy ne állítsd be a sorba, hogy ne játssz vele! - folytatta ugyanolyan stílusban a lány.
- Nem értem, miről beszélsz - védekezett végre Christopher.
- Ne játszd meg magad! Tudod nagyon jól, miről és kiről beszélek - halkította le kissé a hangját Kelly.
- Jessről? Mi történt vele? - kérdezte Cassandra.
- Azt még nem tudom biztosan, de hogy történt valami, az biztos! - állapította meg Kelly.
- Akkor miért is támadsz így rá? - tudakolta Cassandra.
- Ne, ne, hagyd csak! Kellynek igaza van! - mondta most Christopher.
- Mit műveltél? - támadt rá ismét Kelly.
- A baleset előtt, itt az irodámban rajtakapott, hogy Sherylrel csókolózom - vallotta be bűnbánóan.
- Tessék? - kérdezte szinte egyszerre Kelly és Cassandra.
- Te nem vagy normális. Sheryl a bárból? Én azt hittem, a baleset miatt neheztel rád - szólalt meg végre Lucas is.
- Igen, az a Sheryl és nem, nem a baleset miatt.
- Akkor velem is azért olyan furcsa szerda óta, mert azt hiszi, tudtam róla és fedeztem? - érdeklődött Cassandra.
- Nem tartom valószínűnek. Egyszerűen csak sokkolták az események és bezárkózott. Kösz, Chris, hogy közel két évnyi „munkát”, amit ebbe a barátságba és bizalomépítésbe fektettünk oly sokan, ilyen felelőtlenül eljátszottad! Na, megyek, mert elkésem. Nagyon kérek, nagy

ívben kerüld el őt! Te pedig - fordult a nőhöz - kérlek, halaszd el ennek a tisztázását későbbre! Nincs szüksége erre a plusz stresszre!

- Na, nem eszik olyan forrón azt a kását! Ülünk össze így négyen és beszéljük meg! - próbálkozott a békéltetéssel Lucas.

- Igazad van! Ne aggódj, én ráérek ezzel! - mondta Cassandra.

- Köszönöm. Felejtsd el, Lucas, ez veszett fejsze nyele! - búcsúzott békésebben Kelly, és faképnél hagyta őket.

*

- Miért nem mondtál semmit? - kérdezte Kelly, miközben félrehúzta Jess egy nagyobb csoportosulásból, ahol az előző előadás végszavát vitatták.

- Mert nincs értelme akár egy szót is fecsérelni rá - jelentette ki Jess és elindultak a következő órájuk terme felé. - Amiről viszont érdemes lenne beszélni, az a párcsere a programban. Te lennél az enyém, Alex pedig Christopher párja. Mit szólsz hozzá?

- Részemről rendben. Csendben és okosan elintézem!

- Köszönöm.

- Mi van, ha...

- Nem zsarolás, de vagy a párcsere, vagy kiszállok - közölte határozottan Jess.

- Nincs más alternatíva?

- Nincs. Szeretném, ha erről az egésztől Jack nem tudna meg semmit.

- Jessica, van két perced? - lépett oda hozzájuk Cassandra.

- Hallgatlak.

- Nem fedeztem, mert nem tudtam semmiről - magyarázkodott Cassandra.

- Nem is gondoltam ilyesmire.

- Akkor miért? - bukott ki Cassandra értetlensége.

- Szerintem, ha végig gondolod, te magad is rájössz! - szólt bele Kelly.

- Ne, hagyd csak! Sok minden összejött hirtelen, tudom, hogy ez nem mentség, de...

- Ne, ne magyarázkodj! Megértem, sajnálom, hogy nem gondolkodtam, mielőtt...

- Kelly, elintézed akkor, amiről beszéltünk? - kérdezte Jess.

- Persze, ne aggódj!

- Én addig elmegyek a büfébe - jelentette ki Jess és elsétált a lépcsőhöz, majd a földszinti folyosón keresztül a büfébe. Vett magának egy kávé, egy üdítőt és egy csokoládét.

- Ül csak le, kiviszem neked! - ajánlotta fel Mary a büfés.

- Köszönöm, kedves vagy - mondta Jess és leült a teraszajtóhoz közeli asztalhoz. Mary kivitte neki a rendelést. Hirtelen Christopher jelent meg mellette.

- Leülhetek? - a lány egy fájdalmas fintorral megrántotta a vállát.

- Jól vagy?

- Te?

- Én igen, hisz nem én távoztam...

- Csitt! Ezt sem szeretném nagydobra verni - szakította félbe a lány.
- Bocsi, nem tudtam. Kelly említette, hogy szeretnél párt cserélni.
- Igen.
- Természetesen, ha ezt szeretnéd, nem gördítek akadályokat elé.
- Köszönöm.
- Van rá mód, hogy...?
- Pihentessük ezt egyelőre!
- Értem. Reménykedhetem, hogy...?
- Szerintem ez a vonat elment! - mondta a lány, kifizette a fogyasztását és távozott.

TIZENHATODIK FEJEZET

Jessica Lucyvel és Kellyvel a földszinti folyósón beszélgetett, mikor Mrs. Julie, az igazgatónő két stóc papírral és egy dobozzal a kezében lépett oda hozzájuk.

- Sziasztok.

- Jó napot! - fordultak a lányok az érkezőhöz.

- Jessica, válthatnánk két szót az irodámban?

- Igen - felelte a lány rosszat sejtve s Kellyre sandítva.

- Kelly, előkerítenéd Mr. Cartert és megkérnéd, hogy ő is csatlakozzon hozzánk?

- Igen, megyek - válaszolta a lány és az emeletre indult Jess-szel együtt. A lépcső tetején balra indultak, majd Jess a jobb oldali első irodánál megállt, azon morfondírozva, hogy mi a fenét akarnak tőle? Mivel Christophernek is ide kell jönnie, vagy a volt kapcsolatuk vagy a baleset képezheti kutatás tárgyát. Bármi is legyen, maradj higgadt és összeszedett!

Kelly tovább ment és csakhamar Christopherrel tért vissza.

- Fáradjatok be! - tárta szélesre előttük az ajtót az igazgatónő. - Foglaljatok helyet!

- Köszönjük - mondta Jess és leült az íróasztal előtti székre a férfi mellé, a nő pedig az asztal másik oldalán foglalt helyet.

- Hogy vagytok? Felépültetek rendesen a balesetből? - Jess egy futó mérges pillantást lövellt a férfi felé, mintha ő tehetne a kialakult helyzetről és arról, hogy itt ülnek.

- Köszönjük kedves érdeklődésed. Csak a magam nevében beszélhetek, én jól vagyok - mondta a férfi.

- Te? - nézett a lányra a nő.

- Én is jól vagyok.

- Nos rendben, azért kértem, hogy gyertek ide, mert hátha ti meg tudjátok fejteni, hogy mi ez? - nyújtotta át nekik a kezében lévő kis dobozát.

Chris átvette és kinyitva néhány róluk készült fényképet talált benne. Jess is átfutotta őket, s egyet, amelyiken épp szenvedélyes csókot váltottak, megragadva eltépte.

- Fényképek rólunk - mosolyodott el Christopher.

- Megmagyaráznátok esetleg?

- Nincs mit kommentálni rajtuk, a képek magukért beszélnek. Terhelő bizonyíték a viszonyunkra, illetve bocsánat, a volt viszonyunkra - ütött meg kissé szenvtelen hangot Jessica.

- Úgy értem, hogy már...?

- Pillanatnyilag mosolyszünet van, de...?

- Igen, úgy van, szakítottunk! S ez végleges! - hangsúlyozta véleményét Jessica.

- Sajnálom. De ugye a baleset nem azért következett be, mert az autóban vitatkoztatok?

- Természetesen nem. A másik sofőr volt a hibás, több közlekedési szabályt is áthágott - jelentette ki nagy meggyőződéssel Christopher.

- Lépünk tovább! Szeretném, ha elmesélnétek Jessica vizsgájának részleteit, körülményeit!

- Miért is? - kérdezett vissza a lány mindenféle megfontolás nélkül.
 - Jess! - szólt rá figyelmeztetően a férfi.
 - Ne, hagyd csak, joga van tudni! Azért, hogy kivizsgálva tisztázzam, nincs itt semmiféle személyes indokból elkövetett tisztességtelen előnynyújtás.
 - Tessék? Már elnézést, de ezt kikérem magamnak! - háborodott fel a lány.
 - Nyugodj meg kérlek! - csitította a nő.
 - Hogy a francba nyugodnék meg, ez a munkatársára nézve is sértő! Rám nézve pedig, huh, nem is találok a szavakat! - fortyogott tovább a lány.
 - Jessica kérlek! Beszéljük ezt meg higgadtan! - szólalt meg végre a férfi.
 - Nézd, lehet, hogy téged ez a feltételezés nem izgat, de...
 - Nyugodj meg! Emlékezz vissza, pont az ilyen feltételezések miatt cselekedtünk úgy, ahogy, nem? - igyekezett békéltetni a lányt Christopher.
 - Igen, igazad van. Elnézést! - fújt visszavonulót a lány határozottan, de még mindig dühösen.
 - Hogy értetted, hogy azért... - tudakolta volna a nő, de Christopher félbeszakította:
 - Mindjárt mondom. Amikor ebből a szerelemből kapcsolat lett, megegyeztünk, hogy távol tartjuk az egyetemtől. Már akkor kitaláltuk, hogy fogjuk ezt a helyzetet kezelni és kivédeni. Egyszerűen nem én vizsgáztattam Jessicát.
 - Ezt hogy érted? - kérdezte a nő értetlenül.
 - Úgy, hogy megkértem Cassandrát, hogy üljünk össze négyen az évfolyamtársai vizsgája után, és ő vizsgáztassa Jesst. A tanú normál esetben is egy évfolyamtárs szokott lenni. Most is így volt, Kellyt kérte meg Cassandra. A vizsga előtt este odaadtam neki az anyagot, mármint Cassynek. Ő a vizsgára átolvasta és ott helyben tette fel Jessnek a kérdéseket. Ezt persze előtte megbeszéltük Jessicával, hogy nem lesz-e gond, ha ő más kérdéseket kap, mint a többiek. De elfogadta és így cselekedtünk, bonuszként azért Cassy szemeztetett az általam felállított négy kérdéssorból is. Amit természetesen rajtam kívül nem tudott senki, mármint a vizsgakérdéseket.
 - Értem. Cassandra tudta, hogy miért ő vizsgáztatja Jessicát? - tette fel az újabb kérdést a nő.
 - Amikor megkértem és igent mondott, akkor még nem. Később már tudta és akkor is vállalta - válaszolt a férfi.
 - Mennyire tartottátok távol az egyetemtől?
 - Teljesen.
 - Megvárnátok itt? - kérdezte a nő és kiment.
- Christopher Jesshez fordult, hátha válthatnának addig néhány szót, de a lány szó nélkül felállt és az ablakhoz lépve hátat fordított neki. Chris magától értetődőnek tartotta a megnyilvánulást, s pillanatnyilag letett abbéli szándékáról, hogy beszélgessenek. Kicsivel később az igazgatónő Cassandrával tért vissza.
- Foglalj helyet! - kérte a nőt, Christopher átadta a helyét és az ablakhoz ment.
 - Gondolom sejtet, miért vagy itt?
 - Nem igazán - válaszolta Cassandra.
 - Jessica vizsgájának körülményeit vizsgálom. Elmondanád, hogy volt?

- Aha. Christopher kért tőlem egy szívességet. Ami az volt, hogy én vizsgáztassam le Jesst.
- Miért?
- Mit miért? Miért kérte vagy miért vállaltam?
- Mindkettő.
- Hogy miért kérte, akkor ott nem mondta meg, én pedig nem kérdeztem. Hogy miért vállaltam, mert kollega, mert megkért és mert segíteni akartam.
- Így is, hogy nem tudtad az igazi okot?
- Igen.
- Menjünk tovább!
- Szóval elvállaltam.
- Mit gondoltál, miért?
- Nem gondoltam semmi konkrétumra. De biztos voltam benne, hogy megvan rá az oka, így támogattam és mellé álltam.
- Értem, menjünk tovább! - kérte az igazgatónő. - Azt mondtad, akkor még nem tudtál a kapcsolatukról. Mikor, hol és milyen körülmények között tudtad meg?
- Elkezdtünk szervezkedni azzal a programmal kapcsolatban, amit már neked is említettünk. Már nem emlékszem, hogyan, de a kis csapat a megbeszélését Jess lakására tette.
- Én ajánlottam fel, mikor a Parkban eldöntöttük, hogy belevágunk - szólt bele Jessica higgadtan.
- Megkérdezhetem, miért? - érdeklődött az igazgatónő.
- Azért, mert igaz, megmutattam a kis csapatnak egy-egy szeletkét a vak életből, de mi képvisel jobban, mint a saját lakásom, ahol élek és ahol rengeteg általam használt dolog van, amit nehezebb lett volna valahová átköltöztetni.
- Igazad van, később visszatérünk erre! Cassandra, folytasd, kérlek!
- Kelly és Jess a konyhába mentek, hogy poharakat hozzanak az üdítőknél. Én utánuk mentem, hogy felajánljam segítségemet és akkor ott találtam őket, amint...
- Amint csókolóztunk - fejezte be a nő mondatát Christopher, kaján vigyorral felidézve.
- Mit tettél ezek után?
- Semmit, mit kellett volna tennem? Semmi közöm hozzá, ez csak kettőjükre tartozik. Elvégre önálló akarattal, érzelmekkel rendelkező egészséges felnőttek.
- Vagyis szerinted az rendjén van, ha egy tanár szerelmi viszonyba bonyolódik egy hallgatójával?
- Mivel nem a közép- vagy az általános iskolában vagyunk, nem hiszem, hogy akkora katasztrófa lenne. Nincs rendjén, de mint mondtam már, önálló akarattal és érzelmekkel rendelkező fiatal felnőttek. Így nem hiszem, hogy bárkinek bármi köze lenne a dolgukhoz.
- Ez így nem teljesen igaz - ellenkezett Julie.
- Én most a konkrét esetre gondoltam, ami miatt itt vagyunk. Engedj meg, kérlek, még egy megjegyzést. Nem Christopher az első, voltak előtte is és biztos vagyok benne, hogy utána is lesznek, akik szerelmi viszonyba bonyolódnak a hallgatójukkal.

- Én is kérdezhetek valamit? Igaza van Cassandrának. Miért pont az én ügyemből lett ki-vizsgálendő ügy? Hisz, gondolom, mindnyájan tudjuk, hogy Christopher számos hallgatójával keveredett, hogy is mondjam...
- Jess, kérlek! - szólt a férfi.
- ... szerelmi kapcsolatba - fejezte be a mondatot, mit sem törődve a férfi kérésével és rosszal-lásával.
- Ne, ne, hagyd csak! Szerintem is jogos kérdés - lépett fel Jess védelmében Cassandra.
- Mert a te eseted más - válaszolta egyszerűen, kurtán az igazgatónő.
- Miért is? - kérdezte Jess ingerültebben, mint szeretne volna. - Tán a fogyatékoságom miatt, vagy mert annyira hülyének látszom, hogy képtelen vagyok megvédeni magam, vagy...?
- Jessica, kérlek, nyugodj meg és ne csavard ki a dolgokat! - kérte Julie.
- Vaksi vagyok, nem hülye! Köszönöm, de nem szorulok védelemre vagy segítségre - lépett az ajtóhoz a lány, ahol Christopher útját állta. Megérintette a lány vállát, de a fájdalmas fintor láttán meghátrált.
- Kérlek, Jessica! Senki nem így értette, nem véletlenül kérte Julie, hogy ne csavard ki a lénye-get! Nem a betegségeden van a hangsúly, hanem azon, hogy a szerelem hevében előnyökhöz jutattalak-e vagy sem a többiekkel szemben.
- Igen, ez is egyféle nézőpont - mondta Jess békülékenyebben és az ablakhoz ment, de még mindig dühítette a felismerés, hogy mi folyik itt.
- Visszatérhetnénk a tárgyhoz? Szóval megtudtad a kapcsolatukat. Utána is vállaltad a vizsgáztatást? - faggatta Julie.
- Természetesen.
- Folytasd tovább, kérlek!
- Rendben, a vizsga eredetileg november 5-ére, szombat 10-re lett meghirdetve. Pénteken este odaadta a félév anyagát. Én átolvastam és a többiek után megkértem Kellyt is, hogy csatla-kozzon és levizsgáztattam Jessicát. Én tettem fel a kérdéseket és én javítottam a hibákat, majd javasoltam egy jegyet, amit Chris elfogadott és beírt az indexbe. Ennyi történt.
- Akkor az ügyet megalapozottság hiányában lezárom. Köszönöm a segítségeket, elmehet-tek! - zárta le az igazgatónő. - Jessica, maradj még egy percre? - A lány kelletlenül bólintott és visszaült a székre. A nő megvárta, míg a többiek távoznak és így folytatta: - Először is sajnálom ezt az egészet. Azt mondtam, lezártam, de szeretnék még kérdezni valamit.
- Hallgatom.
- Tudni szeretném, hogy ez, hogy is fogalmaztad? szerelmi viszony vagy szexuális zaklatás és/vagy megfélemlítés volt-e?
- Ugyan már, nem a dedóban vagyunk!
- Nincs ugyan már! És ne értelmezd félre a kérdésemet! Tudom, hogy nem vagy hülye és meg is tudod védeni magad! Értsd meg, kérlek, tudnom kell!
- Szerelem volt - sóhajtott fel a lány.
- Értem.
- Ugye, nem lesz ebből Christophernek semmi baja?
- Nem, ahogy Cassandra is rámutatott, felnőttek vagytok.

- Biztos?
- Igen. Miért, szeretnél még valamit hozzáfűzni?
- Nem, csupán arra voltam kíváncsi, hogy ebből is pletyka lesz-e?
- Mármint a kapcsolatotokból vagy a balesetből?
- Úgy amblokk az egészből.
- Emiatt ne aggódj! Ha rajtam múlik, csírájában elfojtunk minden pletykát!
- Köszönöm és sajnálom a korábbi viselkedésemet.
- Javaslom, nézsd meg a vállad! Ezt pedig gondjaidra bízom! - átadta neki a fényképeket rejtő dobozkát.
- Köszönöm.
- Ha megbocsátasz, folytatnám a munkám - búcsúzott a nő és az ajtóhoz kísérte a lányt, aki elsietett az órájára.

*

Délután, az órák után, fáradtan sétált haza Jessica, s azon morfondírozott, hogy mitévő legyen a fényképes kis dobozzal? Azon is törte fáradt fejét, hogy ki küldhette el Julié-nak a képeket és miért? Sheryl? Áh, nem hinném. Azt mondta, szereti Christ, nem hiszem, hogy így kitolna vele. Már pedig most szerintem igencsak rezgett a léc. Chrisszel mitévő legyek?

Hazaérve gyorsan előkészítette a terepet a megbeszélésre. A kis csapat a történetek ellenére Jess lakásán gyülekezett, hogy megbeszéljék a következő program hétvége még hátralévő teendőit. Jess nem akart helyszínt módosítani, mert nem akarta a többiek orrára kötni a szakításuk és a baleset körülményeit.

Jack is befutott utolsóként a kezdésre. Kelly segített Jessicának megkínálni és kiszolgálni a többieket. Jack gyanúsán méregette Jessicát, Kellyt és Christophert. Pedig ők hárman nem adtak rá okot, hisz aprócska hüvösséggel, de megszokott társalgást, viselkedést mutattak.

A megbeszélés közepe felé már nem bírta tovább és szünetet kérve áthívta őket a kis szobába:

- Mi folyik itt? - vágott egyenesen a közepébe Jack.
- Mire gondolsz? - kérdezett vissza Kelly.
- Miért haragszanak rád? Szakítottatok? - fordult egyenesen Chrishez Jack.
- Már megbocsáss, de nem hiszem, hogy rád tartozna a magánéletem. Sem az, ha haragszom, sem pedig az, ha szakítottunk. Azonkívül megköszönném, ha a dolgunkra koncentrálnánk! - vágta rá kissé erélyesebben Jessica, mint szerette volna.
- Hogy a fenébe ne tartozna rám, hisz a húgom vagy és...
- Ez akkor sem tartozik rád! Most pedig menjünk a dolgunkra! - jelentette ki most már dühösen Jessica.
- Én akkor is válaszokat szeretnék - erősködött tovább Jack.
- Elég nagy vagy már, mégsem jöttél még rá, hogy nem kaphatsz meg mindent, amit szeretnél? - gúnyolódott Jessica.
- Igen, jól látod, mosolyszünet van - szólalt meg végre most Christopher, hosszú hallgatás után.
- Miért? - faggatta Jack, mit sem törődve Jessica rosszállásával.

- Mert egy csók erejéig megcsaltam és rajta is kapott - vallotta be Christopher.

Mivel Jess sejtette a választ, a két férfi közé állt, de Jack kicsivel gyorsabb volt. Jack keze ökölbe szorult és már arcon is ütötte Christophert.

- A francba, Jack, tűnj innen és ne kerülj a szemem elé, míg nem tudsz emberien viselkedni! - kiabálta már Jessica. Christophernek eleredt az orra vére, minek láttán Kelly elájult, Jack nagy ajtócsapással jelezte távozását. - Nagyon sajnálom. Itt egy zsepi, ülj le, kérlek! - mondta kicsit kedvesebben Jess a férfinak és kiment a többiekhez. - Cassandra, Lucas, van valamelyikőtöknek elsősegélynyújtó gyakorlata?

- Természetesen nekem van - állt fel Lucas az ágyról.

- Akkor segítenél? Chrisnek vérzik az orra, Kelly pedig a vér láttán elájult - összegezte röviden a történeteket Jessica.

- Menjünk! - javasolta Lucas, Jessica és Cassandra kíséretében visszamentek Kellyékhez. Először az eszméletlen Kellyhez lépett, de mielőtt bármit is mondhatott volna:

- Hozom a mentőládát és egy kis vizet - közölte előzékenyen Jessica.

- Köszönöm - mondta a férfi és addig elfektették Kellyt az ágyon. Kigombolta a lány felsőjének felső gombját és finoman pofozgatni kezdte, hogy magához térítse a lányt, ami csakhamar sikerült is. Cassandra közben friss levegőt jutatott a szobába mindkét ablak kitérésével. Mire Jessica visszatért a vízzel és a mentőládával, Kelly már az ágyon ült és némiképp visszatért a színe. Ekkor Lucas Christopher orrát nézte meg, s mivel a vérzés elállt, az ideiglenes tampon is feleslegessé vált.

- Jobban vagy, Kelly? - kérdezte Jessica.

- Igen, köszönöm. Christopher?

- Jól vagyok, köszönöm. Már elállt a vérzés, ne aggódj.

- Nézz ide egy pillanatra, Chris! - kérte Lucas és két ujjával finoman végigtapogatta Chris orrát, s megkönnyebbülten állapította meg, hogy szerinte nem tört el.

- Hogy gondoljátok, képesek vagytok a folytatásra, vagy intézzük nélkületek, vagy...? - érdeklődött Cassandra.

- Részemről folytathatjuk - állt föl Kelly.

- Részemről is, csak én előtte átöltöznék - indítványozta most Christopher.

- Ebben, azt hiszem, tudok segíteni - gondolkodott Jessica és a szekrényhez lépett és kivett egy világos inget, majd átnyújtotta a férfinak. - Ez a tied, nem?

- De igen.

- Kelly foglalkoznátok addig a többiekkel, amíg én felszámolom itt a kupit és Christopher rendbe hozza magát? - fordult Kellyékhez Jessica.

- Persze, megyünk - egyezett bele Cassandra és Kellyvel visszamentek a többiekhez. Kíváncsi tekintetek követték őket, de beszédtemát nem szolgáltatott.

- Találsz törülközőt a fürdőben - mondta Jessica és gondosan elkerülte a férfi tekintetét. Nem akarta, hogy Chris észrevegye dühét, kétségbeesését, rosszállását, s számos további, a fejében, lelkében kavargó érzéseit.

- Nagyon sajnálom a történeteket. Segíthetek rendbehozni Jackkel a dolgot, vagy...? - fordult vissza az ajtóból Christopher.

- Megoldom, köszönöm. Lesz ennek valami következménye rám vagy Jackre nézve? - puhatolta a lány.
- Dehogy, amit kaptam, megérdemeltem. Bár én tőled vártam, de... - felelte Christopher.
- Akkor nagyon rosszul ismersz - jegyezte meg szárazon a lány, és mivel lezártnak tekintette a beszélgetést az asztalt és a fotelokat kezdte tologatni. Lucas segített neki, Christopher pedig eltűnt a mosdóban.
- Szeretnél róla beszélni? - kérdezte Lucas komolyan a lánytól.
- Ugyan miről?
- A dühödről, az érzéseidről, vagy bármiről, amiről szeretnél. A lényeg, hogy neked jobb legyen.
- Erről nincs mit beszélni - zárkózott be a lány és az ablakhoz ment, bukóra csukta és megigazította a függönyt.
- Dehogynem, hogy kire és miért?
- Ne analizálj, kérlek! Tudom, hogy kire és miért, de az nem segít rajtam - tört ki a szkeptikus a lányból és a szoba elhagyására készült, de Lucas megállította azzal, hogy elé állt:
- De legalább kibeszéled magadból.
- Azzal nem megyek sokra - akadékoskodott a lány és csatlakozott a többiekhez.
- Bocsássatok meg ezen kis közjátékért. Hamarosan folytathatjuk a megbeszélést.
- Ha nem vagyok indiszkrét, megkérdezhetem, mi történt? - faggatta Brandon, mire Lucy finoman rácsapott a karjára.
- Hagyd csak! Az történt, hogy Jack ökle találkozott az orrommal, ami vérezni kezdett, aminek láttán Kelly pedig elájult - felelte a belépő Christopher és leült az ágyra a lányok mellé: - Maradhatok Jess?
- Szeretnél?
- Igen.
- Akkor maradj! - válaszolta Jessica és a számítógéphez fordult, jelezvén, hogy részéről lezárta a témát.
- Megkérdezhetem, hogy honnan tudad, mire lesz szüksége vagy mit szeretne kérni Lucas? - váltott témát Cassandra.
- Némi logika és egy kis kíváncsiság segített - vetett hálás pillantást Jessica a nő felé a téma-váltásért. Várta ugyanis a nagy kérdést, hogy miért ütötte meg Jack Christophert? De szerencséjére vagy már tudták, vagy nem merték tőle megkérdezni. Bárhogy is, örült a téma-váltásnak.
- Kíváncsiság az elsősegélynyújtás iránt? - faggatta Lucas.
- Igen, érdekel a téma és sokat olvastam már róla, de... - válaszolta nagy sóhajjal Jessica.
- Ha gondolod és másokat is érdekel, tarthatunk egy tanfolyamot vagy fakultációt a mostani programhoz hasonló keretek között - javasolta Lucas.
- Később visszatérünk rá, jó? Folytathatjuk a megbeszélést? - kérdezte Jessica. Mivel a többiek igenlő választ adtak, folytatták a „munkát”.

Kb. másfél óra múlva, mikor a társaság már szétszéledt s már csak a kis négyes maradt a pakolásban segíteni, kopogtak.

- Kelly, megnéznéd, ki az? - kérte Jessica, aki épp a mosógép elindításával bíbelődött. Jack volt az és Jessicát kereste.

- Bejöhetek? - puhatolta a fiú, mire a lány szélesre tárta előtte az ajtót. - Nagyon sajnálom a történeteket. Megbocsátod a nevetlen viselkedésem?

- Nem áll szándékomban teret engedni a hasonló viselkedésnek, sem az otthonomban, sem a környezetemben. Ha ezt nem vagy képes elfogadni vagy betartani, akkor be se gyere! - keményített be szigorúan Jessica.

- De elfogadom, tiszteletben tartom és betartom - emelte meg a jobb kezét szinte esküként Jack.

- Úgy legyen! - jegyezte meg Jessica és visszament a fürdőbe, míg a többiek folytatták a konyhában a szorgoskodást.

Jack Christopherrel is megbeszélte a kínos részleteket, majd Lucas és Jack kivételével mindenki ment a dolgára. Jack visszavonult a szobájába, Jessica és Lucas a konyhában telepedett le egy tea mellé.

- Már csak két kérdés erejéig tartanálak fel - vágott bele a férfi, amint leült vele szembe a lány.

- Hallgatlak.

- Kire és miért vagy dühös?

- Miért nem tudjuk már lezárni a témát? És a másik?

- Meddig tűröd még a fájdalmat, mielőtt orvoshoz fordulnál?

- Hát rendben - sóhajtott egy nagyot megadóan a lány. - Dühös vagyok Christopherre, mert eljárt a szája, dühös vagyok Jackre, mert eljárt a keze. Aztán dühös vagyok magamra, hogy nem láttam előre, illetve, hogy ilyen helyzetbe hoztam magam. Aztán dühös vagyok még Christopherre, hogy, mint a pasik többsége, az övétől délre hordja az eszét. Folytassam?

- Ha van még, akkor igen.

- Lenne, de azokat megtartom magamnak, úgyhogy kénytelen leszel beérni ezekkel.

- Jobb, hogy kimondtad?

- Mint mondtam korábban, az nem segít rajtam.

- Meglehet, hogy pillanatnyilag így érzed, de igenis sokat segített. Megkérdezhetem, hogy szoktad levezetni a felgyülemlett feszültséget, dühöt?

- Ez változó, ügytől és nagyságtól függ.

- Mégis?

- Korábban kidobáltam egy kosárlabdával egy pályán. Mostanság beérem egy kis futással vagy egy kis kutyázással.

- Nekem a komolyzene és a beszélgetés, avagy konfliktusmegoldás is be szokott válni az általad felsoroltakon túl.

- Ahány ember, annyi szokás.

- Nem gondolod, hogy ha leülnél Chrisszel megbeszélni dolgaitokat, csökkenne a düh, a feszültség és a kínos szituáció?

- Meglehet, de most nem alkalmas. A másik kérdésedre pedig a válaszom, nem tudom, mire gondolsz - ködösített a lány, mert eszében sem volt a valódi fájdalmairól beszélni és kihörpintve az utolsó korty teáját, a mosogatóhoz ment a bögréjével. A férfi is követte példáját és ő is elmosta a poharát.

- Rendben, te tudod. De, ha esetleg meggondolnád magad, tudod, hol találsz - hagyta rá a férfi kissé csalódottan és távozott.

Jess lefekvéskor, ahogy mostanában szokta, végigpörgette a nap eseményeit. Mi lett volna, ha megbeszélés előtt leülök Chrisszel beszélgetni? Megelőzhettem volna, hogy Jack nekimenjen Chrisnek, ha négy szemközt elmondom neki a szakításunkat? Lett volna esetleg más módja is, hogy elkerüljem a csetepatét? Nem hiszem. Jacknek még mindig a kicsi hugi vagyok, akit meg kell védenie. Na és Lucas? Most a fóbiamat igyekszik gyökerestül megszüntetni, avagy közeledni próbál? Mit szólok én ehhez? Pillanatnyilag semmit, hisz még az előző kapcsolatomat sem zártam le tisztességesen, s amúgy sem tudom, mit is érzek valójában a dühön, megalázottságon kívül. Talán először ezt kellene tisztáznom magamban, s aztán új „kapcsolat” felé kacsingatni.

*

Jessica a szokásos reggeli sétáját Jennyvel a parkban most is összekötötte egy kis futással. Mint a baleset óta minden nap, most is megjelent a Jessica által csak árnyaknak becézett kísértő. A lány gondolta, hogy Lucas az, de mivel eleddig betartotta a 20 méter távolságot, biztos nem lehetett benne. Ma ugyanis az árny a lány erőfeszítése ellenére igyekezett csökkenteni a távolságot, sőt közeledett felé. Mikor már csak pár méterre volt az árny Jessicától, a lány előkapta mellénye belső zsebéből a gázsprayét és védekezésre készen feltartva:

- Ne közelítsen! Fegyverem van!

- Tudom, nem félsz használni - mondta mosolyogva és egy lépést hátrált Lucas.

- Úgy van. Lucas, mi az ördögöt művelsz már megint? - érdeklődött a lány kissé dühösen és visszatette a flakont a zsebébe.

- Mit művelek? Nem látod? Futok én is a parkban, ahogy te és még sokan mások.

- Nem, te követsz és settenkedsz. Ami nem ugyanaz, mármint a futással.

- Megijesztetted?

- Hogy a francba ne, hisz lassan két hete követsz.

- Egészen pontosan 8 napja, de ki számolja. Nem követlek, hanem futok, mint mondtam.

- Megköszönném, ha végre a lényegre térnél a tiszteletkörik és a hülyeség helyett.

- Ahogy óhajtod - hajolt meg poénkodva a férfi, majd komolyan folytatta: - Mivel nem hagytad, hogy segítsék, így a segítség másik formájához folyamodtam. Nevezetesen a távolságtartás és szemmel tartás módszeréhez.

- Bocsáss meg, de ezt itt és most nem tisztázhatjuk, mert elkésem. De ígérem, hogy mihamarabb sort kerítünk a helyzet tisztázására.

- Részemről rendben, szólj mikor és hol, és ott leszek - jelentette ki a férfi mosolyogva.

- Akkor később beszélünk - búcsúzott a lány és otthagya a férfit.

Útközben hazafelé a férfi szavain és viselkedésén törte az agyát, de semmi elfogadható magyarázatra nem jutott, így elnapolta a kérdést.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Pár órával később, az egyetemen Jessica épp a történeteket mesélte Kellynek, mikor Lucas és Cassandra lépett oda hozzájuk:

- Sziasztok, zavarhatunk két percre? - kérdezte Cassandra.
- Sziasztok, persze, mondjátok - válaszolta Kelly és nem kerülte el a figyelmét, ahogyan Lucas méregette Jessicát.
- Arra gondoltam, hogy mi lenne, ha egy óracska erejéig kiterjesztenénk a programot a kismamákra? - vágott egyenesen a közepébe Cassandra.
- Hát nem is tudom, hogy gondoltad? - faggatta Jessica és kissé zavarba jött a férfi méregetésétől, aki alaposan tetőtől-talpig szemügyre vette. Megcsodálta a vállára omló, fodrász által felfrissített hajzuhatagot, kerek nyakú, fehér alakját, diszkréten domborító felsőjét, majd fekete nadrágját és végül a testtartásán is javító, kis sarkú szandálját.
- A részletek még nincsenek kidolgozva. Nagyvonalakban arra gondoltam, hogy eljönnének a kismamák a kicsikkel és nekik is megtartjuk az előadást...
- Mi van furcsa rajtam? - szakította félbe a férfihoz fordulva Jessica, mikor már nem bírta a méregetést.
- Bocs, én csak... - hebegte zavartan a férfi.
- Bocsáss meg, hol tartottál? - fordult vissza Jessica Cassandrához.
- Ott, hogy nekik is megtartjuk az előadást, esetleg megspékelve egy gyermekszemész előadásával. A kicsiknek pedig egy játszóház-szerűséget szerveznénk - folytatta Cassandra, kis mosollyal az iménti jeleneten.
- Hát nem tudom, szerintem ez nagyon macerásnak tűnik nekem így elsőre. Miben különbözne az általad felvázolt előadás óra például egy baba-mama találkozótól?
- Az előadó szakembertől és attól a plusztól, amit mi adunk hozzá.
- De ehhez újabb szakemberek bevonása szükséges, akiket még ugye halászni kell.
- Azt én elintézem, ha rábólintotok.
- Megengeded, hogy gondolkodjak rajta és holnap a megbeszélésen megvitassuk? - puhatolta Jessica.
- Persze, gondolkodjatok rajta nyugodtan. Elmondhatom a többieknek?
- Hogyne, csak bátran. Hisz maga az ötlet nem rossz, csak... Nem tudom, holnap megbeszéljük! - mondta Jessica, mire Cassandra és Lucas távozott.
- Most ez mire volt jó? - kérdezte Kelly még mindig mosolyogva.
- Mint mondtam, maga az ötlet...
- Tudod, hogy nem erre gondoltam. Miért kellett zavarba hozni? Mellesleg örömmel voltam szemtanúja, mert nem hittem, hogy valamivel is zavarba lehet hozni.
- Én hoztam zavarba? Gondolom, neked is feltűnt, hogy bámult rám, mintha kiállítási tárgy vagy eladó sorban lévő húscafat lennék a konyhapulton.

- Ugyan már, egyszerűen tetszel neki és megcsodálta, hogy ma is milyen jól nézel ki. Amiben igaza is van.
- Szerintem ez nem vicces - közölte kissé komolyabban Jessica és majdnem Lucasnak ütközött, aki hirtelen ott termett előttük.
- Én csak szeretném elnézésedet kérni. Nem gondolom, hogy kiállítási tárgy vagy eladó sorban lévő húscafat vagy a konyhapulton... - magyarázkodott a férfi, mire Kelly hangos nevetésben tört ki.
- Nem! - szólt rá Kellyre Jessica.
- Én csak megcsodáltam, hogy milyen jól nézel ki ma is, és hogy máskor is járhatnál így - fejezte be a férfi a magyarázkodást, mire Kelly még hangosabban kezdett nevetni.
- Bocsáss meg, Lucas, nem rajtad nevetek - komolyodott el kicsit Kelly, de mire Jessica válaszolhatott volna a férfinak, az eltűnt. A következő szünetben Kelly Lucas keresésére indult és a büfé teraszán talált rá.
- Szia, Kelly, ideülsz hozzám? - kérdezte a férfi előzékenyen.
- Igen, hisz épp téged kerestelek. Van két perced?
- Még tíz is - válaszolta somolyogva a férfi.
- Én csak tisztázni szeretném, mielőtt harag lenne belőle. Nem rajtad nevettem az előbb, hanem azon, hogy mennyire egy hullámhosszon vagytok Jessicával.
- Neked is feltűnt? Bocs, nem értelek.
- Kiállítási tárgy és vagy eladó sorban lévő húscafat a konyhapulton - adta meg a kulcshavakat Kelly.
- Még mindig nem értelek igazán.
- Jessica is ezeket használta, bár úgy gondolja, hogy te meghallottad, amikor ő mondta.
- Értem már, mire gondolsz.
- A másik, amit be kell valljak, hogy nagyon tetszett, ahogy zavarba hozott téged. Nem gondoltam, hogy valamivel szorult helyzetbe lehet téged hozni.
- Én sem - hervadt le a mosoly a férfi arcáról.
- Na végre, hogy megvagy - lépett oda hozzájuk Jessica és kotorászni kezdett a táskájában. Kivett egy kis zacskót és átadta a lánynak. - Bocsi a zavarásért, két perc s már itt sem vagyok. Tudod, hogy működik, ugye?
- Persze, ne aggódj - felelte Kelly.
- Nagyon pofátlan lennék, ha kérnék még egy szívességet? Most ugyan megsétáltattam még Jennyt, de nem tudom, mikor érek haza és...
- Ne aggódj, az órák után oda megyek és leviszem. Jack?
- Még tart a mosolyszünet. Hol itt van, hol az egyetemen - válaszolta Jessica egy fintorral.
- Akkor ezek rendben lesznek, ha megjöttél, hívj és megyünk érted! - mondta Kelly.
- A francba, tudom, mit felejtettem el - kapott a fejéhez Jessica, ahogy Lucasra nézett.
- Mit? - kérdezték szinte egyszerre.

- Engedélyt kérni tőled... - fordult a férfihoz. - Nem mintha visszamondhatnám a megbeszélésem, ha tán nem engednél el.
- Ha esetleg az elején kezdenéd, még talán értenék is valamit - javasolta a férfi újra mosolyogva.
- Jó, akkor én hagylak beszélgetni titeket, csörögj, ha megjöttél! - fújt visszavonulót Kelly.
- Rendben, köszöni mindent - szólt utána Jessica, majd a férfihoz fordulva így folytatta: - Úgy alakult, hogy ki kell hagynom a következő két felnőtt pszichoterápia órát, mert dolgom akadt.
- Túl indiszkrét lennék, ha megkérdezném, milyen sürgős okból hagyod ki az órát?
- Berendeltek, a hamarosan ex főnökeim, egy megbeszélésre.
- Hogy értve, hogy ex főnökeid?
- Valószínűnek tartom, hogy a felmondásomat akarják közölni.
- Ez biztos? Sajnálom. Nem lehet tenni valamit?
- Nem, még nem biztos. De nagy a valószínűsége, mert több bedolgozó munkatársam már túl van rajta. Így szerintem rám is ez vár, tehát nem valószínű, hogy tehetünk még valamit.
- Akkor most mi lesz? Segíthetek esetleg valamiben?
- Az nagy segítség, ha elengedsz. A többit pedig majd meglátjuk.
- Jobban örülnék, ha nem emiatt kellene elengedjelek. Nincs is semmi más kilátásban?
- Nem tudom, a második órát egy állásinterjú miatt kell kihagynom. De egyelőre nem fűzök hozzá túlzott reményeket.
- Van időd mesélni róla? Nem lehet átrakni azt az interjút?
- Bocsi, de most nincs időm a részletekre, mert elkésem a buszom. Miért kellene átrakni a délutáni megbeszélést?
- Mert úgy néz ki ugyan, hogy egy kicsit sem visel meg a felmondás ténye, de... nem hiszem, hogy a maximumot tudnád nyújtani egy ilyen „csapás” után.
- Én kértem ezt az időpontot, hogy ne kelljen egy másik nap is elpasszolnom egy másik órát. Ami pedig a maximumot illeti, lesz pár óráam regenerálódni.
- Nem vagyok biztos benne, hogy pár óra elég lenne a felkészülésre.
- Én sem, de akkor jó ötletnek tűnt. Na mindegy, most mennem kell.
- Mit szólnál hozzá, ha neked szólnál, mikor visszaértél és...
- Nagyon kedves vagy, de nem kellene elfelejtened, hogy neked óráid lesznek. Így nem hiszem, hogy bármit...
- De utána találkozhatnánk, és talán segíthetnék a felkészülésben.
- Meglátom, de nem ígérek semmit - mondta a lány és megnyomta a beszélő órája gombját a táskájában, mire az elmondta a pontos időt, aminek következtében már tényleg búcsút kellett intenie a férfinak.

*

A Szemfényvesztés nevű programsorozat harmadik, a vakok és gyengénlátók tanulási-foglalkoztatási és munkalehetőségeit bemutató fordulójára március 18-19. hétvégéjén került sor. Kelly és Lucas vállalta, hogy szombaton reggel segítenek Jessicának az előadásokhoz szük-

séges „segédeszközök” elszállításában. Már nagyban folytak az előkészületek a terem átrendezés, világítás beállítása, segédeszközök elrendezése, és sorra jöttek a meghívott és az utcáról a plakátok és hirdetések láttán betévedt kíváncsi emberek. Mr. és Mrs. Parker is megérkezett, de mielőtt beköszöntek volna Jessicának, hosszasan nézték a szorgoskodó kis csapatot.

- Sziasztok, Jessica, válthatnánk két szót? - szólalt meg végre Mr. Parker.

- Sziasztok, fél perc és ott vagyok - mondta a lány és még odaszólt Jacknek, hogy két perc múlva menjen Lucas irodájába. - Mikor érkeztek? Jól utaztatok? - fordult a lány a szüleihez.

- Már jó ideje itt vagyunk. Nem tartanálak fel sokáig, csak azt szeretném kérdezni, hogy mi történt Christopher orrával, valamint Jackkel? - vágott a közepébe Mr. Parker.

- Engem pedig az érdekelne, hogy mi van a válladdal? - aggodalmaskodott Mrs. Parker.

- Mi lenne, ha az érintetteket kérdeznéd? Elfeküdtem a nyakam az éjjel.

- Nem tudsz, vagy nem akarsz válaszolni? - kérdezték szinte egyszerre a lány szülei.

- Mindkettő, és most, ha nem haragszotok, van még egy kis dolgom. Vegyüljete el és érezzétek jól magatokat! - javasolta a lány, és mielőtt válaszolhattak volna szülei, távozott.

Jessica Lucas irodájába ment, ahol már várta Jack, Kelly és Lucas. Odafelé tartva, a pár lépés alatt arra lett figyelmes, hogy a korábbi gyomorbokszolós érzés még ugyan jelen van, de rengeteget vesztett intenzitásából. Sőt, Lucasszal is el tud kellemesen, mindenféle erőfeszítés nélkül beszélgetni, anélkül, hogy elájulna vagy teste, kommunikációban résztvevő szervei megakadályoznákn ebben. Már csak Chrisszel kellene lezárni vagy legalább közös nevezőre jutni. Majd talán most a hétvégén.

- Mi volt ilyen sürgős? - fogadta Jack az elgondolkodva belépő lányt.

- Rendben, térjünk a lényegre - sóhajtott Jessica. - Változott egy kicsit a program. Kelly kezdi az előadások sorát - jelentette ki Jessica.

- De miért? Főleg miért csak most szólsz?

- Ha tiszteletedet tetted volna a heti megbeszélésen, már tudnád. Ugyan mikor tudtam volna szólni, mikor azóta a bizonyos ominózus eset óta te nem vagy önmagad - vetette a szemére Jessica, mire Kelly a lány jobb karjára tette a kezét, óvatosságra, nyugalomra intve ezzel.

- Ezt hogy kell érteni? - faggatta Jack.

- Lássuk csak, nem jársz a megbeszélésekre. Ha esetleg mégis beesel, nem végzed el a vállalt munkát, holott te könyörögtél, hogy vegyünk be a csapatba és hogy megoldod, hogy kellő időt fordíts rá. Mikor is szólhattam volna, ha a balhé óta kb. két szót váltottunk, mert hol itt vagy, hol a koleszban? Ami pedig a legszarabb a dologban, hogyha esetleg mégis megtisztelsz társaságoddal, mikor én eljövök otthonról, még alszol, mikor hazaérek, már nem vagy otthon és meglehetősen vitatható állapotba kerülsz haza valamikor hajnalban. Folytassam még? Doldozd fel a történeteket vagy lépj tovább, ha nem megy, kérj segítséget Lucastól vagy mástól, de térj magadhoz! Erre nekem se időm, se energiám, ezt az életet éld máshol!

- Jessica... - szólt volna közbe Kelly és Lucas szinte egyszerre.

- Már befejeztem, egyelőre. Már csak annyit fűznék hozzá, hogy nem én döntöttem úgy, hogy Kelly kezdi most az előadásokat. Meg is mondom, miért. Azért, mert változás kell, mert a csapat az ő munkáját gondolta a legalkalmasabbnak a „tereprendezéshez, puhításhoz”. Ismétlem a csapat döntése volt.

- Ez azt is jelenti, hogy teljesen ki vagyok zárva? - puhatolta Jack.

- Természetesen nem, menj, szedd rendbe magad és igenis számítunk rád! - mondta most Kelly.

- Megyek, levegőzőm egy kicsit! - felelte a fejéhez vágott igazságtól megszedülve Jack és biccentve apjának, távozott, akit Jessica csak most vett észre.

- A francba! Te mióta állsz ott? - fakadt ki Jessica.

- Beszélek vele! - közölte a férfi, mintegy válaszként és Jack után ment.

- Az istenit! Nem ezt és nem így akartam! - csapott a levegőbe Jessica, majd így folytatta: - Ne, ne, ne! Kérlek, most ne! - intette le a szólni kívánó férfit, majd nagy lendülettel megfordult és a mozdulattól a vállába irányuló fájdalomtól elejtette a kezében lévő papírokat. Kelly is és Lucas is ugrott, hogy segítenek összeszedni. - Még ez is - morgolódott Jessica, majd egy köszönömféleség után elhagyta az irodát. Pár percnyi magányra, csendre volt szüksége, hogy erőt vegyen testi fájdalmain és megzabolázza kusza gondolatait. A hátsó udvart és egy padot szemelt ki e célra.

Igen, igaza van Lucasnak, hogy mennyivel jobb érzés, ha kimondjuk, mi bánt, de, mint a mellékelt ábra mutatja, balul is elsülhet. Nem véletlenül szoktam inkább megtartani magamnak. Jól esett és ideje volt már, hogy felnyissam Jack szemét. De nem akartam az ősök tudtára hozni, s nem akartam őket bevonni. Jesszusom, mi lesz, ha Jacknek eljár a szája? Apa is úgy fog reagálni, mint Jack? Nem, ő képes uralkodni magán és az indulatain. De ha mégsem? Nekem kellene előbb beszélnem apával. Igen, az is lesz. Gyorsan elkapom Jacket, hogy tartsa a száját és majd én egy ebédnél elmondom nekik. Nemcsak a Chris dolgot, hanem anya megnyugtatóására a munkám elvesztését és az új munka lehetőségét. S ha marad még idő, akkor Chrisszel is lezárom a nyitva maradt kérdéseket. Jaj, csak ez a rohadt fájdalom múlna már! Lehet, hogy igaza van Lucasnak és meg kéne nézessem egy dokival a vállam. Ami pedig a lelkem illeti, majdcsak begyógyul.

*

Ahogy korábban is, most is pontban nyolckor elkezdődött az első előadás, amit Kelly tartott. A szokásos üdvözlés és tiszteletkörök után a megjelent közepes és magas rangú vendégek felé, most is a demográfiai felmérés következett.

- A projekt első hétvégéjén ugyan kisebb-nagyobb részletességgel szóba kerültek a látássérült és vak populáció tanulási és segédeszközeinek legfőbb ismérvei, de azok kedvéért, akik akkor nem lehettek jelen, némiképp átismételném és kibővíteném ez irányú ismereteinket. Arról gondolom sokan hallottak, tudnak, hogy a vakoknak speciális „jelrendszert” fejlesztettek ki, amelynek a neve Braille írás, azaz pontírás. A nevét Louis Braille-ről kapta, aki először jegyezte le és foglalta össze a lényegét. Ezt úgy kell elképzelni, hogy hat kis pont van két oszlopban egymás mellett. A pontok meg vannak számozva és minden betűhöz, számhoz tartozik egy szám - ekkor körbejárt néhány Braille-abc mutatóban, magyarázatként. - Mint ahogy a mintákon is láthatják, pl. az „A” betű az a bal oldali első pont, az „Á” a jobb oldali első, a „B” a bal oldali első kettő pont és így tovább. Az íráshoz használhatnak pontíró gépet vagy kézi pontírót. Az ujjakkal dekódolják a pontokat és ezt hívják olvasásnak. A használati tárgyaik, ha nem beszélnek, akkor ilyen Braille írással ellátott címkékkel vannak ellátva. A beszélő használati tárgyak skálája széles, a hangoskönyvtől a gyógyászati segédeszközökön (vérnyomásmérő, vércukorszintmérő satöbbi) át az egyéb tárgyakig (karóra, jegyzetelő stb.). A vakok legfőbb segédeszköze a számítógépekre telepíthető teljes képernyőolvasó, a gyengénlátók részére pedig a képernyőnagyító program. Ahogy egyre jobban elterjed a világban a hasonló programmal ellátott mobiltelefonok sora is. De meg kell még említeni a különböző formájú, funkciójú (világító, kamerás) nagyítókat, számos konyhai (tejőr, digitális mérlegek, hogy csak néhányat említsek) és szórakoztató (játékok, pénztárcák stb.) segédeszközöket,

amiknek nagy részét korábban már bemutattuk, de ha valaki lemaradt róla, esetleg az „óra” után pótolhatja a büfével szembeni teremben. Úgyhogy ezen kis bevezető után, rátérnek mai témákra, a foglalkoztatottságra, vagyis a vizsgált populáció által végezhető munkákra. Az emberek többsége e téma kapcsán azonnal a telefonkezelői és masszőri állásokra gondol. Az elsővel csak az a „hiba”, hogy az informatika terjedésével háttérbe szorult az ez irányban foglalkoztatottak száma. Ezzel szemben viszont nőtt a gyögmasszőrként/masszőrként dolgozók aránya. Arra gondoltam, hogy a továbbiakat gyűjtsük össze egy kis játékkal. A játék neve: most mutasd meg. Bemelegítésként az első feladványt, ami lehet 5 betűs, 2 szótagos és lehet 9 betűs, 4 szótagos, én mutatom, de a többit vállalkozó kedvű személyekre bízom. Arra kérem mindenkit, hogy ne bekiabálással, egymás szavába vágva kerüljenek bemondásra a megfejtések! Felkészültek? Kezdhetjük?

- Igen - hangzott a „kórus” válasza.

- Akkor csapjunk a lovak közé - mondta Kelly és innentől kezdve csak mutogatott. Mutatott egyszer a közönségre és egyszer a pódiumra és magára, de mivel ez nem volt elég hatásos folytatta. A táblához ment és a tábla közepére felírta: Állásbörze, majd a nagy mozgolódásra hátrapillantott, de jelentkezőt nem látott, ezért így folytatta. Elkezdte felírni az eddig szóba került telefonkezelői és masszőri állást egy oszlopba. Majd a jelenlegi feladványt jelezve két, illetve négy pontot tett, majd ismét hátra pillantott, majd rámutatott a harmadik sor szélén ülő fiatalemberre.

- Jól gondolom, hogy a tanár vagy pedagógus a megfejtés?

- Úgy van. Szeretnéd folytatni vagy másra bíznád? - érdeklődött Kelly és felírta a helyes válaszokat a táblára.

- Miért ne, nem lehet olyan nehéz - válaszolta a fiatalember és előrement Kellyhez a színpadra.

- Mielőtt kihúznád a következő feladványt, a helyes megfejtésért jár egy meglepi - és az orra alá dugott egy zárt dobozkát, amivel nemcsak a fiatalembert lepte meg, hanem a „stábot” is. Ezen kis jutalmas dobozkáról ugyanis csak Jessica és Kelly tudott a külsős adományozókon, felajánlókon kívül. Egy kis plüss mackó került elő a rejtély dobozból. Aztán Kelly a dobozkát egy kalapra cserélte, amiben néhány papírdarabkán további feladványok sorakoztak.

- Úgy tűnik, hogy az 5 betűs két szótagos feladványok szeretnének elsőként megfejtődni - kezdte a fiatalember, miután elolvasta a kihúzott papírt és gondolkodón megvakarta a fejét. Nagy gondolkodásában meglátott egy fekete kabátot a fogason és levette, Kelly vállára terítette és intett neki, hogy menjen ki és utána jöjjön vissza. A lány teljesítette kérését, majd mikor újra belépett a terembe, a fiatalember intett, hogy mindenki álljon fel, ebből Kelly értette, hogy az asztalhoz kell mennie és leülnie, mert ő most egy mellékszereplő. Amint a lány helyet foglalt, a fiatalember intett, hogy mindenki leülhet. Felszólított valakit az első sorból.

- Bíró a megfejtés? - kérdezte a megszólított, a fiatalember megrázta a fejét és magára mutatott. Ezek után odament Kellyhez és levett egy tollat és egy papírt az asztalról és először a lánynak majd a többieknek is felmutatta és közben folyamatosan tátozott, mintha magyarázna valamit. Na, ez már sok segítség volt, mert egyszerre többen is jelentkeztek, mire Kelly az elsőként jelentkező hölgyet szólította az 5. sorban.

- Ügyvéd?

- Igen - szólalt meg újra a fiatalember és Kellyre nézett.

- Természetesen a jutalom önnek is jár - jelentette ki a lány, aki visszahelyezte a kabátot a fogasra és a dobozkával a hölgyhöz ment.

- Szeretné folytatni? - faggatta, miközben a hölgy kihúzott egy teniszlabdát.

- Bátraké a cseresznye, még úgysem csináltam ilyet! - válaszolta a hölgy és Kellyvel a feladványos kalaphoz mentek.

Így játszadoxva, sok-sok könnyű és olykor nehéznek bizonyuló feladvány került elő a kalapból. Könnyen megfejthetőnek bizonyult a csomagoló, a zongorahangoló, az informatikus, a szőnyegszövő, a sportoló. Sok fejtörést okozott viszont a tolmács, a pszichológus, a művész, az író, költő, az általános szociális munkás hivatássá lett munkák dekódolása. A terem jobb hátsó sarkában a játékkal párhuzamosan és azt követően gyakorlati tapasztalatokat is szerezhettek az érdeklődők a rongyszövésből, a masszörködésből, a kefekötésből, a kosárfonásból, a keramikusi és számos bemutatható szakma rejtelseiből.

- Annak ellenére, hogy lényegesen kevesebb lehetősége van a látássérült populációnak az elhelyezkedésre, még számos munka, teendő felidézésével folytathatnánk a sort, de sajnos lejárt az időnk - ragadta magához ismét a szót Kelly és némi levezetés után útjára bocsátotta az egybegyűlteket.

Az óra utáni tíz perces szünetre Jack is visszaért, s váltott néhány szót Jessicával. Megnyugtatta, hogy nem járt el a szája apjuknak és hogy a fejmosásnak köszönhetően, összeszedi magát. Valamint tolmácsolta szülei azon kérését, hogy kedves kis szokássá vált már, hogy ilyenkor, mikor eljönnek a programra, együtt vacsoráznak, s szeretnék, ha ma is így lenne. Na, legalább erről le van a gond, gondolta és megbeszélte Chrisszel, hogy együtt ebédelnek.

*

Negyed egykor Jessica elsétált a közeli kínai étterembe, ahol Chris már várta egy sarokasztalnál.

- Örülök, hogy eljöttél. Mit kérhetek neked?

- Egyelőre csak egy gyümölcslevet, köszönöm - felelte a lány és leült a férfival szemben, s feszengve a zipzáráját kezdte piszkálni a pulcsiján. A pincér hamar megjött a lány üdítőjével és Chris kávéjával, kólájával. Addig szótlanul, zavartan bámultak egymásra.

- Szóval, melyikőtök mondott igazat?

- Mit mondott neked?

- Azt, hogy lassan fél éve őt viszed a különböző bulikba, de semmi nem történt köztetek, azt az irodai csókot leszámítva.

- Ez az igazság. Bevallom, kicsit resteltem, hogy így tudtad meg, valamint, hogy...

- Nem rajtad múlt, hogy nem történt semmi.

- Igen.

- Miért, Chris? Azt hittem, hogy szeretsz és boldog vagy velem, hogy elég vagyok neked.

- Ez így is van.

- Volt.

- Igen, volt. De az a helyzet állt elő, hogy voltak olyan rendezvények, ahol nekem a megjelenés kötelező volt. S mivel nem akartad nagy dobra verni kapcsolatunkat, feltételeztem, nem kísérnél el.

- Mert azzal voltam, hogy ez így jól működik. Kérdezted egyszer is?

- Nem. Így, egy sörözgetős nap után, megkértem Sherylt, aki, mint kiderült számomra, többet gondolt a dologba, mint ami.
- Akkor mi a helyzet, a szeretőd volt, vagy amolyan konzumhölgyként kezelted és fizettél is neki?
- Egyik sem. Ahogy mondtad, próbálkoztam ugyan, de csóknál tovább nem jutottunk. Barátként gondoltam rá és kezeltem.
- Nem éltünk elég változatos, pörgős társadalmi életet?
- Nem volt azzal semmi gond, bár volt, mikor nem voltunk teljesen összhangban.
- Ezt hogy kell érteni?
- Volt, mikor begubóztál, én pedig mentem volna valahova, máskor pedig én maradtam volna otthon és te szórakoztál volna.
- Miért nem beszéltük meg?
- Nem tudom.
- Volt más is Sherylen kívül?
- Nem néztem senki másra rajtad kívül. Téged szeretlek és veled szeretnék lenni. Meg tudsz nekem bocsátani? Nem folytathatnánk onnan...?
- Nem tudom, Chris. Van egyfajta különös színezete az egésznek.
- Mire gondolsz?
- Többek között arra, hogy miért nem kértél meg, hogy elkísérjelek azokra a pofavizitekre.
- Nem, Jess, rossz felé indultál. Szó sincs róla, hogy a vakságod miatt szégyelltem volna megjelenni veled. Ez hülyeség. Igenis büszkén mutatkoztam veled bármikor, mert nemcsak csinos vagy, de intelligens és illetudó is. Veled lehet beszélgetni s okosan viccelődni.
- Ha komolyan így gondolod, akkor nem tudom, hogy siklott így ki ez az egész.
- Ez a határozott véleményem. Nos, hogyan tovább? Megbocsátasz? Adsz még egy esélyt?
- Tudod, nekem a bizalom egy nagyon fontos értékes kincs, s mint tapasztalhattad, nem adom könnyen. Te nem értékelted és eljátszottad. Nem akarok itt fellengzősen mutogatni, mert tudom, kettőn áll a vásár, bár még mindig nem tudom igazán, mi az én bűnöm.
- Mi a helyzet Lucasszal?
- Nem értem a kérdést.
- Van köze ahhoz, hogy nem tudsz vagy akarsz megbocsátani?
- Na, na! Most nehogy már féltékenykedj nekem! Most te jársz rossz úton. Igen, meglehet, hogy túl vagyok és megoldódni látszik az a fobia-féleség, s gyomorgörcs nélkül tudok vele pár szót váltani. De ennyi, nincs érzelmi húrpengetés, hisz...
- Hisz?
- Itt a fő kérdés nem az, hogy megbocsátok-e vagy sem, hanem, hogy tudnánk-e folytatni, avagy sem.
- Miért ne tudnánk? Hisz te is szeretsz, én is szeretlek, akkor mi kéne még?
- Egy kis bizalom nem ártana. Nem akarok úgy élni, hogy mindig azon kell aggódnjak, ma ki a kiszemelt, hogy is fogalmaztál: „barát”.

- Garantálom, ha adsz egy esélyt, nem kell emiatt aggódnod! - jelentette ki Chris, átült a lány mellé és átkarolta.
- Álljunk csak meg egy pillanatra! Azt mondtad, hogy próbálkoztál Sherylnél. Fizikai vagy érzelmi alapú volt?
- Nem tudom. Meglehet, hogy mindkettő.
- Nos, ha így áll a dolog, hogy elbizonytalanodtál, szerinted van értelme folytatni?
- Igen, hogy megerősítsük egymás szerelmét.
- Amondó vagyok, hogy a kapcsolatunk szépségeit megőrizve emlékként, most tartsunk egy kis szünetet. Ez idő alatt elgondolkodhatsz az érzéseiden, én pedig azon, hogyan bízhatnék benned újra.
- Ne, Jess, kérlek! Nekem nincs szükségem időre. Tudom, hogy téged szeretlek és veled akarok lenni.
- A fenébe, hogy elment az idő. Adj egy kis időt, kérlek! - állt fel a lány és táskájában kezdett matatni próbá után.
- Hagyd, meghívtalak! Amennyit csak akarsz, csak ne lökj el magadtól!
- Rendben, kereslek, ha döntésre jutottam. Te is visszajössz a konferenciaterembe?
- Igen, menjünk együtt - javasolta a férfi és kifizette a számlát.

Kelly érdekes, kíváncsi pillantással figyelte érkezésüket. Később, mikor a két barátnő meg is tudta beszélni a történeteket, Kelly kertelés nélkül kifejezte nemtetszését. Szerinte nem jár még egy esély Chrisnek.

A családi vacsora az ebédhez hasonlóan jól sikerült. Finomat vacsoráztak, s közben Jess elmesélte szüleinek a Chrisszel történeteket. Ahogy gondolta, anyukája egyfajta „örömmel” fogadta masszóri munkájának pillanatnyi megszakadását. A szülők fel is ajánlották, hogy kisegítik Jesst egy kis zsebpénzzel, míg nem rendeződik, állandósul anyagi helyzete. De a lány, hálásan megköszönve, egyelőre nem kívánt élni a kölcsönrel. Nagyobb lelkesedéssel fogadták viszont az új munka lehetőségét, s együttes erővel biztatták Jesst, hogy fogadja el a felkínált állást.

*

Hétfőn reggel Lucas kopogtatott Jessicánál.

- Szia, bejöhetek? - kérdezte az ajtót nyitó lánytól.
- Szia, kerülj beljebb! Innál valamit?
- Nem, köszönöm. Hogy vagy ma?
- Ez egy célzott kérdés vagy csak úgy általában kérdezed? - puhatolta a lány, miközben beterelte a férfit a szobájába, ahol épp a könyvespolcot portalanította.
- Mindkettő - felelte a férfi és adogatni kezdte az ágyon heverő könyveket a lánynak, aki visszarakosgatta a polcra abc-rendben.
- Ha mindkettő, akkor megvagyok, köszönöm, és te?
- Én is, köszönöm.
- Egy konkrét cél hozott ide, vagy úgy gondoltad, segítesz nekem a nagytakarításban?
- Mi történt, miért lettél ideges?

- Térj a lényegre! - tért ki a válasz elől a lány és mivel a könyvek elfogytak, leült a számítógép elé és intett a férfinak, hogy ő is üljön le.

- Azért jöttem, hogy orvoshoz vigyelek!

- Miért is?

- Mert a baleset óta fáj a vállad és nem bírom már nézni, ahogy szenvedsz.

- Hát ne nézd! - vágott vissza a lány és kiment a konyhába, a férfi követte.

- Az a helyzet, hogy jössz magadtól vagy viszlek! Akár a hátamon is! - folytatta a férfi kaján mosollyal, elképzelve a szituációt.

- Töröld le a kaján vigyort a képedről és keress más mai jócselekedetet, mert ez itt és most felejtős! - mondta a lány és telitöltve teás csészéjét, visszament a szobájába és letelepedett az egyik fotelba. A férfi követte példáját és kiszolgálta magát a teából, mert a lány odakészített neki egy csészét a konyhapultra, majd ő is fotelba telepedett.

- Kérlek, Jessica, csak segíteni szeretnék! - mondta a férfi komolyabban. Ekkor kopogtak Jessica szobájának ajtaján.

- Sziasztok, bejöhetek? - kérdezte Jack.

- Szia, persze, gyere csak! - mondta a lány barátságosabban.

- Nem szeretnék zavarni, csak hallottam, hogy te vagy itt és ezért... - kezdte Jack Lucashoz fordulva.

- Hallgatlak! Miben segíthetek?

- Lenne számomra egy kis időd most vagy a közeljövőben?

- Természetesen, mikor és hol szeretnéd?

- Látod, öledbe pottyant a mai jócselekedet. Az itt és mostnál nincs jobb alkalom! - szólt most a lány kaján mosollyal.

- Ne örülj előre! Mint mondtam, miattad jöttem, tehát Jacknek várnia kell, míg veled végzek! - közölte Lucas határozottan.

- Nincs harag belőle, ha felülkerekedik a szakember és... - keresett új kibúvót a lány.

- Emiatt ne vesszetek össze, én ráérek akár holnap is, vagy... - mondta Jack.

- Alku... - kezdte Lucas.

- Nincs! A tiéd minden figyelme! - vágta rá Jessica és kivitte a csészéjét a konyhába.

- Hallgass meg legalább, kérlek! - ment utána Lucas.

- Jól vagyok, tehát nincs szükségem orvosra! - jelentette ki a lány.

- Akkor miért is jelenik meg fájdalmas grimasz az arcodon, ha megfogják a vállad vagy egy hirtelen mozdulatot teszel? - faggatta Lucas.

- Igaza van, miért is? - segített Jack is a lány győzködésében.

- Na jó, most már elég, szálljatok le rólam! Nem megyek sehova és ez az utolsó szavam! Ha képes vagy elfogadni, maradhatsz, ha nem, tudod hol az ajtó! - fakadt ki a lány már-már udvariatlanul és a fürdőbe ment.

A két férfi, míg Jessicára várt, hogy előbújjon a menedékház szolgálo fürdőből, megbeszélte, hogy másnap 10 órakor találkoznak és megbeszélnek mindent. Kicsivel később, mikor Jessica előbújt, Jack dolgaira hivatkozva távozott.

- Tőlem félsz vagy az orvosoktól? Vagy csak levetkőzni nem szeretnél előttem? - törte meg a csendet a férfi s visszamentek mindketten a szobába.

- Mintha megegyeztünk volna ott abban a kávézóban, hogy nem analizálsz, vagy rosszul emlékszem?

- Nem is teszem. Ezek csupán tényfeltáró kérdések.

- Miféle tényfeltárás ez?

- A megoldáson gondolkodom.

- Az veszélyes lehet - poénkodott a lány, majd komolyabban hozzátette: - A megoldás pofonegyszerű, elfelejted végre a témát!

- Szerintem pedig Kelly a kulcs! - kapott a fejéhez a férfi és a zsebében kezdett matatni a telefonja után. Már hívta is a lányt, aki csakhamar csatlakozott hozzájuk, mert épp Jessicához tartott.

- Menj, Jess és öltözz át! - kérte most Kelly.

- Nem hallottatok még a személyi szabadságról vagy a szabad orvosválasztásról, hogy a szabad akaratról már ne is beszéljek?

- Baleset esetén mindhárom csorbul - vetette ellen Lucas.

- Mit tehetnék vagy ajánlhatnék fel, hogy lezárjátok végre a témát? - váltott taktikát Jessica.

- Mondjuk, átöltözhethetél és indulhatnánk végre! - ajánlotta most Kelly mosolyogva.

- Jól van, rendben. Hagyom magam, előbb szabadulok, de tudjátok meg, hogy utállak titeket és kárpótlást követelek! - dühöngött szinte gyerekesen Jessica.

- Rendben, bármit kérhetsz, csak... - kezdte Lucas diadalittas mosollyal.

- Bármit? - szakította félbe Jessica.

- Azon kívül, hogy ezt elfelejtsük! - helyesbített Lucas.

Jessica végre átöltözött és így hármasban elmentek a körzeti rendelőintézet baleseti szakrendelésére. Mivel Lucas ismerte az ott rendelő orvost, így ígérete ellenére, ő is bement a rendelőbe, mikor Jessicára jutott a sor, de a függöny mögött maradt. Bent az orvos elolvasta Jessicának a balesetkor kapott papírjait és tüzetesen megvizsgálta mind a hasát, mind a bordáit, mind pedig a kritikus vállövet. A tapintásos vizsgálat után röntgent és ultrahang vizsgálatot kért. Mikor visszamentek a kért vizsgálatok eredményével, megállapította, hogy egy vérömleny van a vállízületben, amit egy laparoszkópos, egynapos sebészeti műtéttel orvosolni kell. Másnap reggelre berendelte a sebészetre, hogy elvégezzenek minden vizsgálatot a műtét előtt.

*

Egy hét múlva, szerdán délelőtt megvolt a műtét, délután a kis csapat meglátogatta Jessicát. Este Lucas kopogott be a kórterem ajtaján:

- Szia, bejöhettek?

- Szia, gyere csak - bátorította a lány és kikapcsolta az éppen hallgatott hangoskönyvet.

- Hogy vagy?

- Köszönöm, kicsit fáradtan és nyúzottan, de jól, és te?
- Most, hogy már nem kell aggódnom az egészséged miatt, jobban.
- Miért is kellett aggódnod? - puhatolta ártatlan képpel a lány, elfelejtve Kelly azon elméletét, miszerint a férfi gyengéd érzelmeket táplál iránta.
- Mert aggasztott a felelőtlenséged, hogy a baleset után...
- Na jó, lapozzunk, örülök, hogy megnyugodtál - szakította félbe a lány, mert nem akart még egy hegyi beszédet végighallgatni, abból délelőtt már kapott egy párat. Fejére olvasták a szülei felelőtlenségét, Kelly a gyerekességét. De ha egyszer ő akkor és ott ezt látta jónak? A fájdalmak végül is később jelentkeztek.
- Egy kis küldetésem is van...
- Hallgatlak! - szakította félbe ismét a lány rosszat sejtve.
- Christopher szeretne bejönni hozzád, de Kelly úgy gondolta, jobb, ha előtte megkérdezzük, mielőtt rád ront.
- Bölcs ötlet, alkalomadtán köszönd meg a nevemben, kérlek. Nincs harag meg semmi, de nincs miről beszélnünk, tehát...
- Értem, diplomatikusan közlöm vele.
- Hálás vagyok érte.
- Annyira, hogy beavass azon délután részleteibe, mikor kihagytad az órám? Persze csak, ha nem vagy túl fáradt és nem vagyok túl indiszkrét.
- Az első megbeszélésen tényleg az elbocsátásomról volt szó. Azt mondták, hogy nem a munkámmal volt a baj, csupán némi megszorításokra volt szüksége a cégnek és ezt találták a többség érdekében a „legjobb” megoldásnak.
- A többség érdekében? A legjobb megoldásnak? - értetlenkedett a férfi.
- Igen, mert a bedolgozók csak pár százan voltak, míg a székhelyen dolgozók több ezren.
- Milyen munka is volt ez?
- Huh, hogy is mondjam, ez egy nagy cég, ahol masszöröket, gyógymasszöröket foglalkoztatnak. A többség a székhelyhez tartozó intézményekben - rendelőintézetekben, kórházakban, szanatóriumokban - tölti le munkaidejét. De sokan vannak a cégen keresztül szállodákban, strandokon, wellness hotelekben. Végül van egy kisebb csoport, mint én, akinek rugalmasabb munkaidőre volt szüksége, mi telefonon kaptunk egy-egy címet és házhoz mentünk azokhoz az idősebbekhez, akik valamiért nem tudtak eljutni valamely intézetünkbe.
- Gyógymasszőri vizsgád van?
- Nem, sajna még nem jutottam el odáig. De majd talán egyszer.
- Csak látássérültek dolgoztak itt?
- Nem.
- Gondolom, a költségekre hivatkoztak. Sajnálom. Hogy sikerült az állásinterjú ennek tükrében?
- Meglepően jól. Egy kötetlen beszélgetésre hasonlított, ami azzal zárult, hogy felvennének egy-egy projekt kivitelezésére olyan időbeosztásban, hogy a sulira is maradjon időm. Majd diploma után állandó munkatárs lehetnék, ha gondolom.
- Úgy szeretnéd?

- Nem tudom, még van pár nap a hónapból, mielőtt választ kell adnom - jelentette ki a lány és leült az ágyra.

Csevegtek még egy kicsit, majd a férfi számos teendőjére hivatkozva elkészült. Jess sokat töpregett azon, hogy mitévő legyen Chrisszel? Adjon neki egy esélyt? Mi lenne, ha beszélne előtte megint Sherylrel? Annak tükrében döntök ez ügyben. Az állással kapcsolatban viszont azt hiszem döntöttem, elvállalom. Ki kéne deríteni valahogy, hogy igaza van-e Kellynek Lucasszal kapcsolatban. Na és, ha igen, mihez kezdek?

Csütörtökön Jess már haza is mehetett, azzal a kikötéssel, hogy szigorúan minimum két hétig pihen.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Jessica kivételesen szigorúan betartotta az orvosi előírást, amire Kelly és Lucas gondosan felügyelt. Kedden az előadások után, mivel kicsivel korábban végeztek a tanár elfoglaltságára hivatkozva, beültek a már törzshelyüknek számító egyetemhez közeli kávézóba egy kis csapattal. Kb. fél óra múlva már csak a Kelly és Jessica kettősre fogyatkozott a csapat. A lányok üdítőt, kávékat iszogatva beszélgettek, mikor Christopher jelent meg mellettük az asztalnál:

- Sziasztok, ide ülhetek hozzátok?
 - Szia, igen, foglalj helyet köreinkben - mondta Kelly, miután gyors pillantást vetett Jessica felé, azt tudakolva, hogyan érintette a lányt a férfi érkezése.
 - Szerinted is? - kérdezte bátortalanul a férfi Jessicától.
 - Szabad országban élünk - válaszolta Jessica.
 - Ha nem szeretnéd, akkor... - kezdte a férfi.
 - Ülj már le! - vágott a szavába a lány, ekkor csörögni kezdett Kelly mobilja:
 - Bocsássatok meg, de ezt fel kell vennem - mondta és telefonjával elvonult az asztaltól.
 - Látom, még mindig haragszol? - kérdezte a férfi, ami már megállapításnak hangzott.
 - Nem hiszem, hogy a harag az ideillő szó.
 - Nem beszélhetnénk meg?
 - Szerintem nincs miről beszélni. Kértelek, hogy pihentessük ezt a témát!
 - De én szeretném megbeszélni és... - megfogta a lány jobb kezét, amivel az asztalon játszott a telefonjával. - ... és szeretném helyrehozni, mert szeretlek - fejezte be a mondatot némi habozás után a férfi, mire a lány ráemelte tekintetét és elhúzta a kezét.
 - Sajnálom, de, mint korábban mondtam, ez a vonat elment!
 - Miért? Mert Lucas vette át a helyem?
 - Erre, ha megengeded, nem válaszolok. A miértre pedig, ha magadba nézel és átgondolod a történeteket, magad is megled a választ - felelte a lány higgadtan, pedig a kérdés igencsak felbosszantotta.
- A férfi újabb kísérletet tett a lány kezének megfogása terén, de a korábbihoz hasonló sikerrel.
- Jártok? Most hogyan tovább? Egyáltalán nem akarsz velem még találkozni sem?
 - Nézd, a történeteket leszámítva, nincs veled semmi bajom. Tehát, ha találkozunk, nem látom akadályát, hogy ismerősként váltsunk néhány szót, de semmi több. Ezzel, azt hiszem, mindenre válaszoltam.
 - Arra, hogy jártok-e, nem - firtatta tovább a kérdést a férfi.
 - Óóóh, dehogynem, burkoltan, de igen - vágott vissza a lány és Kelly irányába nézett, aki már jött is vissza hozzájuk Lucas kíséretében.
 - Sziasztok - köszöntötte őket Lucas és kezét fogott Christopherrel.
 - Szia - fogadta Jessica még mindig kimérten.

- Miről maradtam le? - faggatta Kelly a lány feszült arcát látva.
- Ne aggódj, semmiről - válaszolta amaz békésebben.
- Hogy vannak ma, hölgyeim? - kapcsolódott be végre a beszélgetésbe Lucas is, aki eddig egy SMS-t írt.
- Köszönjük, megvagyunk és te? - kérdezett vissza Jessica.
- Köszönöm, most, hogy már megtaláltalak titeket, remekül - válaszolta mosolyogva Lucas, mire Jessica megrázta a fejét.
- Lucas, meghódítottad már a hölgyeket? - kérdezte Christopher féltékenyen.
- Christopher... - kezdte Kelly, mert Jessica ismét csak a fejét rázta, de Lucas félbeszakította:
- Megengeded, mivel úgyis nekem szegezték a kellemetlen kérdést? - Kelly némán bólintott. - Ha úgy is lenne, ahogy nincs, ahhoz sem lenne semmi közöd, már megbocsáss. Volt egy lehetőség, elpuskáztad, dolgozd fel és lépj tovább!
- Mindenkinek jár egy második esély?! - váltott taktikát Christopher.
- Bizonyos esetekben meglehet, de... - gondolkodott hangosan Jessica.
- Tehát? - puhatolta reménykedve Christopher.
- Ez a vonat elment, mint már mondtam korábban, attól függetlenül, hogy elfoglalták-e már a helyed, ahogy te fogalmaztál, vagy sem - közölte határozottan Jessica.
- Ha így áll a helyzet, akkor bocsássatok meg, de nem futom itt a tiszteletköröket és megyek a dolgom után - állt fel Christopher és távozott.
- Hatással lesz ez a barátságotokra? - tudakolta Jessica aggódva.
- Szerintem nem, de majd kiderül. Később megkeresem - válaszolta Lucas.
- Ha már így rákérdezett Christopher, tisztázhatnátok végre a kapcsolatotok társadalmi aspektusát... - kezdte Kelly kaján mosollyal.
- Kelly! - szólt rá barátnőjére szemlesütve Jessica.
- Miért, jó lenne végre tisztában lenni a dolgokkal, nem? - folytatta a kíváncsiskodást Kelly.
- Igazad van, Kelly, de szerintem sem az idő, sem a hely nem alkalmas ennek tisztázására - tért ki Lucas a konkrét válasz elől.
- Köszönöm - mondta halkan nagy sóhajjal Jessica, majd mindenki ment a dolgára.

*

A Szemfényvesztés programsorozat záró fordulóját, amelynek témaköre a vakok és látás-sérültek populációjának sportolási, szórakozási, kikapcsolódási szokásait hivatott bemutatni, az április 15-16-i hétvégén rendezték meg. Ismételten a többi előadástól eltérő szpícsket terveztek. Most is Kellyé volt a team döntése alapján a „nyitó tánc”. Ahogy korábban is, most is két részre osztotta előadását. Először a lehető legalaposabban kivesézték a kategorikus témákat. Sorba vették a vakon és gyengénlátóként, valamint egészséges emberként üzhető sportokat, majd mivel nem sok különbséget állapítottak meg, így a kikapcsolódási, szórakozási lehetőségeket is összeszedték közösen. A sportok összegyűjtését a bemutathatóság felé haladva végezték el, az úszástól a lovagláson át a futásig. Bemutatásra kerültek a látás-sérülteként is könnyen kezelhető otthoni kondigépek is, a teljesség igénye nélkül. Gondolok itt olyanokra, mint szobabicikli, csuklóra/bokára erősíthető súlyzók és futópad, valamint egyéb erőgépek. Az óra második felében szintén a gyakorlatnak engedtek teret. Bemutatták és

kipróbálhatták az érdeklődők a csörgőlabdát, a vak pingpongot. Belehallgathattak egy-egy hangoskönyvbe, valamint kipróbálhatták a számítógépezést bekötött szemmel, a teljes képernyőolvasó programmal. Nyertek némi bebocsátást a hangszerek vakon használatának világába is.

Kelly ismételten nagy sikert aratott a gyakorlati tapasztalatszerzés sokszínűségével, de mivel az óra mozgalmasra sikerült, hamar véget is ért.

Vasárnap a projekt sikeres lezárásaként a kis csapat egy levezető bulit tartott a konferenciateremben, ami a demográfiai mutatók és a tanulságok, valamint a hiányosságok összegzésével indult. Nagysikerű programot tudhatnak maguk mögött, s mindezt önértékelték, mert a teendők végzése közben valahogy elmaradt a szponzorok, támogatók keresgélése. Nem is gondolták, hogy közel 13000 ember fogja meglátogatni előadásait. A széles kör is 100 százalékgig megvalósult, hisz közel 1600 volt óvodáskorú, s az összlátogatók közül a 20 éves korosztálytól a 60 éves korosztályig közel 70 százalékban képviseltették magukat. Számos, a program hétvégén megjelenő érdeklődőt tudtak a helyi látássérültek egyesülete felé irányítani segítő szándékukkal. Kapcsolatok épültek és emberi gondolkodások formálódtak, érzékenyültek. Tény, hogy nagy fába vágta a fejszéjüket, s voltak hiányosságok, nem mindig telt meg a nézőtér, sok volt a kapkodás, nem mindig voltak összeszedettek és pörgősek az előadások, számos hely- és alkalomadta lehetőséget nem használtak ki, de megmutatták, hogyan segíthetnek az egészséges emberek a szorult, kiszolgáltatott helyzetbe kerülő látássérült személynek. Betekintést engedtek a látássérültek korlátozott, de kiteljesíthető, élhető világába. Megmutatták, hogy ha egy látó ember kényszerül ilyen helyzetbe, igen, ez egy nagy csapás, érvágás, de van segítség. A programnak köszönhetően többen tudják, hova fordulhatnak, s így is lehet teljes életet élni.

A száraz számvetés lassan zenés, táncos, beszélgetős vidám összejövételbe csapott át, ahol Lucas alkalmasnak találta végre az időt, hogy pár perc erejéig elvonuljon Jessicával privát beszélgetésre az irodájába.

- Gyere bátran! Vagy szeretnél inkább máshol beszélgetni? - kérdezte Lucas, mikor becsukódott mögöttük az ajtó.

A lány óvatosan lépkedett be az irodába, s arra lett figyelmes, hogy szíve hevesebben ver, s a gyomorbokszolós érzés ugyan megvan, de most valahogy más.

- Az a témától függ - mondta halkan a lány és az ablakhoz lépett, mire a férfi csatlakozott hozzá és szó nélkül átkarolta és megcsókolta. A lány nem tiltakozott, sőt szenvedélyesen fonta a férfi nyaka köré karját és hozzásimult.

- Fizikai vagy érzelmi? - puhatolta halkan a lány, mikor ajkuk elvált egymástól.

- Mindkettő - felelte a férfi és kissé eltávolodott a lánytól, majd hirtelen elengedte a lányt és a kb. három méterre lévő íróasztala mögé lépett.

- A francba - mondta alig érthetően a lány és ismét hátat fordítva a férfinak a késő esti utca forgalmát/fényeit nézte.

- Jackkel mi a helyzet? - váltott hirtelen témát a férfi.

- Ezt most nem... - kezdte a lány a férfira nézve, de félbeszakította az irodába berontó, buján nevetgélő Christopher és barátnője.

- Elnézést, azt hittem, nincs itt senki - hebegte Christopher zavartan és kissé meglepve.

- Mondtam már korábban is, hogy borzasztóan hazudsz - figyelmeztette Lucas.

- Szia, Lucas. Helló, Sheryl vagyok - fordult Jessicához a kicsit becsípett lány, majd így folytatta: - Megzavartunk valamit?

- Szia, tudom ki vagy. Már indultam, úgyhogy nem zavartatok meg semmit - közölte kimérten Jessica és távozott a szobából.

A többiek is követték, miután Lucas bezárta az irodát, megóva annak minden értelemben vett tisztaságát.

Éjfél után nem sokkal fáradni kezdett a társaság és komótosan szétszéledt a társulat.

- Hazavihetlek? - ajánlotta Lucas Jessicának, miközben mindent bezártak, és Kelly és barátja is búcsúzott tőlük.

- Ne fáradj, menj és pihenj, holnap, azaz ma, neked már munkanap! - emlékeztette barátságosan a lány.

- Igazad van, de egy fuvar még belefér, amúgy sem fáradtság. Vagy...?

- Kérlek, ne, fáradt vagyok már ehhez! - szögezte le a lány és a telefonjáért nyúlt a zsebébe.

- Tényleg nem fáradtság és ígérem, mellőzöm, jobban mondva, egyelőre félreteszem kíváncsiságom és...

- Jól van, nagyon szépen köszönöm - szakította félbe a szóáradatot és a férfi autójához mentek. Beültek és bekötötték magukat.

Lucas bámulattal nézte a gyönyörű, de kissé fáradt lányt, s felidézte szenvedélyes csókjukat, s azt, ahogy megfagyott Christopherék felbukkanása után. Furdalta a kíváncsiság az oldalát, így megtörte a kínosba hajló csendet:

- Egy dolgot kérdezhetek azért?

- Nem venném a szívemre, ha miattam, jobban mondva, azért, mert megrekedt egy kérdés, álmatlanság gyötörne.

- Szerencsére nem szokott ilyen jellegű problémám lenni.

- Ennek örülök. Szóval?

- Jól érzektem, hogy felbosszantott az, ahogy ránk rontott Chris?

- Őszintén szólva nem tudom, milyen választ vársz tőlem.

- Őszintét.

- Csakhogy van egy olyan érzésem... mint jeleztem korábban, fáradt vagyok most a mélyen-szántó beszélgetésekhez, vitákhoz...

- Nem akarok vitázni.

- Feltételeztem, de azt sem szeretném, hogy téves következtetéseket vonjunk le, így csupán csak annyit mondok, hogy a lány, hu, nem is találom a szavakat, talán közönségessége és Christopher arcátlansága miatt bosszankodtam egy kicsit, de...

- Szereted még? - szakította félbe fürkészőn Lucas, miközben leparkolt a lány lakása előtt.

- Ez már két kérdés. Úgy folytattam volna, hogy: de nem azért, mert érzelmi szálak kötnek még hozzá.

- Ennek örülök.

- Bejössz?

- Milyen választ vársz?
- Hogy is mondtad az imént: őszintét?
- Napestig ölelnék és csókolnák, de...
- De?
- Úgy folytattam volna, hogy: de, mint korábban rámutattál, mindketten fáradtak vagyunk és siettetni sem szeretnék semmit.
- Bölcs meglátás, köszönöm.

Kiszálltak az autóból és az ajtóig kísérte a lányt, ahol egy hosszú szenvedélyes csók után elbúcsúztak egymástól.

Fáradtan hanykolódott az ágyában Jess, de nem jött álom a szemére. Mennyire jólesik itt heverészni. Milyen jó, hogy lezárult végre a program. Az ősök is mennyire megváltoztak a programnak vagy a helyzetembe való betekintésnek köszönhetően. Végre látom az esélyt, hogy újra normális családi kapcsolatunk legyen. Sok minden történt és bizony elfáradtam. Észre se vettem, hogy elfelejtettem a Chrisszel való folytatáson gondolkodni. Lezártam volna a dolgot, s ezért tudott észrevétlenül Lucas felé irányulni figyelmem, érzéseim, gondolataim? Milyen jó és biztonságos érzés volt a karjaiban. Csak ezeket a nyitott, félbehagyott kérdéseket hagyná már a csudába! De hisz ezekből nekem is van rengeteg. Mennyi félelem és bizonytalanság gyötört, mikor Chris került a képbe, most ez nincs. Ne, ne, Jess! Nem szabad és lehet összehasonlítani a két pasit. Chris egy komolytalan, nőcsábász, míg Lucas komoly, erős, határozott. Igen, szeretem Lucast és vele nem félek belevágni egy kapcsolatba. Majd ez a merészség és elővigyázatlanság lesz a vesztem. Dehogy, hülyeség. Vele minden más lesz.

*

Pár órával később, azaz nyolc óra körül, megszomjazva Jessica a konyhába ment és készített magának egy teát.

- Jó reggelt! - lépett be Jack.
- Jössz vagy mész?
- Mindkettő, te is iszol kávét?
- Most nem, köszönöm, mert szeretnék még aludni egy kicsit, amíg tudok - mondta a lány és már indult is vissza a szobájába, mikor Altia lépett a helyiségbe.
- Nekem is jut egy kis koffein?
- Természetesen - felelte Jack és Jessica gyanús méregetését nézve, hozzátette: - Igen, az a te ruhád és tisztán adom vissza.
- Helyes - dörögte Jessica és további kommentár nélkül távozott, Jack követte:
- Megbeszélhetnénk?
- Nincs miről beszélni.
- Az a méregető pillantás nem erről árulkodik.
- Ha szeretnél beszélni róla, attól tartok, várnod kell, mert, mint mondtam, még aludnék egy kicsit.
- Oké, már itt sem vagyok - fújt visszavonulót Jack és becsukva maga mögött az ajtót, visszament Altiahoz a konyhába.

Jessica épp a másik oldalára fordult volna, mikor Jack és Christopher rontott be a szobába:

- Én mondtam neki, hogy most nem alkalmas - magyarázkodott Jack, Jessica dühös pillantását látva.

- Jessica beszélünk kell! - kezdte Christopher, mit sem törődve Jackkel és a lány megcsörrenő telefonjával. A lány a telefonért nyúlt és intett, hogy hallgassanak el.

- Szia, tartod fél percig vagy visszahívjalak? - a válasz után: - Mint mondtam Jack, veled később, te pedig menj haza és majd talán, ha más állapotban leszel, beszélünk!

- De ez nem tűr halasztást! - erősködött Christopher tovább.

- Már megbocsáss, de az állapotod nem hiszem, hogy alátámasztja az SOS helyzetet, úgyhogy kérlek, távozz, és majd talán később megbeszélhetjük! - mondta ellentmondást nem tűrően a lány és intett Jacknek, aki kiterelte a lakásból Christophert és Altiát is. Ekkor a lány visszatért a várakozó telefonáléhoz, aki Lucas volt: - Köszönöm a türelmed...

- Christopher van ott és részeg? Odamenjek?

- Kedves vagy, de megoldottam.

- Mérges vagy? Mit akart ott?

- Igen, egy kicsit bosszankodom, de lesz ez még így se...

- Akarsz róla beszélni?

- Bocsi, de ha esetleg a lényegre térnél, talán még aludhatnék egy kicsit, ahogy terveztem és szerettem volna.

- Értem. Azért hívtalak, hogy nem lenne-e gond, ha egy kicsit korábban találkoznánk, mint ahogy megbeszéltük?

- Nem, dehogy. Mikor és hova menjek?

- Dél körül érted megyek és akkor máshova is mehetünk, nemcsak a kávézóba.

- Megbeszéltük. Ha esetleg nem lennék itthon, mire ideérsz, a parkban vagyunk Jennyvel, mást mára nem terveztem - lassan elbúcsúztak és a lány aludt még egy órácskát.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Lucas, ígéretéhez híven, hétfőn dél előtt tíz perccel csengetett Jessicánál, aki ekkortájt lépett be a lépcsőházba és lassításra szólította fel Jennyt.

Gondos előkészületek után, mint például vizet adni a kutyának, személyi okmányokat, pulóvert, kulcsot táskába tenni, a belvárosba sétáltak és kellemesen elbeszélgetve megebédeltek egy hangulatos kis étteremben. Már távozni készültek az étteremből, mikor csörögni kezdett Jessica mobilja, aki, ahogyan a nap folyamán többször is, most is kinyomta, azaz nem fogadta a hívást. Ekkor az utcára kilépve a változatosság kedvéért Lucas telefonja jelzett hívást:

- Chris az, fel kellene vennem.

- Tedd azt! - mondta a lány és egy kocsinak támaszkodva figyelte a mellettük elhaladó embereket. De hamar eszébe jutott, hogy az a kocsi nem Lucasé, hisz ő a lány lakása előtt hagyta, s gyorsan eltávolodott az autótól, mielőtt megszólalt volna a riasztója.

- Mindenképp beszélni szeretne veled, így a lakásodon vár - összegezte a telefonbeszélgetést a férfi és elmentek a lányhoz.

- Sziasztok - fogadta őket a lépcsőház előtt Christopher.

- Szia. Mi volt ilyen sürgős? - vágott a közepébe a lány.

- Nem mehetnénk be esetleg? - javasolta Lucas.

- Őszintén szólva, nem szívesen - vágta rá a lány.

- Megértem, hogy haragszol rám és ezúton szeretnék bocsánatot kérni a legutóbbi látogatásom körülményei miatt, de...

- Nincs de. Nem tisztem ítélni, hogy jönnek én hozzá. Olyan állapotban, ahogy te voltál, nem megyünk el senkihez.

- Igazad van, sajnálom.

- Jessica, kérlek... - védte meg most Lucas Christ.

- Rendben, de ajánlom, hogy tényleg fontos legyen! - bementek a lépcsőházba, majd a lány lakásának nagyobb szobájában telepedtek le. - Hallgatlak! - vágott a közepébe Jessica.

- A helyzet az, hogy Sheryl, szokásához híven, megjelent az évi veradáson, majd... - kezdte Christopher kissé kellenül. Tudta ugyanis, hogy ezzel bizonyítja Jessnek, hogy mégis tovább jutott Sheryllel, mint azt ő állította.

- Dicséretes - vágott közbe Jessica.

- Jess, kérlek! - mondta Christopher.

- Bocs, folytasd!

- Nos, mivel ilyenkor az a szokás, hogy ellenőrzik a vérkészítményt, most is így volt és utána felhívták, hogy probléma akadt és kérik, hogy jelenjen meg személyesen.

- Mit találtak? Terhes vagy beteg? - türelmetlenkedett Jessica.

- Mindkettő.

- Uff - szaladt ki a lány száján.

- Az első teszt szerint HIV fertőzöttnek gondolják - fejezte be Christopher a beszámolóját.
- Nagyon sajnálom, de mi közöm hozzá? - kérdezte a lány, mire a két férfi sejtelmesen összenézett.
- Mit tudsz a betegségről? - szólalt meg végre Lucas.
- Nem sokat, kb. annyit, hogy vérrel, testnedvekkkel, anyatejjel és fertőzött tűvel terjed.
- Úgy van, egy vírus megtámadja az immunrendszert és fokozatosan pusztítja. A legnagyobb baj vele, hogy a fertőzés után körülbelül 5 évvel jelentkeznek csak a tünetek. Azért is alattomos, mert a fertőzöttek, mivel nem tudnak róla, tovább adhatják a vírust.
- Világos, akkor fontos a mihamarabbi szűrés. Kezelhető?
- Igen, vannak hatékony gyógyszer-koktélok, amelyek lassítják az immunrendszer pusztulását. Ezért egy kezelhető krónikus fertőzésként tartja számon az orvostudomány - összegezte Lucas a legfontosabbakat.
- Köszönöm a felvilágosítást. Most akkor visszatérhetnék oda, hogy nekem mi közöm hozzá? Mi ugye védekeztünk? - fordult ismét Christopherhez a lány.
- Egy-két alkalmat leszámítva - emlékeztette halkan Christopher.
- A tus - kapott a fejéhez a lány.
- Igen.
- Te hogy jössz a képbe? Neked is megvolt? - fordult most Lucashoz a lány, némileg felpörögve kavargó gondolataitól, majd választ sem várva újra Christopherhez: - Ezért kérdezgetted, mi van köztünk? Mióta tudod?
- Először is nyugodj meg egy kicsit! - kérte Lucas és át akarta ölelni a lányt, de az kitért előle.
- Bár csak tegnap tudtam meg biztosra, de sejtéseim voltak már. Igen, ezért is érdekelt a kapcsolatokat jelenlegi állapota - válaszolt alig hallhatóan, szomorúan Christopher.
- Mennyire biztos ez? Tied a gyermek? Most mit fog tenni? - faggatta Jessica.
- Az első teszt pozitív lett mindkét tekintetben. Igen, én vagyok az apa. Nem tudom... sok beszélgetés és vizsgálat vár még ránk.
- Nagyon sajnálom, ha esetleg segíthetek valamiben, szólj!
- Köszönöm. Máris lenne itt egy dolog...
- Éspedig?
- Letesztelhetnéd magad a biztonság kedvéért! - bökte ki Christopher.
- Szóval, hogy is van ez az egész veled kapcsolatban? - tudakolta most Lucastól a lány.
- Nem volt közöm Sherylhez. A kapcsolatunk részleteit pedig megtartottam magunknak - mondta Lucas.
- Köszönöm. Szerinted is szükség van a tesztre?
- Nos, lássuk csak: van már legalább két hónapja, hogy szakítottatok. Nem emlékszem, hogy azóta vagy előtte hiányoztál volna betegség miatt.
- Milyen betegsége gondolsz pontosan? - kérdezett vissza a lány.

- Influenzaszerű megbetegedésre: tünetei a láz, a nyirokcsomók megnagyobbodása, fáradékonyság, rossz közérzet, ritkábban hasmenés, és a bőrön kiütések, esetleg a központi idegrendszer zavarai (szédülés, bénulások, fejfájás). A tünetek néhány héten belül maguktól elmúlnak.

- Nem rémlik, hogy lett volna ilyesmi. No meg a két héttel korábbi sebészeti beavatkozás előtt vettek vért tőlem, akkor ezt is ellenőrizték vagy nem? - gondolkodott hangosan a lány.

- Szerintem nem - mondták szinte egyszerre a férfiak.

- Szerdán kell mennem ellenőrzésre a sebészetre, akkor megkérdezem, hogy megnézték-e ezt is - zárta le a lány a témát.

- Mit teszel, ha nem lesz a válasz? - érdeklődött Christopher.

- Mivel addig még alszom rá párat és némiképp elcsitul a zűrzavar a fejemben ezzel kapcsolatban, akkor talán tiszta fejjel el fogom tudni dönteni, hogyan tovább.

- Ha esetleg amiatt vacillálsz a szűrésen, hogy kitudódik és mit szól a környezeted? Emiatt ne aggódj, mert van mód anonim szűrésre - választa Lucas.

- Nem különösebben érdekel, ki mit gondol. Döntök és lépek, ha tisztán látok a dologban.

- Tudom, hogy nem épp békésen váltunk el, hogy haragszol még rám, de aggódom miattad és hibásnak érzem magam - vallotta be Christopher.

- Már megtetted a magadét és most ennek semmi negatív jelentése nincs, úgyhogy innentől törődj kettőtökkel, hogy minél kevesebb sérüléssel megússzátok! - tanácsolta a lány és kíséerte Christophert, majd visszament Lucashoz a szobába.

- Kedves volt tőled a végszó - mondta halkan a férfi.

- Ez természetes, de veled nem voltam... - kezdte a lány.

- Felejtsd el! Rád zúdítottuk és megrémültél...

- Meglehet, de ez nem mentség, akkor is sajnálom.

- Elkísérhetlek szerdán a kontrollra?

- Nem szükséges, de ha megnyugtat, vagy ezt szeretnéd, lehet róla szó - szólt békítően a lány és leült az ágyra a férfi mellé.

- Szeretnél beszélni róla? - puhatolta a férfi, miközben átkarolta a lányt.

- Köszönöm, kedves vagy, de...

- Most azon agyalsz, hogyan tovább?

- Mire gondolsz pontosan?

- Mi legyen a teszttel és az eredményig mit szabad és mit nem?

- Ennyire kiszámítható lennék? De, mint oly okosan rámutattál már, eltelt x idő és...

- Nem, csupán ezt diktálja a logika. Mit szeretnél kettőnkkel? - kérdezte suttogva a férfi.

- Javaslat?

- Első a biztonság! A kapcsolatunk pedig haladhat tovább szépen lassan a maga útján, ahogy eddig.

- Végül is semmit sem akartunk elsietni... - szögezte le a lány és a férfi ölelő karjaiba bújt.

Mikor este fáradtan ágynak dőlt a lány, nem hagyta nyugodni egy gondolat.

Tegyük csak tisztába a dolgokat: kicsivel több mint két hónapja, hogy szakítottunk Chrisszel. Ha most mutatták ki Sheryl terhességét, akkor olyan nyolc hetes lehet. Ami azt jelenti, hogy egyikük sem mondott igazat, mert igenis tovább jutottak a csóknál. Nem stimmelnek az időpontok. De jó, hogy lezártam végre és nem adtam új esélyt, most főhetne a fejem!

A szerdai kontrollon mindent rendben talált az orvos. Az is kiderült, hogy a szokásoktól eltérően, most kivételesen a műtét előtt levett vérmintát mégis letesztelték néhány fertőző betegségre és minden tekintetben negatív eredményt adott. Tehát Jessica szívéből nagy kő esett le, hogy nem fertőződött meg a halálos vírussal. Gyorsan el is újságolta Lucasnak, akinek az utolsó pillanatban sajnos közbe jött egy megbeszélés és így nem tudta elkísérni. Christophernek is tudomására hozta a negatív tesztteredményt.

*

Két héttel később Jessica és évfolyamtársai a törzshelyükön kávéztak és a kidolgozandó záróvizsga tételeket vitatták meg, mikor Jessica mobilja csörögni kezdett.

- Bocsássatok meg - mondta a lány és kicsit távolabb vonult a többiektől, mielőtt felvette volna. Bár elhatározta, hogy nem követi el még egyszer azt a hibát, hogy titkolóznak, mégsem akarta felvenni a többiek előtt. Csalódnia is kellett, mert nem Lucas kereste. Hosszasan beszélgetett a hívóval. Kelly kíváncsian fürkészte, mikor visszajött hozzájuk:

- Na, mesélj! Ő volt? - kezdte Kelly.

- Kire gondolsz? - kérdezte Jessica értetlenül.

- Lucasra - súgta oda Kelly.

- Áhá, hát ezért... Nem, nem ő volt. Nem beszéltem már vele kb. két hete - válaszolta Jessica csalódottan.

- Hogyan? Mi történt?

- Nem tudom. Volt az a beszélgetés Chris és az ő baja kapcsán és utána még együtt töltöttük a délutánt, s azóta semmi...

- Te hívtad?

- Nem, még nem. Mert nem tudom, mi történt, vagy mi nem történt... illetve azt tudom, hogy mi nem történt - mondta halkán Jessica.

- Miért nem hívod fel vagy méssz el hozzá? - firtatta tovább Kelly a kérdést.

- Majd meglátom.

- De, ha nem ő volt, akkor...?

- A leendő főnököm volt.

- Azt hittem, elfogadtad már azt az állást.

- Végül is igen, azzal a kikötéssel, hogy diplomaosztó után kezdek dolgozni. De most úgy néz ki, hogy szükség lenne rám egy projektnél.

- Akkor vágj bele! Ne, várj... - intette le Kelly a szólni kívánó Jessicát. - Tudom, a záróvizsga. Menj be délelőttönként és délután segítek a tanulásban! Tudom, hogy nem lesz egyszerű munka mellett tanulni, de meg tudod csinálni. Azonkívül nem mindig adatik meg kétszer egy ilyen lehetőség!

- Ebben igazad van, de... nem tudom, délután visszahívom, és meglátom, mire jutunk. A másokra pedig még alszom egyet. Most viszont koncentráljunk a tételekre! - zárta le a beszélgetést Jessica.

*

Kedden reggel Jessica a melbournei művelődési ház felé vette az irányt, ahol a művelődés-szervező illetékest kellett keresnie, nevezetesen Patricia Brownt. Hosszú megbeszélést folytattak, a megbeszélés eredménye az lett, hogy hetente három délelőtt járul hozzá Jessica a szóban forgó projekt kivitelezéséhez. Ami nem volt más, mint egy érzékenyítő nap egy órába sűrítve tanároknak továbbképzés gyanánt, s ez idézte elő az SOS helyzetet. A folytatást pedig, ahogy korábban megbeszélték, a diplomaosztó utánra halasztották.

A megbeszélés után Jessica Lucas irodája/rendelője felé vette az irányt. Most is nehezen lépett be a rendelő várótermébe. Ezúttal viszont nem a korábbi érzések, tünetek nyomták lelkét, hanem a kétségbeesés, bizonytalanság. Bizonytalan volt, mert nem tudta, miért nem jelentkezik a férfi lassan három hete. Kétségbeesését pedig az okozta, hogy nem értette, mit és hogy ronthatott el ilyen hamar? Mindezek mellett vágyott a férfi közelségére, ölelésére, csókjaira.

Lassan odasétált a titkárnő asztalához, aki, mint mindig, most is telefonált. Megvárta, míg lerakja:

- Jó napot...

- Jó napot kívánok, még nincs itt - szakította félbe a titkárnő.

- Lehet tudni, mikor jön és mennyire sűrű a napi beosztása? - faggatta bátoritanul Jessica.

- Jó napot, Margareth - lépett be Lucas a váróterembe. - Szia. Hozzám jöttél? - fordult a lányhoz.

- Szia, igen, van tíz perced?

- Itt vagy máshol? - kérdezte a férfi.

- Ha megoldható, akkor inkább máshol.

- Természetesen, gyere! Margareth nemsokára itt vagyok - fordult vissza titkárnőjéhez és átmentek az irodával szemben lévő kávézóba. Pillantásuk, választásuk egy sötétebb sarokasztalra esett, de a korábbiaktól eltérően ezúttal egymás mellé foglaltak helyet.

- Meghívhatlak egy teára és/vagy üdítőre? - kérdezte Lucas, miután levették kabátjukat és helyet foglaltak.

- Igen, köszönöm, egy tea jól esne - válaszolta a lány, megdörzsölve kissé átfagyott kezét.

Lucas leadta a rendelést.

- Hogy vagy? - kérdezte Lucas, közelebb húzódott a lányhoz és annak arcát fürkészte.

- Köszönöm érdeklődésed, kicsit fáradtan és nyüzögtem, és te?

- Köszönöm, szintén fáradtan, hisz éjszakáztam egy kicsit - mondta a férfi, mikor megjött a kért rendelés.

- Bocsáss meg, hogy így rád rontottam, majd akkor visszajövök, ha...

- Ugyan, ne butáskodj már! Ha nem lenne alkalmas, későbbre tettem volna, de szükségem van/volt erre a kis beszélgetésre.

- Akkor tudod, miért vagyok itt?

- Természetesen, arra vagy kíváncsi, hányadán is állunk és miért nem jelentkeztem majd két hétig.

- Úgy van.

- A magyarázat egyszerű, nem akartam nyomulni, időt akartam adni, hogy átgondold nyugodtan, mit is akarsz és kivel, és...

- Ez mit jelent?

- Melyik?

- Az, hogy kivel? Azt hittem, az a buli utáni csók és ahogy együtt töltöttük a délutánt Chris kis „bombája” után...

- Igen, nyilvánvaló volt, de éreztem valami bizonytalanságot és időt akartam adni, hogy rendbe rakhasd érzéseid és gondolataid.

- Nem lett volna egyszerűbb leülni és megbeszélni? - kérdezte a lány, de meg sem várta a választ, így folytatta: - Akkor talán nem agyaltam volna feleslegesen azon, hogy mit vétettem, vagy hogy rosszul vettük egymás jelzéseit, vagy...

- Igazad van, lehet, hogy elhamarkodtam. Bocsáss meg, de én tényleg csak neked akartam időt hagyni, hogy ne érezd sürgetősnek a dolgot.

- Most akkor hogy is állunk? Az irodai csók után azt mondtad, hogy fizikai és érzelmi a vonzalom.

- Várj, lassíts! Egyszerre csak egyet! Tőled függ, hogy állunk. Készen állsz egy új és az előzőtől nagyban eltérő kapcsolatra?

Erre a lány elmosolyogta magát.

- Bocsáss meg, de ez most kicsit fellengzősen hangzott. Mennyiben más?

- Felnőttebb, érettebb, őszintébb - ekkor megcsörrent a férfi mobilja, mire a lány összerezett, a férfi nem mozdult, hogy felvegye, csak a lány arcát fürkészte.

- Vedd fel, hátha sürgős! - kérte a lány és belekortyolt csészéjébe, a férfi mintegy engedelmeskedett a lánynak és a telefonért nyúlt, másik kezével pedig átkarolta a jobbján ülő lányt, aki óvatosan rakta vissza az asztalra a csészéjét és belebújt az ölelésbe.

- Oké, negyedóra múlva ott leszek - rakta le a telefont az asztalra és a lányhoz fordult: - Nem lenne gond, ha útközben folytatnánk? Amire esetleg nem jut idő, délután dolgom végeztével megkereslek és mindent tisztázunk.

- Hova megyünk? - tudakolta a lány és a kabátja után nyúlt, amit a férfi udvariasan felsegített neki.

- A belvárosba kell mennem és gondoltam, hogyha neked így jó, hazaviszlek - javasolta a férfi, miközben kifizette a fogyasztást és távoztak.

- Oké, terítsd ki a lapjaid! - kérte a lány, mikor már a kocsiban ültek.

- Tetszel nekem, szeretek veled lenni és beszélgetni, nagy akaraterő kellett ahhoz, hogy ne zaklassalak a nap 24 órájában, mert hiányzol. Többet szeretnék és érzek, mint barátság - jelentette ki a férfi és az utolsó mondatnál, mivel a piros lámpánál álltak, a lányra tudott nézni, de a lány arca ezúttal nem árulkodott semmiről.

- De miért én? - lepte meg a férfit az újabb kérdéssel a lány.

- Mert veled jó és én téged akarlak.

- Igazad volt, van min gondolkodnom. Például: mit akar egy jó vágású, jó presztízsű, eszes, haladó gondolkodású pszichológus egy magamfajta szürke kisegértől?

- Mit értesz pontosan a szürke kisegér alatt? - válaszolt kérdéssel a kérdésre, miközben leparkolt a lány lakása előtt.

- Hát lássuk csak, mit is érthetek szürke kisegér alatt? Kiszámítható, unalmas, szürke-egyhangú, tele sok-sok frusztrációval és pesszimizmussal...

- Ez butaság! Megmondom én, hogy látom a mellettem ülő ifjú hölgyet. Gyönyörű, okos és talpraesett. Semmiképp sem szürke vagy frusztrált, vagy épp pesszimista. Tehát, ha arra gondolnál, hogy szánakozom, vagy sajnálat vezetne, rossz irányban gondolkodsz. Folytathatjuk később?

- Rendben, menj, ha menned kell, de megdönthetetlen bizonyítékot kérek az állításaid alátámasztására! - mondta a lány és kiszállt a kocsiból, a férfi felkísérte és búcsúzásként hosszasan csókolta.

*

Már hat óra is elmúlt, mikor Lucas ismét Jessica lakásának ajtajában toporgott, bebocsátásra várva. Ötpercnyi várakozás után eszébe jutott, hogy a lány valószínűleg a parkban van Jennyvel és keresésükre indult. Meg is találta őket. Jó nagyot sétáltak, beszélgettek és jól kifárasztották a fáradhatatlan négylábút. Visszaérve a lány lakására, rendeltek egy pizzát és folytatták kapcsolatuk társadalmi aspektusának tisztázását, megvitatását. Győztek az észérvek, így abban maradtak, hogy adnak egy esélyt ennek a bimbózó kapcsolatnak és maguknak.

HUSZADIK FEJEZET

Egy évvel később, azaz 2009. június 10-én, szerda reggel hat órakor, Lucas és Kelly Jessicához igyekezve futottak össze a lépcsőházban.

- Szia, hát te? - kérdezte meglepetten Kelly.

- Szia, én csak egy gyors vizitre ugrottam be, mert kíváncsi voltam, hogy változott-e valami az este óta - magyarázta halkán a férfi és bekopogott.

- Sziasztok, hát ti? - nyitott ajtót Jessica. - Nem úgy volt, hogy az egyetemen találkozunk? - folytatta a lány, miközben a konyhába invitálta az érkezőket egy teára.

- De igen, de... - kezdte Kelly.

- Én csak egy gyors látogatásra jöttem, hogy kéz- és lábtörést kívánjak és hasonló szépeket, és sok-sok kitartást és türelmet és nyugalmat.

- Nagyon kedves vagy - mondta Jessica.

- Mi lesz, ha a te bizottságotat sorsolják a kettes, azaz Jessicák csoportjához? - érdeklődött Kelly.

- Szerencsére, ha úgy is alakul a sorsolás, mivel nincs szakdolgozóm a csoportban, meghúzódhatok a háttérben - lelkesedett a férfi és átölelte Jessicát.

- És ha nem? - puhatolta bizonytalanul Jessica.

- Most te ezzel ne törődj! Ne törd ezen a csinos kis fejed! Te, illetve ti most csak éleetek egyik legfontosabb napjára koncentráltok, az államvizsgára! - javasolta a férfi.

- Könnyű azt mondani - szólt Jessica szemlesütve. - Azt sem tudom, hogy fiú vagyok-e vagy lány, hogy a vizsgadrukkot és a járulékokat már ne is említsem.

- Megsúgom, hogy egy gyönyörű, jól felkészült hölgy vagy - jelentette ki a férfi és megcsókolta.

- Köszönöm, de ez nem változtat azon a tényen, hogy nem érzem jól igazán magam ebben a ruciban - panaszkodott Jessica, mikor ajkuk elvált egymástól.

- Jaj, ne kezdjük megint, kérlek! - ciripelte nevetve Kelly.

- Na, mesélj, miről maradtam le? - kíváncsiskodott a férfi.

- Megkért, hogy segítsék ruhát választani az államvizsgára és majd a diplomaosztóra is, de nagy segítség nem voltam, mert úgyis azt vette meg, amit ő gondolt. Pedig a kosztümök is nagyon jól álltak rajta és néhány felső is, amiket nevetséges ok miatt utasított el.

- Ez így nem teljesen fedi a valóságot. Ezt a felsőt is te választottad!

- Mi a baj ezzel a ruhával? - faggatta a férfi.

- Sokat láttat - mutatott a dekoltázsára Jessica és készülődni kezdett.

- Ha nem akarunk elkésni, indulnunk kell!

- Elvihetlek titeket? - ajánlotta a férfi.

- Személy szerint kiszellőztetném a fejem egy kicsit, de... - kezdte Jessica és a megcsörrenő telefonjáért ment a szobába. - Szia, nem felejtettem el, már úton vagyok. Vigyek valamit vagy egyben van a gép? Rendben, köszönöm, kb. 10 perc és ott vagyok. Hol találalak meg? Oké,

köszönöm, szia - tette le a telefont és nekilátott az utolsó ellenőrzésnek, hogy mindent el-
rakott-e a táskájába.

- Agyszerkentő cukorka és víz, nagyító, toll, jegyzetek, iratok... - mormolta halkan. Majd,
mikor mindent rendben talált, visszament vendégeihez a konyhába: - Hol is tartottam?

- Ott, hogy sétálnál, de... - segítette ki Kelly.

- De máris késésben vagyok.

- Hogyhogy? - kérdezték szinte egyszerre meglepetten.

- Mert igaz, hogy az első csoportba vagyok besorolva és nyolckor kezdődik a záróvizsga, de
6:45-re randit beszéltem meg a technikussal.

- Miféle technikussal? - tudakolta Lucas.

- Fogsz tudni azon a laptopon dolgozni? - aggodalmaskodott Kelly.

- Nem gond, ha útközben válaszolok kérdéseitekre, mert... - felelte Jessica és magához vette
táskáját, kabátját és elindultak végre. - Azt hittem, mondtam már neked - kezdte Jessica,
mikor beültek az autóba. - Julie szerint nekem is jár a vizsgatétel kidolgozásának lehetősége.
De, mivel már nálam ez papír formán nem működhet, összehozott az iskola technikusával és
megkapom az iskola laptopját, amire tegnap felraktuk a számomra lényeges programot. Hogy
neked is válaszoljak, ha megoldható lesz a tapipad kikapcsolása, vagy hogy egy normál
billentyűzetet kapcsoljunk hozzá, akkor talán boldogulni fogok a géppel. A francba... - kapott
a fejéhez Jessica és a táskájában kezdett kotorászni.

- Mi a baj? Mit felejtettél el? - kérdezte Kelly.

- A fülesemet, de szerencsére itt van - mondta kissé megnyugodva Jessica.

*

A technikus fiatalember már a portán várta Jessicát, Kelly ment vele, hátha segíthet valamit,
Lucas pedig elköszönt és a tanáriba ment. A vizsga termébe csak a technikus és Jessica
mehetett be, Julie helyettesítőjével, Cassandrával.

A termet az eseménynek megfelelően átrendezték. Az ajtótól kb. egy méterre, az ajtónak hát-
tal helyezték el a bizottság asztalát és vele szemben L alakban egy padsort. Hogy ne okozzon
fennakadást senkinek se a vezeték, se semmi más, a bizottsági asztallal szemben az L alak
tetején a sarokban telepedtek le. Bekapcsolták a laptopot és a szükséges programokat
(nagyító, olvasó) és csatlakoztak a folyosón gyülekező tömeghez. Mindenki arcán látható volt
Kelly elmondása alapján a vizsgadrukk és idegesség.

Nyolc óra előtt öt perccel már mindenki a folyosón tolongott az évfolyamból. Voltak, akik
magukban igyekeztek a vizsgára koncentrálni, mások pedig halk morajlással próbálták
összeszedni az utolsó morzsákat egy-egy kérdéses témájukhoz. Pontban nyolckor megjelentek
a vizsgabizottságok tagjai a folyosón, melyet feszült csend követett és az évfolyam felelősök
kihúzták a „kalapból” a bizottságok beosztását. Jessica csoportja a Christopher Carter,
Cassandra Marsh és Poul Douglas elnökletével vezetett bizottságot kapta.

Pontban nyolc órakor Julie hivatalos záróvizsgai megnyitót celebrált. Aztán mindhárom
terembe bevonult a bizottság és az első négy hallgató. A 2-es csoportban Jessica is benne volt
az első négyben, így Kelly öt is bekísérte, majd a teremben Christopher segítette tovább.
Először a bizottság asztalánál kihúzta a két kérdést, amit a bizottság elnöke a jegyzőkönyvbe
iktatás miatt fel is olvasott. Aztán Christopher a laptophoz kísért és ott ismét elolvasta neki a
két tétel címét, hogy beírhasa őket a gépbe. Aztán, mivel Jessica nem kért több segítséget,
csatlakozott a bizottsági asztalhoz, ahol halkan sutyorogtak, míg az első hallgató felkészült.

Majd egy órával később Jessicára került a sor. A bizottság tagjai felkerekedtek és a változottság kedvéért ők mentek a lányhoz, illetve a laptophoz. Elsőként a társadalom- és szociálpolitikai tétel került terítékre. Egyszerűsítették egy kicsit a dolgokat annyival, hogy az illetékes, azaz az elnök elolvasta a tétel kapcsán összeírt gondolatokat és utána feltett két kérdést Jessicának. A tétel a szegénységről és a szegénységgel összefüggő kutatásokról, vizsgálatokról szólt. Jessica pechére két olyan egyszerűnek látszó kérdést kapott, amire meggondolás nélkül rávágta a választ. Csakhogy jobb lett volna, ha gondolkodik rajta egy kicsit, mert akkor talán rájött volna, hogy ez beugratós kérdés. Tehát a két kérdésre a válasza nem volt jó. Ezek után jött a szociális munka szakmai tétele. Nevezetesen a krízis és a krízis intervenció. Erről viszonylag többet tudott leírni. Ennél a tételnél is kapott két kérdést, ahol az elsőre nem, de a másodikra helyesen válaszolt. Mivel több kérdés nem jött, összepakolhatott és elhagyhatta a termet.

A folyosón sorukra várók kíváncsian kérdezgették tőle, hogy mi volt és milyen a bizottság. Kielégítette kíváncsiságukat és visszavitte a laptopot a technikus kollegának. Némi megkönnyebbüléssel a torkában és gyomrában a büfé felé vette az irányt, hogy egyen és igyon valamit. Mary, a büfés most is felajánlotta neki, hogy az asztalához viszi neki a kért meleg szendvicset, kávét és üdítőt. Amíg a szendvicisére várt, bekapcsolta a telefonját, ami pont hívást jelzett, így felvette:

- Szia, igen, köszönöm kérdésed. Túl vagyok rajta és reményeim szerint legalább görbül - ekkor valaki megérintette Jessica vállát és a mellette lévő székre mutatott. - Persze, foglalj csak helyet. Nem, apa, ezt nem neked mondtam. Amint megtudok valami biztosat, hívlak. Én is, szia.

- Bocsáss meg, nem akartam megzavarni... - kezdte Lucas.

- Nincs semmi gond. Mi újság? - érdeklődött a lány.

- Ezt inkább nekem kellene kérdeznem.

- Nem tudom, azt hiszem, legalább görbül - jelentette ki keserűen a lány.

- Mesélj, mi volt?

- Addig nem volt semmi gond, míg a szakdolgozatomat védtem. Majd nekiláttam a tételek kidolgozásának, de szerintem a kapkodás miatt csak a tételek kb. fele jutott eszembe és tudtam leírni. Aztán jöttek a kérdések, azt hiszem, csak egy volt jó a négyből. Nem értem, miért nem lehet legalább azt megmondani, hogy megvan-e vagy sem... - füstölgött halkan a lány.

- Ne aggódj, megvan - súgta oda Christopher a lánynak, hogy csak ő hallja.

- Bocsi, nem akartam hallgatózni, csak véletlenül hallottam meg, miről beszéltek.

- Bent voltál? - kérdezte Lucas Christophertől.

- Igen. Te a 3. csoport bizottságába kerültél? - kérdezte Christopher Lucastól.

- Igen, úgyhogy most mennem is kell, de később beszélünk - mondta Lucas és amilyen csendben jött, olyan csendben és gyorsan távozott.

- Szívesen üldögelnék még itt veled, de sajnos nekem is vissza kell mennem - állt föl Christopher.

- Menj csak és tedd a dolgod! - mondta a lány és magára maradva elfogyasztotta a meleg szendvicset. Aztán visszament a csoportjához és igyekezett támogatni és segíteni a többieket.

Délután fél három is elmúlt, mire kijött a csoportjuk utolsó hallgatója. Mindenki izgatottan nyüzsgött a folyosón. A bizottság kért még egy kis türelmet és tanácskozott egy keveset. Majd három óra után nem sokkal a 2. csoport levizsgázott hallgatóit a vizsgaterembe kérte a bizottság. Hivatalosan is kihírdették a záróvizsga eredményeit, ami az elnök elvárásainak megfelelően zajlott le.

Jessica 5-ösre védte a szakdolgozatát, a gyakorlati jegye szintén 5-ös, a záróvizsgán pedig két 3-ast kapott, így erős 4-es került a diplomájába. Két hallgató kivételével mindenki készülhetett a diplomaosztóra.

EPILOGUS

Az évfolyam minden egyes végzett hallgatója kamatoztatni tudta a négy év során megtanultakat. Voltak, akik a korábbi/jelenlegi munkáltatójuk magasan képzett és professzionális munkaerőjévé váltak. Lucy, Kelly és Jenett például egy lépcsőfokkal feljebb léphettek a ranglétrán. Mások a frissen megszerzett képesítésnek köszönhetően erősíthették a munkavállalók jelentős táborát. Jessica is ezen utóbbi csoportba sorolható, bár az ő esetében nem volt elég világos, hogy a frissen megszerzett diploma vagy az érzékenyítő hétvégéken végzett munkája és teljesítménye miatt kapott lehetőséget a művelődési ház állandó munkatársaként. Most már nem is ez a lényeg, fő, hogy dolgozhat a szakmájában.

Nem mellesleg a kapcsolatuk Lucasszal is haladt a maga útján. Christopher végre férfiként viselkedett és megkérte, majd az „igen” után feleségül vette leendő gyermeke anyját, Sherylt, és együtt birkóztak meg a nő enyhe lefolyású betegségével. Mivel Christopher és a baba egészségesek, erős támaszai, vigaszai lehettek a nőnek.